

Giới thiệu Ông Chủ, Tôi Sẽ Bảo Vệ Anh

Truyện Ông Chủ, Tôi Sẽ Bảo Vệ Anh, câu chuyện nói về một người thanh niên trong giới thượng lưu đe dọa bằng một lá thư nặc danh, anh muốn bảo toàn tính mạng cho mình nên đưa ra những điều kiện để được người có thể bảo vệ cho anh mọi lúc mọi nơi những khi anh gặp nguy hiểm.

Anh cứ nghĩ đưa ra những điều kiện đó thì chỉ có thể là một đàn ông cao to lực lưỡng sẽ tới bảo vệ cho anh nhưng chính anh không ngờ lại là một cô gái tới xin vào làm công việc nguy hiểm đó. Một cô gái với thân hình mảnh mai, với vẻ ngoài rất xinh đẹp nhưng nhìn cũng rất kiên định.

Anh làm đủ mọi cách để khiến cô thấy nản mà bỏ đi nhưng cô kiên quyết đến cùng không thể mất công việc này, cho dù anh có giờ trò bạo lực gây biết bao sóng cho cô thì cô cũng nhất định bảo vệ anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ, Tôi Sẽ Bảo Vệ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Giữa mùa hạ, thời tiết nóng bức người, buổi trưa, lại càng làm cho người ta ăn không tiêu, một nửa dân cư Đài Bắc tránh ở trong phòng điều hòa nghỉ hè, người người có chí cùng phản mặt trời, kêu gào bán nước, bởi vậy trên đường cái khá là vắng vẻ, nhưng trong một công trường tín nghĩa nào đó được nhúng tấm sắt lớn bao vây, lại náo nhiệt vô cùng.

Không sợ thời tiết nóng, trên đất ba công nhân điều khiển một chiếc cần cẩu (辆吊高机), đem một tấm thép lớn đưa lên công trường tầng 7, mà trên tầng mấy chục công nhân đều đang đều tay mình cầm búa gỗ gõ đánh đánh, khóa đinh ốc khóa đinh ốc, cắt thép cắt thép, hàn hàn, gõ thép gõ thép, một đám người thanh to thể lớn diễn tấu một khúc “tập âm” dọa chết người không đến mạng, tặng cho buổi trưa mùa hè một khúc nhạc nóng bỏng.

“A Nhẫn! Tôi đang nói gì cậu có nghe thấy không đấy?” Đặt mình trong khúc nhạc làm người ta điên cuồng, một giọng nói có vẻ mỏng manh mà nhỏ bé vang lên, nếu không phải người nghe có thính lực tốt, chỉ sợ căn bản là sẽ không phát hiện.

“Đọc theo đường đi nghe cậu nói không ngừng, thật vất vả đến được công trường, cậu không định để yên cho mình làm việc sao?” Đàn ông nói nhiều rất dễ khiến người khác khó chịu, nhất là giữa một buổi trưa mùa hè nóng nực, càng làm cho người ta có xúc động muốn đá ai đó xuống từ tầng 7.

Kéo mở caravat, Kinh Nhẫn vừa đi vừa cuộn tay áo lên để lộ cánh tay cường tráng, sau đó từ dưới nách rút ra bản thiết kế, đối chiếu với giàn khung thép sườn phía tây.

“Làm ơn, nơi này ồn như đánh giặc, thêm giọng của tôi thì có ồn hơn sao?” Loại địa phương này chỉ có nửa đêm mới có thể an tĩnh, còn bây giờ, không đem người ta thành kẻ điên đã là thượng đế phù hộ.

“Kém rất nhiều, giọng của cậu so với tập âm còn ồn ào hơn.” Anh có thể chịu được tập âm công trường, nhưng không cách nào chịu được cái miệng nhiều chuyện kia.

“Này! Cậu có làm hay không đấy? Tôi đây là quan tâm cậu đấy nha, thế mà cậu còn nói là ồn ào! Thật là không có lương tâm.”

“Ồn ào là ồn ào, nếu cậu còn nói nữa, cẩn thận tôi đá cậu xuống lầu một!” Dục vọng ở đáy lòng rục rịch, làm cho Kinh Nhẫn rất khó mà bỏ qua, bởi vậy anh nâng chân lên đe dọa.

“Cậu thử đá xem!” Tốc độ dưới chân nhanh như tốc độ nói chuyện, lời lẽ hùng hồn chấm dứt, người lên tiếng đã che giấu mình tốt phía sau một thanh thép lớn.

“Bạn tốt thân mến của tôi, cậu vừa mới nói gì tôi không nghe rõ, có thể phiền cậu lại đây lặp lại lần nữa không?” Độ dày vừa phải, đôi môi ôn nhuận cong lên thành một nụ cười chế giễu, ngón trỏ thon dài gẩy gẩy mấy cái với người đàn ông sợ đầu sợ đuôi ở phía “xa”.

“Lời hay không nói lần hai, cậu nằm mơ à?” Thạch Hoành Khải ưỡn ngực hừ hừ, lấy khước mắt đánh giá khoảng cách từ chỗ này đến vách tường……. Khoảng năm mét, tốt lắm, safe!

“Nhất gan.” Kinh Nhẫn nháy mắt chế nhạo.

“Cậu nói tôi nhất gan?” Ngốc tiên sinh —— tên đầy đủ là Thạch Hoành Khải, nhà thiết kế nổi bật của công ty xây dựng Trường Cảnh tức giận nhảy dựng lên.

“Thính lực không tệ, cuộc kiểm tra sức khỏe năm nay cậu có thể không cần tham gia.”

Sĩ khả sát, bất khả nhục! Đàn ông hận nhất là mình có mối liên hệ với hai chữ “Nhất gan”, nếu lại không đi ra, mặt mũi của anh đặt ở đâu?

Một tay chống nạnh, bước lên ba mươi bảy bước, chuẩn bị tư thế công kích. “Tên xấu xa như cậu đừng có mà nói xấu tôi, bạn gái tôi ba người, bốn người, ai cũng nói tôi là giỏi nhất, cậu dựa vào cái gì nói tôi nhất gan?”

“Bằng việc cậu không có gan.” Không muốn lãng phí thời gian vào cuộc chiến vô mồm, Kinh Nhẫn quyết định nhất tâm nhị dụng, vừa nói vừa làm, cầm khung thép đo độ chắc chắn.

“Đó gọi là không có gan? Đó gọi là tinh táo thông minh! Người quen cậu cậu đều biết cậu là loại người nhân tính mờ nhạt cộng thêm tâm ngoan thủ lạt, tôi không tránh, chẳng lẽ là đứng lại cho cậu đánh à?” Anh là đang giúp cậu tôi tích đức được không.

“Cậu ở đây rất ô nhiễm môi trường, tôi thật sự là rất muốn đá cậu xuống vì dân trừ hại, trừ ‘gian’ diệt ác, chỉ biết tạo phúc, làm sao biết nghiệp chướng?” Bất cả hai tay đã xem như mặt người dạ thú, huống chi là hơn hai cái? Loại đàn ông chuyên đi lừa gạt nữ nhân chết cũng không đáng tiếc.

“Hại cái đầu cậu, tôi là ô nhiễm môi trường, thế nào sẽ không có người gửi thư đe dọa cho tôi? Ngược lại cậu tháng này đã nhận được ba bức! Chắc chắn, có thể thấy được cậu bị người ta ghét bỏ như thế nào.” Hai tay ôm ngực, nhớ tới bạn tốt gần đây thu được ba bức thư đe dọa, Thạch Hoành Khải trong lòng mặc dù lo lắng nhưng trên miệng cũng không thoái nhượng.

“Trên thế giới không phải ai cũng não tàn như cậu. Hao tổn tâm tư đi viết thư đe dọa, có dê béo mới có nước luộc, cái loại đàn ông giống cậu vừa thấy liền biết bên ngoài tô vàng nam ngọc, bên trong thối rữa, cậu cho rằng có ai có thời gian rỗi để ý cậu?” Bị chế nhạo Kinh Nhẫn không giận mà cười, trên khuôn mặt tuần tú nở một nụ cười mê hoặc lòng người, chỉ tiếc lời nói ra lại không câu nào dễ nghe.

Não..... Não tàn?! XOOXX của anh chàng lập tức hình tam giác! (là sao?)

“Kinh Nhẫn thôi tha, miệng của cậu có thể dùng đọc như vậy không!”

“Phải không?” Thu hồi nụ cười, Kinh Nhẫn đột nhiên vỗ vỗ cánh tay bạn tốt. “Đi đi đi, nơi này rất nguy hiểm, tiểu bạch kê mau chạy nhanh về nhà ngồi điều hòa đi, ở trong này tắm nắng đen da cũng không tốt.”

Tiểu bạch kê?! (Con gà trắng nhỏ)

“Kinh Nhẫn ~” Các công nhân cười vang, Thạch Hoành Khải nắm hai tay rỗng to, thiếu chút một quyền đánh thẳng vào khuôn mặt tuần tú. mặc dù đầy nét chế nhạo nhưng vẫn quyến rũ vô cùng

“Hoàng đế không vội, thái giám gấp, tôi là đương sự cũng không khẩn trương, nhưng cậu nhưng thật là kỳ quái, điều hòa mát mẻ thoải mái không ngồi, theo công ty một đường mặt trời chói chang đi theo tôi chạy đến công trường, chỉ vì ba bức thư đe dọa kia?” Anh là người có chừng mực, miệng dù độc, cũng có điểm dừng.

“Bằng không thì là gì a? Cậu cho rằng tất cả mọi người đều lang tâm cầu phế như cậu à? Chúng ta làm bạn bè mười mấy năm, bây giờ cậu bị người đe dọa, tôi làm sao có thể không lo lắng cho cậu?” Không hổ là bạn tốt nhiều năm, giận cũng nhanh, hết giận cũng nhanh, bỗng chốc đã quên chuyện tiểu bạch kê.

“Buồn nôn muốn chết.” Kinh Nhẫn làm bộ nổi da gà đầy người.

Một quyền đánh vào cánh tay trắng kiện, cũng kiềm chế lực đánh. “Kinh Nhẫn, tôi đang nghiêm túc đấy.”

“Được rồi.” Thu hồi vui đùa, Kinh Nhẫn miễn cưỡng xuất ra thái độ đứng đắn.

“Cậu nghĩ xem, rốt cuộc là ai lại viết thư đe dọa cho cậu?”

“Ai biết được? Có thể là người trong ngành đồ mắt vì thấy mình rất biết kiếm tiền đi.” Không để ý nhún vai.

“Không có khả năng.” Thạch Hoành Khải lập tức phủ nhận.

“Trường Cảnh xây dựng” khai trương dù chưa đầy mười năm, quy mô mặc dù không bằng công ty xây dựng lớn khác, nhưng là bọn họ một đường đi tới đóng vững chắc, từ đấu thầu đến thi công, tuyệt đối hợp pháp trong hợp pháp, bọn họ không cầu món lãi kén sù, không cùng kẻ ác cạnh tranh, làm sao có thể lại gây thù hằn?

Mặc dù bọn họ công trình rất tốt, tốt đến mức có thể bị dọa sợ, nhưng đều là thu nhập đứng đắn, người trong ngành không có việc gì thì đồ mắt cái gì?

“Vậy có thể là người đấu giá thất bại đi?” Kinh Nhẫn không được nhàn, nói một nửa lại từ trong túi quần lấy ra bình nghị (*) kiểm tra góc độ của tám thép dưới chân, nhưng trong lòng lại nhớ lại khung cảnh trong phòng đấu giá lần trước.

Bởi vì đấu thầu là khu vực đất vàng, cho nên đấu giá rất kịch liệt, ở đây mỗi người tất cả đều tình thế bất buộc. Anh thì sao? Tự nhận tài vụ không thể so người, nhưng đạo lý tiền nào của nấy anh hiểu, cho nên ở trên đơn đấu thầu (*) viết một cái giá hợp lý, không ngờ sau khi mở thầu, anh lại thắng thầu.

(*) giấy đấu thầu: 标单, mình google thì thấy có đơn dự thầu và giấy ủy quyền đấu thầu, nhưng cả hai đều không có mục money nên mình để là giấy đấu thầu, mà xây dựng ah =3=!~

Hai hectô đất tinh hoa xây dựng cộng thêm năm trăm triệu nhân dân tệ, nhưng là kiến thiết hoàn thành sau, nếu tình huống tiêu thụ không tệ thì khấu trừ

phí tổn đi thì anh có thể thu được lãi ròng ít nhất là hơn một tỷ.

“Việc này có vẻ có khả năng, vận cốt chớ của cậu quả thật là làm cho người tôi tức hộc máu! Nhưng có ông anh mình là sĩ quan cao cấp bảo vệ cậu, mình nghĩ không đến mức có người không có mắt như vậy, dám ra oai với cậu.” Thạch Hoành Khải ưỡn ngực, vô cùng kiêu ngạo, cứ như mình mới là người bảo vệ anh vậy.

“Mình cũng không biết nữa.” Kinh Nhẫn một tay tùy tiện vẩy vẩy, không tiếp tục đoán rớt cuộc ai đã viết thư đe dọa?

“A Nhẫn, cậu nghĩ thêm chút xem, gần đây cậu có đắc tội ai không?” Thạch Hoành Khải không buông tay, cứng rắn muốn anh tung ra một chút manh mối.

“Không có.” Cho dù ở ánh nắng chói chang làm mồ hôi như mưa, Kinh Nhẫn vẫn làm việc không biết mệt, cầm bình nghi đi khắp nơi kiểm tra góc độ tầm thép.

“Không có khả năng không có, cậu vừa mở miệng lập tức độc đòi mạng, nhất định có người bị cậu độc đến mức muốn giết người.” Cái miệng đó chắc chắn 100% là thế.

“Cậu là nói cậu sao? Tiểu bạch kê?” Độ dày vừa phải, đôi môi ôn nhuận lại tiếp tục phóng độc.

“Lại đây!” Thạch Hoành Khải mặc kệ tình nghĩa mười mấy năm, một quyền đánh thẳng vào tay bạn tốt, kết quả bị đánh người không đến nơi đến chốn, hấn lại méo mặt.

x ! Hấn làm sao lại quên mất việc người này thịt so với sắt còn cứng hơn mấy lần.

“Cậu có khỏe không?” Châm chọc mười phần nhưng cũng khuôn mặt quyền rũ vẫn cười tươi mười phần.

“Khỏe! Đương nhiên khỏe! Nhưng lại khỏe vô cùng a!” Không dám phui tay, Thạch Hoành Khải chỉnh lại nụ cười, tiếp tục chuyện trò vui vẻ. “Tôi lập tức đi tìm vệ sĩ cho cậu, cậu chờ đi, tôi sẽ tìm vệ sĩ cao nhất cấp bảo hộ cậu.” Vô nhẹ tám ngực cứng như thép, nhân dịp xác nhận xem ngón tay mình đã gãy xương hay chưa.

“Cậu cho là mỗi một vệ sĩ cần bao nhiêu tiền?”

“Không biết, nhưng mạng của cậu có vẻ đáng giá.” Đau quá đau quá, nhưng mà anh vẫn chưa gãy xương, vạn hạnh vạn hạnh.

Kinh Nhẫn nhủ mảy. “Cậu đừng có gây thêm phiền phức cho tôi.”

“Tôi gây thêm phiền phức cho cậu? Cho dù cậu không nghĩ cho bản thân thì cũng phải nghĩ cho mọi người trong công ty, nếu cậu không cẩn thận lia đời thì công ty ai chống? Tiền lương của chúng tôi ai kiếm? A Hồng cậu thấy tôi nói đúng không?” Thạch Hoành Khải giữ chặt công nhân khóa đinh ốc đi ngang qua, muốn anh chàng phát biểu ý kiến.

“Đúng vậy đúng vậy, ông chủ à, thôi thấy ngài vẫn nên thuê một vệ sĩ a, nếu ngài có gì vạn nhất, sau đó công ty ngã..... Trôi a!” Nghĩ đến mình có khả năng thất nghiệp, khuôn mặt đen như than của A Hồng thế nhưng lại trở nên tái nhợt. (+, +! đen-như-than mà có thể tái-nhợt sao???)

“Ông chủ, tôi cũng thấy thiết kế sư Thạch nói rất đúng, bất kỳ việc gì không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, thuê một vệ sĩ bảo vệ chính mình cũng có chút yên tâm a! Cho dù có người muốn ám toán anh, anh có thể thuận tay kéo là có kẻ chết thay, thật tốt!” A Húc nghe lén thật lâu cũng nhảy dựng lên nói chen vào.

“Đúng vậy đúng vậy, ông chủ, tôi thấy ngài.....” Lại thêm một đám người lục tục nhảy ra muốn thuyết phục Kinh Nhẫn, công trường lập tức trở nên nhốn nháo.

“Mọi người đều im lặng cho tôi!” Sư tử rống vừa ra, thiên hạ nháy mắt thái bình. Trùng mắt kia một đám viên công muốn tạo phản, Kinh Nhẫn trong bụng một đồng lửa, nhưng nếu bàn về tội, kẻ đi đầu tạo phản mới là tội đáng chết vạn lần. “Cậu cố ý đem sự tình nháo lớn.” Trùng mắt bạn tốt, Kinh Nhẫn lúc này mới phát giác âm mưu của anh chàng.

“Không nháo lớn một chút làm sao có hiệu quả?” Hừ hừ hai tiếng, Thạch Hoành Khải đắc ý dào dạt nhìn khung cảnh mình chế tạo ra.

Trùng mắt khuôn mặt tươi cười chường mắt của bạn tốt, Kinh Nhẫn giãn dãn mà cười. “Đi! Cậu đi mời vệ sĩ đi, nhưng tôi có ba điều kiện.”

Dễ nói chuyện như vậy? Nhất định có quý! Nhưng hấn gấp chiêu mở chiêu, không sợ. “Nói!”

“Thứ nhất, tôi đang cần một trợ lý, đã làm vệ sĩ của tôi, vậy thuận tiện giúp tôi phân ưu giải lao, là là nhiệm vụ của trợ lý, đương nhiên, tiền lương trợ lý sẽ thêm vào cho anh ta.”

“Đây là cái điều kiện gì vậy!” Thạch Hoành Khải nghe xong, lập tức giơ chân. Cái gọi là vệ sĩ chính là chuyên về người giám hộ, nào có một người nhị dụng, muốn người ta vừa làm vệ sĩ lại vừa làm trợ lý?

Huống chi tất cả các trợ lý của Kinh Nhẫn đều tạm rời cương vị công tác, tất cả đều là vì không chịu nổi cái kiêu căng người như đuôi qùy của cậu ta! Mắng chạy một đám người còn chưa đủ, bây giờ còn muốn đem vệ sĩ ra mắng?! Gào gào! Biết ngay là cậu ta muốn làm khó dễ anh.

“Cậu không đáp ứng thì đừng bàn nữa.” Kinh Nhẫn cười đắc ý.

“Tôi chưa nói là không được!” Nhìn nụ cười đáng ghét của bạn tốt, Thạch Hoành Khải nghiêng răng đáp trả. Không sao, có tiền có thể bắt quỹ đầy cối xay, anh cũng không tin tìm không thấy vệ sĩ không sợ nắng không sợ vất vả.

“Đây là tự cậu nói, đến lúc đó đừng nói tôi làm khó dễ cậu.”

“Hừ, đàn ông con trai, tôi nói được làm được, tuyệt sẽ không cùng cậu lằng nhằng.”

“Tốt lắm, cậu đã như vậy có tâm, như vậy điều kiện thứ hai tôi sẽ rộng rãi một chút, không làm khó dễ người.”

“Cậu có chuyện nói mau, có rắm mau phóng!” Cười âm hiểm như vậy, thiên tài mới tin lời cậu ta nói.

“Ok, tôi nghĩ vệ sĩ giống như cái đuôi, hai mươi tư giờ đi theo phía sau mộng tôi, đã mỗi ngày đều bị người đi theo, vậy thì đi theo luôn đi, buổi tối cũng cùng tôi ngủ luôn cùng được.” Dứt lời, đôi mắt đen như mực của Kinh Nhẫn hiện lên một tia quỷ quang.

“Tốt lắm tốt lắm, khó được khi cậu có giác ngộ như vậy, đến lúc đó cậu nhưng đừng đem người của tôi đá ra ngoài cửa phòng.” Tuy buồn bực bạn tốt làm sao có thể nói như vậy, nhưng đối với yêu cầu của bạn mình, Thạch Hoành Khải là cậu còn không được, bảo hộ tự nhiên là càng tinh vi càng tốt, nếu buổi tối cũng có người đi theo cậu ta thì anh càng yên tâm hơn.

“Chỉ cần cậu có thể tìm được vệ sĩ hoàn toàn phù hợp ba điều kiện này, tôi tự nhiên là sẽ không đuổi người ta đi.” Kinh Nhẫn lời nói mang theo huyền cơ.

“Cậu tốt nhất nói được thì làm được.” Người đàn ông này nếu mỗi một câu đều có thể tin, thì anh ta đã không tên là Kinh Nhẫn! Người đàn ông này vô cùng gian xảo, ngay cả cáo cũng phải cam bái hạ phong, mấy lời này không lời nào mà không có chiết khấu. “Mau, cậu nói đi, điều kiện thứ ba là gì, nói nhanh để tôi đi tìm người, đừng có mà cười âm hiểm tươi vô nghĩa như thế, cẩn thận tôi không khống chế được thì đấm cậu bây giờ.”

“Muốn đánh thì cứ anh, tôi tuyệt đối hoan nghênh, chỉ sợ cậu đánh không được thôi.” A! Tiểu bạch kê chính là tiểu bạch kê, mới đánh anh một quyền, tay đã sưng thành bánh bao nhân đậu, hy vọng là không ảnh hưởng tiến độ về thiết kế.

“Nói mau a!” Không nghe, không nghe, anh tuyệt đối không có nghe thấy bạn tốt đang chê bai anh, hơn nữa lòng dạ anh rộng rãi, mới không so đo với cậu ta.

“Gấp cái gì, tôi không phải đang chuẩn bị nói sao?” Kinh Nhẫn mắt đen bùng tình đêm đen, ẩn chứa tình quang, thần bí mà thâm thúy, lúc này đuôi mắt anh cong lên, một loại điện lưu tà mị cứ như vậy được phóng ra từ khoe ăm ăm, nháy mắt, 5000 Volt điện lách cách cách đi chuyển trong không khí, một đám người lập tức bị điện giật chết cháy. (mắt đen bùng tình đêm đen .... ặc ặc)

“Vậy nói mau a!” Đi đi đi! Úp úp mở mở cái gì? Phóng điện cái gì? Nhà máy điện chính là nhà máy điện, ngay cả đàn ông cũng phóng điện, dám dăng! Thạch Hoành Khải run run chà chà cánh tay nổi đầy da gà của mình.

“Vệ sĩ này nhất định phải là nữ, đây là điều kiện thứ ba của tôi.” Kinh Nhẫn quả nhiên không dong dài dây dưa đem điều kiện cuối cùng nói ra.

“Cậu nói cái gì ——” Mặt trời đã khuất, Thạch Hoành Khải kinh ngạc rống to.

Phải làm trợ lý của cậu ta, buổi tối cùng cậu ta ngủ, còn phải là “nữ” vệ sĩ, dựa vào..... Đứng sang một bên a! Đứng trước đem toàn lời dễ nghe như vậy, thì ra đang đùa mình.

Đạo cao một thước, ma cao một trượng, Kinh Nhẫn thối tha, thật sự là con mẹ nó khôn khiếp!

“Hắc Xá”, công ty vệ sĩ lớn và có tiếng nhất Đài Loan, ở đó cao thủ nhiều như mây, thực lực siêu nhiên, được các vị quan to quý nhân trong nước tin cậy, thậm chí là, còn có người nước ngoài đặc biệt đến Đài Loan thuê người của Hắc Xá làm vệ sĩ, Hắc Xá thực lực tự nhiên là tiêu biểu.

Mà lúc này trong Hắc Xá, một ông cụ què chân chống trượng chậm rãi đi đến trước ghế xích đu.

“Thủy Tĩnh.”

Nghe tiếng, vốn đang ngồi ở trên ghế xích đu khoanh tay đọc sách Miêu Thủy Tĩnh lập tức ngẩng đầu, mỉm cười với ông cụ. “Ông nội.”

“Ông vừa nhận được một bút sinh ý, con lập tức đi chuẩn bị đi.”

“Đôi tượng?” Không kinh ngạc, dường như đối loại tình huống này đã rất quen thuộc, Miêu Thủy Tĩnh chỉ mở to đôi mắt xinh đẹp của mình hỏi tên đối phương.

“Kinh Nhẫn.”

“Chưa từng nghe qua..... Ông nội, anh ta là ai?”

Ông cụ đột nhiên theo phía sau ném ra một túi giấy, may mà Miêu Thủy Tịnh nhanh tay lẹ mắt, thân thủ nhanh nhẹn, bằng không khuôn mặt nhỏ nhắn chắc chắn sẽ bị thương.

Nhìn ái đồ động tác gọn gàng, ông cụ vừa lòng gật đầu mỉm cười. “Bên trong là ảnh chụp và tư liệu của anh ta, con xem đi.”

Miêu Thủy Tịnh ngoan ngoãn nghe lời lấy ảnh chụp và tư liệu ra. Đại khái nhìn hết tư liệu xong, cô chuyển mắt nhìn Kinh Nhẫn trên ảnh chụp, và khi tầm mắt của cô chống lại đôi mày khi phách cùng một đôi mắt đen vô cùng thâm trầm, cô không khỏi khẽ nhủ mảy. “Ông nội, vị Kinh tiên sinh này thoát tính tình nhìn có vẻ không được tốt lắm, hơn nữa..... Con hoài nghi anh ta rất khó trị.”

“Anh ta đúng là rất khó trị.” Ông cụ thân ngôn bộc trực. Một người đàn ông lại đưa ra ba điều kiện như vậy để tìm vệ sĩ cho mình làm sao có thể tốt? Chẳng qua..... “Ông hôm qua bói toán ra anh ta và ‘Hắc Xá’ chúng ta có duyên, cho nên nhiệm vụ lần này con không đi không được.”

“Ông nội.....” Thủy Tịnh thở dài.

Hắc Xá sinh ý cực kỳ tốt, không phải là bất cứ ủy thác nào cũng nhận, cho nên tự nhiên là có không ít người thất vọng mà về, nhưng nếu làm cho người ta biết được Hắc Xá thật ra là dựa vào tam cục đá và một tấm giấy quẻ để chọn lựa khách hàng, chỉ sợ sẽ bị một đám người tới đập công ty.

Cho nên loại chuyện này vẫn giữ bí mật là tốt nhất, tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài.

“Than thở cái gì, nghi ngờ ông nội bói toán à?” Ông cụ không vui nheo hai tròng mắt lại.

“Thủy Tịnh không có.” Đây là nói dối.

“Không có là tốt rồi.” Ông cụ hừ hai tiếng. “Trong tất cả các đồ từ đồ tôn ông nội xem trọng con nhất, nhìn đi! Vừa có soái ca đến liền lập tức tặng cho con, ông nội đối với con thật tốt!”

Là không có người muốn tiếp mới quăng cho cô đi? Ai, người hiền dễ khi khinh a. “Thủy Tịnh cảm ơn ông nội.”

“Biết cảm ơn là tốt rồi, tư liệu con lại nhìn kỹ càng một chút, sáng mai báo danh.” Dứt lời, ông cụ chống trường từ từ rời đi.

“Vâng.” Tuy rằng trong lòng OS(*) rất nhiều, nhưng Thủy Tịnh vẫn là ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

(*) OS: tra không được, nhưng đại khái là không cam lòng đi :P

Vừa xem tư liệu, cô gái vừa nhẹ nhàng đẩy ghế xích đu.

Gió thổi, gió đi, ghế đu đu rất chậm rất chậm..... Chậm chậm vẽ những đường cong trong không trung, chậm đến mức làn váy cô gái như bay mà như không, cảnh xuân đều an toàn không bị tiết lộ.

“Tôi tìm được rồi!” Thạch Hoành Khải gần như là đá cửa văn phòng Kinh Nhẫn ra.

“Phí sửa chữ cánh cửa sẽ được trừ vào tiền lương của cậu.” Không ngẩng đầu, Kinh Nhẫn chỉ nghe tiếng cũng biết cánh cửa phòng làm việc đã hờn hận quy thiên.

“Tìm được rồi, tìm được rồi!” Giống như không nghe đến chuyện bồi tiền, Thạch Hoành Khải vui vẻ chạy đến trước bàn làm việc của bạn tốt, hai tay chống lên trên, từ trên cao nhìn xuống hừ hừ. “Tôi đã nói trên đời này không có chuyện gì có thể làm khó được Thạch Hoành Khải tôi rồi, hừ hừ, cho dù là ma đầu như cậu cũng làm không thể đẩy ngã tôi, ha ha ha!”

“Cậu đề lên bản thiết kế của tôi.” Kinh Nhẫn tay to vung lên, đẩy hai bàn tay trắng nõn trên bản thiết kế ra như phẩy một con kiến, mà Thạch Hoành Khải thiếu chống đỡ, lập tức đánh mất trọng tâm, thiếu chút ngã ngửa, nụ cười đắc ý trên mặt lập tức bị đánh nát.

“Này, cậu định mưu sát a.....”

“Tìm được vệ sĩ?” Kinh Nhẫn cắt đứt tiếng ồn.

Anh không chỉ là ông chủ của Trường Cảnh cây dựng, đồng thời cũng là nhà thiết kế, khi cần đẩy nhanh tốc độ, anh thậm chí còn có thể làm công nhân, một ngày công tác quá mười sáu giờ là cơm thường, mà hiện tại, anh đã hai ngày một đêm chưa chợp mắt, con tức tự nhiên không nhỏ.

“Đương nhiên! Tôi là ai, làm sao có thể để chút việc nhỏ làm khó được.....”

“Vậy mời vào đây đi.” Lại lần nữa cắt đứt tiếng ồn.

Điều kiện khó như thế, còn có thể làm cho cậu ta tìm được người, không biết là thật hay giả? Không sao, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, anh còn nhiều biện pháp khiến cho người ta biết khó mà lui, mời vệ sĩ là một chuyện, nhưng từ đầu tới đuôi anh chưa từng muốn.

“Cậu.....” Hai lần bị người cắt ngang, Thạch Hoành Khải khó chịu muốn phát uy, nhưng là nhìn đến hai mắt thâm quầng của bạn tốt, liền đánh mất suy nghĩ. “Làm cái gì, gấu mèo biến thân à? Thật là, lười so đo với cậu.”

Khoát tay, sau đó ngược lưng đem Miêu Thủy Tịnh đứng chờ ở bên ngoài mời vào.

“Miêu tiểu thư mời vào, mau ngồi bên này.” Thạch Hoành Khải khách khí mời cô ngồi xuống.

“Không cần, cảm ơn.” Chậm rãi thông thả đi vấp văn phòng Miêu Thủy Tịnh mỉm cười từ chối.

“Vây..... Uống nước?” Thạch Hoành Khải ân cần đưa lên một cốc đồ uống lạnh.

Lần này Miêu Thủy Tịnh không từ chối, bởi vì cô còn chưa kịp từ chối, nhiệt tình hưng phấn Thạch Hoành Khải đã đem đồ uống lạnh nhét vào trong tay cô, cũng lôi kéo tay còn lại đi vào cuối văn phòng, cũng chính là trước bàn làm việc của Kinh Nhẫn.

Lười nhác nâng má lên, Kinh Nhẫn một đôi ngời đen đầy hứng thú đánh giá Miêu Thủy Tịnh trước mắt, ngón tay xoay xoay bút vẽ bản đồ. “Đây là vệ sĩ cậu tìm được?”

“Hừ hừ, không sai, trăm phần trăm nữ vệ sĩ, là một người nhị dụng, hơn nữa đáp ứng cùng ngủ..... Ách, nói sai nói sai, là không để ý cùng cậu cùng phòng cùng giường, rất có phương tiện bảo hộ cậu.”

“Thật sao?” Giọng nói ôn thuận kéo dài âm cuối, trong bụng lại không cho là đúng. “Chỉ bằng..... Cô?” Con ngời màu đen xoay một vòng, nhìn về phía bí đao lùn cao không bao nhiêu trước mặt.

Thân thể nhỏ, đầu nhỏ, khuôn mặt nhỏ, miệng nhỏ, cái gì đều nhỏ, giống như bị chứng phát dục chậm, hơn nữa lại có một đôi mắt xéch gần như đã tuyệt chủng và hai bím tóc đã thất truyền..... Tên gốc này từ vùng thâm sơn tuyệt lĩnh nào đào ra cô bé này vậy trời?

Hơn nữa nếu anh nhớ không lầm thì cô gái và bé gái in trên câu đối xuân ở Trung Quốc gần như là cùng cái khuôn mẫu ẩn đi ra, duy nhất khác biệt duy nhất chính là bé gái Trung Quốc trên người mặc áo bông màu đỏ thể hiện không khí vui mừng hồng áo bông, mà cô, lại mặc đồ vest ra về người lớn.

“Cậu nói gì vậy? Thật bất lịch sự!” Thạch Hoành Khải vội vàng trừng mắt nhìn bạn tốt, bất quá quay đầu lại là một tấm khuôn mặt tươi cười. “Miêu tiểu thư, thật ngại quá, người bạn này của tôi cái gì cũng tốt, chỉ tiếc là cái miệng quá độc, nếu cô không chịu nổi thì có thể coi anh ta là chó điên sửa vậy, không nên so đo, ha ha.” Đòi mạng, anh thật vất vả mới tìm được vệ sĩ phù hợp điều kiện A Nhẫn đưa ra, nếu như bị A Nhẫn chọc tức bỏ đi mất thì làm sao bây giờ.

“Thạch tiên sinh yên tâm, tôi không tức giận.” Tức giận thương thân, phần lớn các tình huống thế này cô lựa chọn mỉm cười chống đỡ, nhất là đối mặt với phép khích tướng của kẻ địch, cô chính là tai trái vào, tai phải ra, nghe xong liền quên.

“Ồ, như vậy là tốt rồi, vậy.....” Thạch Hoành Khải còn chưa nói xong, mặt đã bị một bàn tay to như lá bồ đề ép vào tường làm giấy dán tường.

“Bí đao lùn, cô mấy tuổi rồi?” Đi nhanh tới gần Miêu Thủy Tịnh, Kinh Nhẫn mở miệng liền tặng cho người ta một cái xung hô có ý hạ thấp đối phương.

“Hai mươi hai tuổi.” Bí đao lùn? Cũng đúng, cô mới 1m6, so với thân hình gần 1m9 của anh ta thì đúng là lùn thật, cô chấp nhận.

“Cô chắc chứ?” Anh cười không có ý tốt đem giữa hai người khoảng cách kéo lại cực gần, cả người phóng ra áp lực vô hình.

Đây là kiểm chuyện sao? “Nếu Kinh tiên sinh có gì nghi hoặc thì tôi rất vui lòng cung cấp chứng minh thư để chứng minh.” Trên khuôn mặt đậm chất phương Đông vẫn mỉm cười, cũng không bị ánh mắt đầy áp lực kia khuấy nhiễu.

“Trên đời này cái gì cũng có thể làm giả, thật thật giả giả, giả giả thật thật, cô nói chứng minh thư thật sự có thể chứng minh tuổi của cô sao?” Quả nhiên là kiểm chuyện.

“Vây theo ý của Kinh tiên sinh, nó có lẽ không thể, vậy Kinh tiên sinh cho rằng, tôi bây giờ giống mấy tuổi?” Cô không biện hộ, ngược lại quay đầu lại hỏi ý anh.

“Mười bảy tuổi như thế nào?”

Ý là cô lớn lên giống vị thành niên sao? Ai, trực giác không có lầm, anh ta quả nhiên rất khó trị.

“Thật vui khi được biết rằng trong mắt Kinh tiên sinh tôi trẻ tuổi như vậy, chẳng qua tuổi không phải là vấn đề, thực lực mới là trọng điểm, mà tôi, đối với thực lực của mình rất có tự tin.”

“Tự tin như vậy? Sẽ không là lão vương bán dưa chuột, mèo khen mèo dài đuôi đấy chứ?” Kinh Nhẫn nhún mày nhìn cô gái nhỏ trước mặt.

Giọng nói của cô mềm mại dịu dàng, giọng điệu nhẹ nhàng chậm chạp, rất dễ nghe, nhưng không được hoàn mỹ vì cô nói chuyện quá chậm, chậm đến mức so với “Không nhanh không chậm” Còn chậm hơn, tốc độ có thể thẳng tiến đến cảnh giới “Rùa bò”.

Từ khi cô tiến vào đến bây giờ, anh vẫn cố gắng chịu đựng khuyết điểm “Không được” này của cô, nhưng là hiện tại anh thực sự mệt quá, mệt đến mức anh không muốn lại lãng phí thời gian nghe tiếp “giọng nói rùa bò” của cô, hơn nữa từ đáy lòng anh không cho rằng một cô gái nhỏ như cô có năng lực gì, cho nên nhanh chóng đem cô đuổi đi mới là thượng sách.

“Này này này!” Một bên Thạch Hoành Khải rốt cục gãy thoát ma chương áp chế, từ trên tường chạy đến chen vào giữa hai người nói. “Kinh Nhẫn thôi

tha, tôi cảnh cáo cậu, Miêu tiểu thư là vệ sĩ tôi thiên tâm vạn khổ mới tìm được, cậu tốt nhất nên khách khí với người của tôi một chút, nếu đem người tức chạy, tôi khẳng định dù không.....” Nói được một nửa, lại bị bàn tay to đẩy đi dán vách tường.

“Bí đao lùn, không nói gạt cô, tôi tuyệt không muốn mời vệ sĩ.” Xem thật bé bỏng, thật tuổi trẻ Miêu Thủy Tĩnh, Kinh Nhẫn cảm thấy mình thật giống là một tên trứng thối đoạn nhân tài lộ, nhưng là vì tránh cho ngày sau lúc nào cũng bị người đi theo, anh quyết định mặc kệ tất cả.

“Phải không?” Đôi mắt trong suốt không chút gợn sóng, không vì anh từ chối mà lay động.

“Hơn nữa tôi nhìn bộ dạng của cô chỉ sợ ngay cả ghế dựa cũng không thể nâng lên được, cho dù biết một chút công phu chỉ sợ cũng chính là trình độ mèo ba chân, tôi thật sự hoài nghi độ tin cậy của cô.” Anh nói rất thẳng thắn, thẳng đến mức một bậc thang cũng không lưu, nói thẳng làm cho người ta nan kham.

“Ồ, sau đó thì sao?” Chỉ tiếc Miêu Thủy Tĩnh chỉ mỉm cười tiếp tục hỏi.

“Tôi thật sự không muốn sau này khi bị người đuổi giết, còn bị cô đâm phải chân hạ gục, hoặc là khi tôi đang làm gì lại bị một con gấu dê bẹp, hoặc là khi tôi thật vất vả mới đi được lên cầu, lại bị cô lỡ tay đẩy xuống cầu vượt ngã thành đồng bunn nhào.” Anh không biết cô có bao nhiêu năng lực, nhưng anh đoán cô không có lá gan quá lớn.

“Kinh tiên sinh, sức tưởng tượng của ngài rất tốt, nhưng tôi cam đoan những tình huống này tuyệt đối sẽ không xảy ra.” Cô không nhịn được bật cười, một chao anh ta nghĩ ra được mấy tình tiết khôi hài như thế.

“Mặc kệ có thể phát sinh hay không, tóm lại cô không đủ tư cách.” Cho dù anh thực sự muốn mời vệ sĩ, anh cũng sẽ chọn một người đàn ông nhanh nhẹn dũng mãnh tính trắng.

“Thật xin lỗi vì ngoại hình của tôi khiến cho ngài cảm thấy bất an.” Cô không khó mà nhìn thấu tâm tư của anh, bởi vì loại chất vấn này cô gặp qua không ít, nhún nhún vai lơ đãng, cô từ trong túi tiền lấy ra một tờ khế ước đặt lên bàn. “Nhưng tôi đã cùng Thạch tiên sinh ký kết hiệp ước, nếu Kinh tiên sinh ngài có ý giải trừ hiệp ước, chỉ sợ là sẽ phải bồi thường cho ‘Hắc Xá’ chúng tôi năm triệu nhân dân tệ.”

“Năm triệu?!”

Kinh Nhẫn cầm tờ khế ước nhìn một lượt, sau đó lập tức dùng ánh mắt giết người trừng về phía người bạn tốt của mình.

“Ách.....” Nhận được sát khí, Thạch Hoành Khải rất muốn bỏ chạy, đáng tiếc anh quá mức văn nhược, hoàn toàn không thể chống cự sự bài bố của bàn-tay-to, không thể không đối mặt với bộ mặt Diêm Vương của bạn mình. “Hắc hắc, cậu cũng cảm thấy năm triệu rất nhiều sao? Thật khéo, tôi cũng thấy vậy nha! Nhưng Hắc Xá là công ty vệ sĩ rất uy tín, cho nên khai giá như thế cũng là đương nhiên, bởi vậy..... Tôi dùng danh nghĩa công ty ký kết.” Câu nói cuối cùng được phát ra bằng âm lượng nhỏ nhất có thể.

“Tôi khi nào thì cho phép cậu dùng công ty danh nghĩa ký kết?” Anh cũng không nhớ mình có xem qua khế ước và con dấu.

“Ai..... Vấn đề này cậu hỏi rất hay, chẳng qua về vấn đề này thôi.....” Cười gượng hai tiếng, dưới ánh mắt đen như đầm sâu, đành phải kiên trì nói ra sự thật. “Ngày hôm qua tôi cầm khế ước tiến vào phòng làm việc của cậu, nhưng là cậu cũng không ở, tôi vốn định đi, ai biết ánh mắt đảo qua, vừa vặn liền nhìn đến con dấu của cậu đặt lên bàn, cho nên tôi liền.....”

“Cho nên cậu ấy trộm con dấu của tôi?” Tên khốn khiếp chết tiệt này!

Thạch Hoành Khải đem cổ co rụt lại. “Cậu đừng nói khó nghe như vậy nha, tôi chỉ là mượn con dấu dùng một chút.”

“Mượn một chút?” Kinh Nhẫn hừ lạnh. “Theo cách nói của cậu, tôi đây cũng có thể cho cậu mượn đầu mình ra luyện đá bóng đá luôn phải không?”

Nghe vậy, Thạch Hoành Khải lập tức thối lui đến góc tường. “Chỉ là năm triệu thôi mà, cậu không cần phải so đo với tôi như vậy chứ?”

“Năm triệu ‘thôi mà’ ?!” Kinh Nhẫn rống giận. “Nếu thật sự chính là ‘thôi mà’, cậu tại sao không lấy danh nghĩa của mình mà ký kết?” Đáng đánh đòn!

“Ai, này thôi.....” Nhìn bộ dạng giận dữ của bạn tốt rất dễ làm cho người ta da đầu run lên, Thạch Hoành Khải nuốt mấy miếng nước bọt, mới dám đáp lời. “Người cần bảo hộ là cậu, tại sao lại dùng danh nghĩa của tôi ký kết? Huống chi..... Chỉ cần cậu không bội ước, năm triệu kia căn bản là không cần bồi a.”

“Dùng năm triệu áp tôi, đây là âm mưu mới của cậu?” Kinh Nhẫn giọng điệu âm trầm, biểu cảm trên mặt lại là khủng bố.

“Đừng nói khó nghe như vậy, rõ ràng lúc trước đã nói tốt, chỉ cần tôi tìm được vệ sĩ phù hợp ba cái điều kiện của cậu, cậu sẽ đồng ý nhận bảo hộ, chẳng lẽ cậu bây giờ muốn nuốt lời? Tôi cảnh cáo cậu, hôm đó có rất nhiều người ở hiện trường làm chứng nha.”

Nghe vậy, Kinh Nhẫn lập tức nhui mày, thế này mới nhớ tới cuộc đối thoại lần trước ở công trường.

Đáng chết! Mục đích ra điều kiện chính là làm khó, ai mà biết được tên ngốc thối tha này tìm được nữ vệ sĩ phù hợp điều kiện thật? Anh quá sơ suất!

Nhìn biểu cảm khó chịu lại không biết làm thế nào của bạn mình, Thạch Hoành Khải tâm tình cực tốt. Kéo kéo ống tay áo, vuốt lại kiểu tóc, phong thái “lãng tử” (飄撇) mười phần. “Tóm lại, tôi đã cùng Hắc Xá ký thỏa hiệp ước, nếu cậu muốn bội ước, nhớ lấy năm triệu bồi đưa cho người ta.” Ha ha,

mình quả nhiên là thiên tài, biết ngay là tên này kiểu gì cũng muốn nuốt lời, cho nên mới dùng chiêu tiên phát chế nhân.

Gân xanh nháy mắt nổi lên trên trán, nhìn bạn tốt, Kinh Nhẫn nhận ra mình đang rất nỗ lực khắc chế bản thân mới không nâng tay lên đấm nát nụ cười trên mặt cậu ta.

“Kinh tiên sinh.” Miêu Thủy Tịnh lên tiếng, “Nếu ngài không muốn trả tiền bội ước, như vậy ngài nhất định phải nhận bảo hộ của tôi, cho đến khi nguy cơ của ngài được giải trừ.” Trên hiệp ước tái minh, cô phải bảo vệ Kinh Nhẫn an toàn cho đến khi Thạch thiết kế sư cùng anh trai của anh ta tìm ra người đe dọa, bởi vậy từ giây phút cô bước vào văn phòng, an nguy của anh là trách nhiệm của cô.

Kinh Nhẫn tầm mắt quay lại đến trên người Miêu Thủy Tịnh, đầu óc khôn khéo cũng nhanh chóng chuyển động.

Nếu từ anh giải ước nhất định phải bồi thường năm triệu nhân dân tệ tiền bội ước, vậy nếu là làm cho cô — bé gái Trung Quốc tự mình từ chức thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ, Tôi Sẽ Bảo Vệ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Đôi môi khêu cong lên thành nụ cười quỷ dị, Kinh Nhẫn duỗi bàn tay to ra, đem người đàn ông dung năm triệu áp chế anh ấn vào tường làm giấy dán tường, lấy tư tra thù riêng. “Miêu tiểu thư, tôi biết bây giờ tiền khó kiếm, nhưng tìm việc là phải nhìn ông chủ, tôi ấy à, tính tình xấu, miệng cũng xấu, cũng không phải ông chủ dễ ở chung, hơn nữa tôi còn rất khó trị.”

Như là muốn chứng minh mình thật sự rất khó trị, Kinh Nhẫn đột nhiên đập bàn một cái, bình hoa nhỏ lung lay, đồng tài liệu trên bàn cũng lung lay, bình cà phê và bình đựng đường cũng lung lay ..... Chuẩn bị rơi.

Nói xong, anh mới xấu xa nói với cô: “Xem! Nếu như cô thật sự đi theo bên người tôi, tất cả những công tác sau này đều là cô làm.”

“Chỉ cần không ảnh hưởng quá trình làm việc của tôi, tôi sẽ không để ý làm chân chạy của ngài.”

Nhiều mây, nhìn Miêu Thủy Tịnh vẫn bất vi sở động, con ngươi màu đen của Kinh Nhẫn lóe lên, nụ cười quỷ dị bên môi càng sâu. “Trừ những việc này ra, tôi là thật sự bị người đe dọa.”

“Tôi biết.” Bằng không cô làm sao có thể đứng ở chỗ này?

“Có quan hệ với ta, tuyệt đối sẽ có nguy hiểm.” Quan cô cái gì hắc xá hồng xá, liền nhìn cô là biết, một công ty vệ sĩ lại phái ra một nữ vệ sĩ như vậy đến bảo vệ anh, thực lực chỉ sợ sẽ không tốt hơn nơi nào.

“Tôi là vệ sĩ, ‘Nguy hiểm’ đối tôi mà nói cũng không xa lạ.” Xem ra anh tôi thực sự rất muốn thoát khỏi cô, càng qua anh đem đe dọa dùng sai phương hướng rồi; cô là vệ sĩ, kiểu đe dọa này nói đối với cô mà nói, là không có công hiệu.

“Nếu có người muốn ám sát ta, tôi nhất định sẽ đem co làm lá canh!” Anh tiếp tục đe dọa.

“Tốt lắm, đó là một thói quen tốt, tuyệt đối không được bỏ.”

Không nghĩ tới sẽ nhận được câu trả lời như thế này, Kinh Nhẫn dưới chân vừa trượt, thiếu chút nữa là té ngã.

“Cô —” Điện mắt! “Đầu của cô có vấn đề không?” Thật muốn lấy ngón chọc chọc cái đầu nhỏ này ra nhìn xem bên trong rốt cuộc có cái gì a?

“Không có.” Miêu Thủy Tịnh cũng hơi ngần ra, trả lời cũng rất trực tiếp.

“Tốt, tốt, cô muốn công việc này phải không?” Anh thật sự là có phúc ba đời, mới có thể gặp được loại “Thanh phiến” này, hung cũng hung không đi, dọa cũng dọa không đi, xem ra đành phải sử xuất đòn sát thủ — dùng chính!

“Tôi đã cùng Thạch tiên sinh ký hảo hiệp ước, từ giờ trở đi, bắt đầu phụ trách an toàn của Kinh tiên sinh và người thân của ngài.”

“A, an toàn nhưng thật ra không cần, chẳng qua đồng tư liệu này. ....” Từ trong góc tường ôm đồng báo cáo và tư liệu cao gần nhất mét ra, Kinh Nhẫn cười vui sướng khi người gặp họa. “Tôi vận khí không tốt, luôn mời không được trợ lý tốt vì tôi phân ưu giải lao, đây là báo cáo và một ít tài liệu của công ty hai tháng này, tôi đang lo nên tìm ai giúp tôi keyin hồ sơ xây dựng, vừa vận cô tới báo danh. .... Cô ký hiệp ước, nói vậy hẳn là biết được trừ công việc của vệ sĩ ra, cô còn phải làm công việc của trợ lý, cho nên chỗ này liền giao cho cô vậy.”

Phanh! Kinh Nhẫn nói mới nói hoàn, đã đem núi báo cáo đặt lên bàn, sau đó hai tay ôm ngực cười trộm trong bụng.

Ha ha, đồng tư liệu cao như núi này trong công ty không ai dám đụng vào, ngay cả anh nhìn vào cũng đau đầu, anh không tin nữ vệ sĩ nho nhỏ này có thể

xử lý thích đáng \.

Có vài chuyện, tốt nhất biết khó mà lui, bằng không cũng đừng trách anh lấy đại khi tiểu, khi dễ trợ lý.

“Không thành vấn đề.” Chỉ là chút báo cáo, không làm khó được cô.

Nhìn đồng tư liệu và báo cáo cao như núi, cô mặt không đổi sắc, nhanh chóng ôm lấy đồng báo cáo đi ra.

“Cô ——” Há hốc mồm, thật sự là siêu cấp há hốc mồm!

Đồng báo cáo này cao hơn cô ba cái đầu, cô chẳng những ôm lấy dễ dàng mà còn có thể đứng thẳng lưng, cô ta làm sao có thể làm được?

“Oa! Thật không hổ danh là người của Hắc Xá, không giống bình thường, không giống bình thường a!” Thạch Hoành Khải cũng nhìn đến một màn không thể tin nổi này, không khỏi cảm thán thành lời.

“Xin hỏi của tôi chỗ ngồi ở nơi nào?” Đại khí cũng chưa suyễn thượng một tiếng, như trước là chậm làm cho Kinh Nhẫn không thể chịu đựng được nói chuyện tốc độ.

“Ồ trong này, chỗ này.” Thạch Hoành Khải ra sức thoát khỏi sự kiềm chế của bàn-tay-to, sau đó chạy mau đến cửa lớn bên cạnh cửa văn phòng, anh sớm đã chuẩn bị tốt bàn làm việc cho cô.

Nhận ra vị trí của mình không ở trong văn phòng Kinh Nhẫn, Miêu Thủy Tịnh trong mắt xẹt quá một tia lo lắng. Nâng núi tài liệu hồ sơ, cô xoay người đi ngược đến bên cạnh cửa sổ phía sau chỗ ngồi của Kinh Nhẫn.

“Cô làm gì vậy?” Còn không mau cút đi! Kinh Nhẫn mắt hừng nhử mày.

“Cửa sổ của ngài rất đẹp, tôi muốn thưởng thức một chút.” Cô vươn tay phải gõ gõ thủy tinh, chồng tài liệu hồ sơ cao như núi chỉ dùng tay trái nâng, mà động tác của cô lại lần nữa làm cho Kinh Nhẫn và Thạch Hoành Khải trợn mắt ra nhìn.

Má ơi! Một tay nâng chùng đó, tiểu thư ngài thật giỏi!

Cô nhẹ giọng nói: “Kính hơi mờ, không thể thấu thị, nhưng vị trí ngồi lại ở ngay phía trước cửa sổ tiền, độ nguy hiểm cao, nên đổi loại thủy tinh. ....” Ví dụ như thủy tinh chống đạn.

“Cô thưởng thức đủ chưa? Đủ rồi thì mời cô đi ra ngoài, tôi còn có việc muốn làm” Không có gì lại thích giật mình, cô gái này tám phần luyện qua cử tạ; Kinh Nhẫn nghĩ trong lòng, tự nhủ với mình đừng nên ngạc nhiên.

“Đủ rồi, cảm ơn ngài, Kinh tiên sinh.” Cô đi ra văn phòng.

“Chết tiệt! Đúng là gặp quỷ!” Nhìn Thủy Tịnh vừa đi vừa nâng chồng tài liệu ra ngoài nhưng thân mình vẫn vững vàng, Kinh Nhẫn rửa thầm.

Không ngờ cô gái tên là Miêu Thủy Tịnh này so với trong tưởng tượng của anh còn cứng đầu hơn!

Một bước ra văn phòng của mình, Kinh Nhẫn liền mở to đôi mắt tà mị nhưng cũng tinh nhuệ nhìn xung quanh trong văn phòng, tuần tra tình huống từng nhân viên, một thân khí phách khiếp người và khí phách hùng vĩ nâng cao cảm giác tồn tại của anh, làm cho người ta khó có thể bỏ qua.

“Sếp, xuất quan a? Cà phê?” Tiểu Diệp từ trong phòng pha trà đi ra liền nhìn thấy Kinh Nhẫn, liền cười dâng lên cốc cà phê vốn pha cho mình lên cống hiến.

“Cảm ơn, tôi là được thạch (thuốc và châm cứu) vô hiệu, cho tôi thuốc kích thích cũng vô dụng.”

“Thật tốt, có thể về nhà ngủ giường êm, người ta cũng muốn. ....” Đại Hùng mở to hai mắt đen thui như gấu trúc, đầy ngưỡng mộ nhìn Kinh Nhẫn có thể tan tằm về nhà.

“Thời gian này mọi người vất vả.” Mấy tháng này công ty liên tục nhận được mấy dự án, mọi người vì tiền, tất cả đều khổ ha ha phối hợp tăng ca.

“Nô dịch chúng tôi là phải trả giá đại giới, nhớ tăng lương cuối năm là được.” Na Na như du hồn trôi qua bên người Kinh Nhẫn bỏ lại những lời này.

“Đương nhiên, toàn bộ thêm một nửa.” Kinh Nhẫn phi thường bình tĩnh.

“Vạn tuế!” Nghe được con số vừa lòng, toàn bộ văn phòng trong nháy mắt sống lại, mỗi người đều ra roi thúc ngựa vội vàng hoàn thành công tác bản thân.

Nhìn nhân viên vui vẻ cười đùa, Kinh Nhẫn cũng mỉm cười.

Công tác phải như vậy, tuy khổ, nhưng nhất định phải khổ vui vẻ.

“Đúng rồi, sếp, mấy ngày nay có một luật sư họ Trang gọi điện thoại tìm ngài, ngài có muốn gọi điện lại cho anh ta không? Tôi có lưu lại số điện thoại của

anh ta.” Đại Hùng đột nhiên nhớ tới một chuyện, vì thế vội vàng gọi lại Kinh Nhẫn đang nhắc chân định đi.

“Không sao, số điện thoại của anh ta tôi đã có, tôi sẽ tìm thời gian gọi cho anh ta.” Kinh Nhẫn quay đầu nói.

“Được rồi, mai gặp sắp.”

“Mai gặp.” Nói xong, Kinh Nhẫn mới lại bước về phía cầu thang, sau ba cái cầu thang là một cái cầu thang, đi không đến 1 phút sau là có thể đến bãi đỗ xe dưới đất.

Tung hững chìa khóa đi về phía chiếc xe yêu quý của mình, trong lòng nghĩ đến chiếc giường Simmons kingsize đặt mua đặt trong nhà, a~~~ thật tốt, cuối cùng cũng có thể yên tâm nghỉ ngơi.

“Kinh tiên sinh về nhà sao?” Miêu Thủy Tịnh đột nhiên đến gần phía sau anh.

Biểu cảm thả lỏng lập tức biến mất, thân mình nhảy mất bước chột, cơ thể Kinh Nhẫn nhanh chóng di chuyển về phía giọng nói, tay chân làm động tác công kích —— vừa nhận ra là Miêu Thủy Tịnh, Kinh Nhẫn vội vàng thu hồi thế công. “Là cô!”

“Thật có lỗi, khiến ngài hoảng sợ.” Nhìn động tác công kích không chút có sơ hở, Miêu Thủy Tịnh trong lòng hơi kinh ngạc, không ngờ anh ta cũng có luyện công phu, hơn nữa thực lực không thấp.

Cô quả thật là làm anh hoảng sợ, nhưng không phải là bị dọa, mà là anh thiếu chút đã đá bay đầu cô!

Lúc này đã nửa đêm, địa điểm lại là bãi đỗ xe dưới tầng ngầm, cô không rên một tiếng nhảy ra, ai cũng sẽ cho rằng cô có ý đồ gây rối, huống chi là anh đang bị đe dọa!

Lấy tay lau mặt, anh không vui trừng mắt nhìn cô gái ngốc suốt nửa chết dưới chân anh. “Chết tiệt, cô ở đây làm gì?”

“Bảo vệ ngài.”

“Bảo vệ tôi? Tôi là thấy cô là đang muốn chết.” Anh tức giận trừng mắt nhìn cô. “Cô rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Đột nhiên lên tiếng dọa người như vậy rất vui sao? Cô có biết là cô thiếu chút là bị tôi đá thương không?” Anh lớn tiếng quở trách cô.

“Tôi không ngờ sẽ làm ngài sợ hãi, tôi luôn luôn đi theo ngài, tôi tưởng là ngài đã biết.” Anh một bước ra văn phòng, cô liền yên lặng đi theo phía sau anh, có lẽ là anh quá thả lỏng nên mới không chú ý tới cô.

“Chuyện ma quỷ! Cô chừng nào thì đi theo tôi?” Cô nói lung tung gì vậy? “Tôi cảnh cáo cô, động tác phản xạ của tôi rất tốt, nếu cô không muốn bị thương, tốt nhất không nên lại chơi trò dọa người này với tôi, nếu không để cho tôi đánh thương, tôi sẽ không phụ trách.”

Thì ra là anh ta không phát hiện. .... “Thật xin lỗi, lần sau tôi sẽ chú ý phát ra thanh âm.”

“Phát ra cái gì thanh âm?” Một mối làm cho của anh tính tình táo bạo. Anh trừng mắt nhìn cô, cảm thấy phi thường không kiên nhẫn với những câu không đầu không đuôi của cô.

“Không có gì.” Nhận ra không kiên nhẫn của anh, cô qua loa kết thúc đề tài. “Kinh tiên sinh về nhà sao?”

“Tư liệu key xong rồi?” Anh không đáp hỏi lại.

“Key xong rồi.”

Anh hừ một tiếng, vẻ mặt không tin. “Thật hay giả?” Đồng tư liệu và báo cáo kia, cho dù hai người cùng cố gắng làm, cũng không thể xử lý xong trong vòng một ngày.

Đối với chất vấn của anh, cô chỉ chậm rãi gật đầu. “Bởi vì nhìn thấy ngài đang rất bận, cho nên tôi đã không làm phiền ngài, sáng mai tôi sẽ đưa cho ngài xem qua.”

Nói như thật!

Vấn chất vấn năng lực của cô Kinh Nhẫn, giờ phút này cũng không định tin cô, tóm lại là thật hay là giả, anh cũng không vội muốn biết rõ, chờ anh nghỉ ngơi đủ, ngày mai tự nhiên có thể biết sự thật thế nào.

Nhấn điều khiển từ xa mở cửa xe, anh đi ba bước đến bên cạnh xe mình, đang định khom người ngồi vào trong xe, lại phát hiện cô cũng bước tới gần chỗ cạnh tay lái, nhưng lại học theo anh mở cửa xe.

“Cô làm gì vậy?” Anh vội vàng lên tiếng.

Nhìn lại động tác của mình, cô chậm rì rì nói: “Mở cửa xe.”

“Vô nghĩa, mắt tôi không mù, đương nhiên biết là cô đang mở cửa xe.” Đáng giận, anh thật sự quá mệt, mệt đến mức có thể tùy thời ngã xuống đất bất

tình, vì sao còn phải tốn thời gian nghe cô nói chuyện như rùa bò? Nhìn xem tên ngốc thối tha kia thay anh tìm đến cái dạng phiên toái gì đây a! “Đây là xe của tôi, cô không có việc gì thì mở cửa xe tôi =làm=gì?”

“Về nhà với ngài.”

Anh có nghe nhầm không a? “Làm rõ ràng, đó là nhà của tôi, không phải nhà cô.”

“Căn cứ hiệp ước, tôi phải bảo hộ ngài.” Một chút, phụ chú: “Tùy thời tùy chỗ.”

Nói đến hiệp ước, Kinh Nhẫn thế này mới nhớ tới điều kiện do mình đề ra .

Chết tiệt! Anh đúng là ở tự làm bậy, ngay cả sau khi tan tằm cũng bị người làm phiền, thật sự là..... A? Đợi chút, nếu là dựa theo nội dung hiệp ước thì cô nàng bí đao lùn này còn phải cùng anh đồng giường cộng chằm nha!

Con người đen chột lóe sáng, Kinh Nhẫn nháy mắt cong lên thành đường cong đầy tà khí.

“Tôi nói bí đao lùn, cô liền đối với tôi yên tâm như vậy sao, tuyệt không sợ sau khi về nhà bị tôi ăn sạch sành sanh?” Dựa vào cửa xe, anh nhìn cô với ánh mắt không đứng đắn.

Lại muốn hù dọa cô? Đáng tiếc, cô không sợ.

“Tôi cần gì phải sợ? Tôi diện mạo thường thường, nhất định khó khiến cho đàn ông tính dục, huống chi dựa vào tư liệu, Kinh tiên sinh thích những người có dáng người cao gầy, hình thể gợi cảm, những cô gái nhiệt tình như lửa, bởi vậy tôi hẳn là không ở trong phạm vi săn đồ ăn của ngài.”

Săn đồ ăn? Cô nàng bí đao lùn này nghĩ anh là cái gì, dã thú hay là cầm thú? Hừ!

Còn có, cô vì sao lại biết rõ “khẩu vị” của anh như vậy, cô là dựa vào tư liệu nào mà phán định a?

“Có phải tên ngốc kia nói gì với cô không?” Điều đầu tiên mà anh nghĩ tới chính là tên khốn khiếp Thạch Hoành Khải kia. Thế nhưng lại đem tư mật của anh tiết lộ ra ngoài, ngày mai anh chắc chắn phải giết chết cậu ta!

“Thạch thiết kế sư không nói gì với tôi.” Tất cả đều là tự cô điều tra ra.

Một người đàn ông khai ra điều kiện như vậy, vì tự thân an toàn suy nghĩ, cô tự nhiên muốn xâm nhập hiểu biết anh, cho nên trước khi đi báo danh, cô đã đi qua điều tra anh một phen, mà sau khi có được kết quả điều tra, cô đối tình cảnh của mình an tâm không ít.

“Cô không cần phải nói giúp cậu ta, toàn công ty cậu ta dài lưỡi nhất, trừ bỏ cậu.....”

“Quyên Nhu.” Cô đột nhiên nói tên của một người.

“Cái gì?!” Nghe được cái tên này, anh không khỏi sùng sốt.

“Quyên Nhu tiểu thư là bạn gái của ngài trước khi ngài quen Thạch thiết kế sư, nếu là Thạch thiết kế sư thực sự nói gì tôi, chắc chắn là không biết cái tên ‘Quyên Nhu’ này.”

“Làm sao cô biết về cô ấy?” Giống như bị người chạm đến bí mật không nên đụng chạm, Kinh Nhẫn giọng điệu đột nhiên trở nên rất xấu.

Quyên Nhu là mối tình đầu của anh thời đại học, anh dùng tình sâu vô cùng, yêu điên cuồng, lại không ngờ cô gái anh yêu sâu đậm lại học theo người ta bắt cả hai tay, thật sâu đã kích đến anh.

Nhưng theo thời gian trầm ả, đối với sự phản bội lúc trước anh sớm đã giải thoát, nhưng bị đàn bà đá chung quy là sỉ nhục, cho nên chuyện này anh không muốn để bất cứ người nào biết, đó luôn luôn là bí mật trong trí nhớ anh, không ngờ lại bị cô biết được?

Nhìn vẻ mặt kinh nghi của anh, cô cười nhẹ. “Đây là buôn bán cơ mật, thứ tôi không thể phụng cáo.”

Trùng mắt nhìn cô gái xinh xắn lạnh lợi trước mắt, Kinh Nhẫn trong đầu ngàn hồi trăm chuyển, lại như thế nào cũng không thể xem nhẹ khiếp sợ trong lòng.

Không phải là anh ngay từ đầu vẫn xem nhẹ công ty vệ sĩ “Hắc Xá” này?

“Chậc!” Không kiên nhẫn kéo mở caravat, anh không thể không nhắc tay đầu hàng. “Ok, tôi nhận thua, tôi thừa nhận công ty của cô quả nhiên là không đơn giản, ngay cả quá khứ của tôi cũng có thể tìm ra.”

Nghe vậy, cô cười nhẹ không nói, không muốn nói cho anh, phần tư liệu kia là từ cô mà không phải công ty điều tra ra.

“Nhưng tôi vẫn không chấp nhận cô, nếu cô muốn cho tôi chấp nhận, phải tự mình nghĩ biện pháp.” Anh cười không có ý tốt nhìn cô.

Tuy cô đến từ Hắc Xá, nhưng là anh tự do thành tính, tuyệt đối bài xích cả ngày đều có một người đi theo sau lưng, cho nên mặc kệ là như thế nào, anh

nhất định phải nghĩ biện pháp đuổi cô đi.

“Được, không thành vấn đề.” Đối với anh làm khó dễ, cô cũng chỉ có thể nhún nhún vai không sao cả. Dù sao cổ chủ khó tính cô gặp nhiều, anh..... Coi như là tiểu case a.

Nhìn Miêu Thủy Tịnh luôn bình tĩnh, trong suốt cười yếu ớt, Kinh Nhẫn nhận ra mình thật sự nhìn không thấu cô.

Cô bé nhỏ như thế, lại làm cho người tôi không thể bỏ qua cô, đối mặt với anh châm chọc, đe dọa, cô không phải thờ ơ chính là cười mà qua, luôn làm cho anh không thể xâm nhập hiểu biết nội tâm của cô.

Nhưng không sao, nếu là cô cố ý làm vệ sĩ của anh, anh còn nhiều mà cơ hội “từ từ” hiểu biết con người cô.

Trong bụng một đồng ý nghĩ xấu nháy a chạy a, trên mặt cũng nở nụ cười xấu xa.

“Tuy rằng vệ sĩ không nên nói nhiều, nhưng nơi này ánh sáng rất tối, góc chết cũng quá nhiều, rất không an toàn, nếu có thể, Kinh tiên sinh ngài vẫn là nhanh chóng rời đi thì tốt hơn.” Cô chỉ vào vài góc chết quanh mình nhắc nhở.

“Cô còn dám nói? Nếu không phải tại cô, tôi lúc này còn đứng ở chỗ này sao?” Anh là thân cường thể kiện mới có thể lực tiêu hao với cô, nếu người khác, chỉ sợ sớm đã ngủ như chết rồi.

Nghe vậy, cô mới phát hiện mình quả thật là đang lãng phí thời gian của anh, vì thế xin lỗi: “Là tôi sai, lần sau sẽ sửa chữa.”

Cô ngoan ngoãn khó được làm cho anh nhũn mảy. “Nếu cô lúc nào cũng có thể nói chuyện như vậy thì tốt biết mấy.”

Này rất khó nha? Nếu anh không định chỉ kiếm chuyện với cô thì.....

Thấy cô im lặng, anh được một tắc lại muốn tiến một thước, hướng cô ngoắc ngoắc ngón tay. “Nhanh xe đi, cùng ông chủ của cô về nhà ngủ.”

Nhìn anh một cái, cô quyết định không so đo câu nói quá mức mờ ám của anh, chậm rãi ngồi vào trong xe.

“Đeo dây an toàn vào.” Bây giờ giao thông phạt tiền phạt rất nhiều, vì mình cùng an toàn của người khác, ngồi xe anh là phải thắt dây an toàn.

“Ừm.” Cô nghe lời kéo dây an toàn bên tay phải.

“Gặp quý! Cô lúc nào cũng phải chậm như vậy sao?” Không chịu nổi cô ngay cả thắt dây an toàn cũng chậm rì rì, anh duỗi tay ra, nhanh chóng đưa tới trước ngực cô, cướp đi dây an toàn trên tay phải cô. “Là cô muốn tôi nhanh chóng rời khỏi bãi đỗ xe, vậy mà cô lại dây dưa kéo dài thế này, nếu có người thừa cơ tập kích tôi, tôi xem cô làm sao bây giờ?”

Cách! Dây an toàn khấu tinh chuẩn đóng vào ghế ngồi.

“..... Kỳ thực tôi cũng không phải lúc nào cũng chậm như vậy, thời điểm quan trọng, tôi cũng có thể rất nhanh.” Cô chậm hai giây mới đáp lời.

“Khi chạy trốn sao?” Anh đã thói quen châm chọc cô.

“Tôi chưa từng chạy trốn, nhưng hẳn là cũng rất nhanh.”

“Cô lại mèo khen mèo dài đuôi.” Thật không biết cô lấy tự tin từ đâu ra mà nhiều như vậy.

Lần này cô không có trả lời, chỉ nhân nhạ cúi mắt nhìn nhìn ngực mình.

Là anh động tác quá nhanh, hay là bộ ngực của cô làm cho anh không cảm giác? Chẳng lẽ anh không phát hiện vừa rồi anh không cẩn thận chạm phải cô sao?

“Tại sao không trả lời?” Cửa cô im lặng đối lấy của anh nhìn chăm chú.

Bởi vì mất hứng! “Không có gì.” Cô hơi hơi cười, không nhìn anh.

Cô rốt cuộc là người thế nào a, ngực bị người ta chạm vào mà vẫn có thể thản nhiên như vậy?

Anh cũng rất ngạc nhiên, thế nhưng không nhận ra mình làm chuyện tốt, nhưng cũng may mà anh ngạc nhiên không phát hiện, bằng không cô nhất định sẽ đề ý.....

“Cô còn đứng ở bên giường làm gì? Còn không mau đến nằm xuống bên người tôi, cùng tôi cùng một đêm lãng mạn?”

Nằm ngang ở trên giường, Kinh Nhẫn nâng tay chống mặt, bộ đồ ngủ màu xanh dương mỏng làm nổi lên dáng người và cơ bắp cường tráng của anh, đặc biệt là bộ ngực rộng kia, anh để mặc cho bộ ngực rộng hoàn toàn lộ ra ngoài, anh giờ phút này, gọi cảm làm cho người ta khó có thể bỏ qua.

“Không được, tôi còn có chuyện phải làm.” Cô có lẽ lảng tránh bộ ngực trần của anh.

Thời tiết tuy nóng, nhưng trong phòng có điều hòa, thật sự không cần phải mặc lộ người như vậy, nhưng anh lộ nhiều như vậy, là cố ý muốn lộ cho cô nhìn sao?

Âm mưu của anh thật sự là quá rõ ràng, rõ ràng đến mức cô đều không nhẫn tâm chọc thủng.

“Cô còn có chuyện gì phải làm? Việc duy nhất cô cần phải làm là ngủ ở bên người tôi, nghiêm túc thực hành nghĩa vụ của cô.” Kinh Nhẫn học theo tình tiết trên tivi, điện lực toàn bộ khai hỏa, dung hết khí lực muốn làm cho cô gái trước mắt mặt đỏ tím đập như nai con chạy loạn.

Đàn bà anh thấy nhiều, anh cũng không tin loại con gái như cô dám cùng đàn ông ngủ chung, cho nên bây giờ anh chỉ cần làm cho cô hoảng hốt, tự động chạy trốn chết, như vậy anh liền thắng. .... Ha ha!

“Ngài mệt mỏi, trước ngủ, lát nữa tôi sẽ tới ngủ cùng.” Nhảm chán. Cầm lấy trên bàn bản vẽ mặt phẳng (chị í về cấu trúc ngôi nhà của anh chủ trên mặt phẳng ^^) mình vừa vẽ xong trên bàn, cô nhìn ánh mắt khiêu khích của anh, xoay người nhẹ nhàng mở ra cửa phòng.

“Thế nào, định vi ước? Nội dung hiệp ước viết rành mạch, cô và tôi phải ‘Cùng nhau ngủ’, nếu lúc này cô đi, chính là vi ước, tôi có thể lập tức giải trừ chức vụ của cô.” Anh một bộ như bắt được nhược điểm đối phương.

Chân bước ra cửa phòng thu trở về, xoay người lại, cô giải thích với anh: “Tôi không phải muốn vi ước, chờ tôi làm xong vài chuyện, tôi sẽ quay lại.”

“A, tốt một cái kế hoãn binh, tôi làm sao mà biết sau khi tôi ngủ rồi cô có quay lại ngủ cùng hay không? Nói không chừng cô sẽ không chạm vào giường ấy chứ.”

Ai, anh ta lại tìm chuyện! “Tôi sẽ không vi ước, nếu anh không tin, chờ tôi trở lại, tôi sẽ đánh thức ngài dậy, báo cho ngài biết.”

“Tôi không thích có người làm phiền khi tôi ngủ, hơn nữa tôi không thích rời giường, nếu cô thật sự đem tôi gọi tỉnh, cẩn thận bị tôi đá đi dán tường.” Anh cười cảnh cáo, một thân gọi cảm quyến rũ như mùi nước hoa thúc giục tình, không biến mất, ngược lại càng thêm liêu nhân.

“Nhưng là.....” Vừa rồi thừa dịp anh tắm rửa, cô đem phòng ốc và bên ngoài tuần tra một lần cũng vẽ bản vẽ mặt phẳng, đang định nhắm vào mấy cái góc chết đặt thiết bị giám thị, mà hiện tại, cô muốn đi đặt thiết bị giám thị.

Hệ thống an toàn càng sớm thành lập càng tốt, tránh cho đêm dài lắm mộng.

“Sáng mai tôi còn phải đi làm, cô đừng lãng phí thêm thời gian của tôi, cùng ngủ hay là giải ước, cô mau quyết định đi!” Yes!yes! Tự do tốt nhất, tự do vạn tuế ~~~ Kinh Nhẫn hồ hết chúc mừng trong bụng.

“Nếu ngài đã nói như vậy.....” Buông bản vẽ mặt phẳng trong tay ra, Miêu Thủy Tịnh cúi dè dặt, chậm rãi xốc chăn lên giường.

Thiết bị giám thị..... Tôi nay đi.

“Cô?!” Gọi cảm toàn toái! Trợn mắt nhìn cô gái luôn nằm ngoài suy nghĩ của mình, Kinh Nhẫn dường như nhìn thấy tự do theo gió bay đi.....

“Lần đầu tiên cùng ngủ, xin chỉ giáo thêm.” Hai đầu gối khép lại, hai chân quỳ hóp, cô giống như một cô gái Nhật Bản có lễ tao nhã, cẩn thận cúi đầu chào hỏi với anh.

Còn chỉ giáo thêm a!

Khóe mắt co giật, trừng mắt nhìn cô gái nằm bên cạnh, anh thầm nghĩ một quyền đem mình đánh choáng váng.

Vì sao cô lại cứ không giống người thường như vậy? Vì sao kế hoạch hoàn mỹ của anh lại mất đi hiệu lực? Vì sao anh lại tự đẩy mình vào hoàn cảnh này a?

Trời mới biết, anh tuyệt không muốn ngủ với cô!

Anh không phải tên ngốc thối tha kia, chỉ cần là đàn bà đều có thể ngủ, anh và cô lẫn nhau đều là người xa lạ, làm sao có thể thực sự để cho cô ngủ bên người anh? Chỉ cần nghĩ thôi đã cảm thấy cả người khó chịu.

“Kinh tiên sinh, giường của ngài rất thoải mái.” Anh muốn đuổi cô đi, cô cứ không như anh nguyện. Nằm tốt, đem chân kéo lên cầm, đem thân mình che kín không kể hờ.

Giường của anh là king size, bọn họ mỗi người một bên, cho dù anh người cao ngựa lớn, giữa hai người vẫn là có khoảng cách hơn 10 cm hơn, hai bên từ chỉ không thể tiếp xúc.

Nói thật ra thì cô bảo vệ không ít người, nhưng là cùng cố chủ ngủ chung..... Thật đúng là lần đầu tiên! Nhưng năng lực thích ứng của cô rất tốt, chỉ cần anh không làm ra động tác không hợp quy củ, chỉ ngủ thôi thì cô còn có thể nhận.

“Cô rất đặc ỹ?” Lại còn nhắm mắt lại, thật sự muốn ngủ với anh? Trùng trùng mắt nhìn Miêu Thủy Tịnh, Kinh Nhẫn rất muốn đem choker khuôn mặt nhỏ an ổn kia mấy cái.

“Làm sao vậy?” Cô mở mắt ra nhìn anh.

“Tôi cũng không phải là Liễu Hạ Huệ, cô liền như vậy ngủ, không sợ buổi tối tôi đánh lên cô?” Anh ngăn con sóng dữ, cho dù tự do không trở về, nhưng ít ra cũng phía bảo vệ cái giường này; Ngủ cùng một cô gái xa lạ, anh chắc chắn sẽ mất ngủ.

“Tôi không sợ, bởi vì tôi không phải kiểu hình ngài thích.” Người đàn ông này hồi hận. .... A.

“Cô đừng chắc chắn như vậy! Đàn ông phần lớn đều là động vật nửa người \, một khi xúc động đứng lên, rác cũng nuốt trôi.”

“Vậy khi nào ngài xúc động thì hãy nói cho tôi biết, tôi sẽ cẩn thận. .... Ngủ đi, đã khuya, sáng mai ngài còn phải đi làm.”

Nói xong, cô liền nhắm mắt lại, mà Kinh Nhẫn thấy thế, không nhịn được rủa thầm một tiếng.

Anh mới là chủ nhân cái giường này, cô so với anh còn an ổn?! Điện mắt thôi!

Anh trừng, anh trừng trừng trừng, trừng cô không được an ổn, ác mộng liên tục, sau đó tự động tự phát cút khỏi phòng của anh đi ra phòng khách ngủ giữa đất. ....

“Hô ~” Cô thở ra một hơi, sau đó dùng đôi má cọ cọ chiếc gối mềm, sau đó xoay người về phía anh, chìm vào giấc ngủ.

Ánh đèn chưa tắt chiếu lên hai hàng lông mi rậm dài, trên khuôn mặt trái xoan trắng nõn của cô tạo thành hai đường cong duyên dáng.

Tiếng hít thở nhẹ từ đôi môi mềm mềm khẽ nhếch, nhẹ nhàng gọi lên mấy sợi tóc đen vương bên tai cô. ....

Tuy rằng đều rất nhỏ, nhưng ngũ quan của cô rất tinh tế, đặc biệt là đôi tai nhỏ trắng nõn như trân châu, giống như là miếng vỏ sò nhỏ, mỗi một đường cong đều rất mê người lại tinh xảo. ....

Tích tắc tích tắc!

Đúng 10 giờ, đồng hồ điện tử trên bàn kê lên, Kinh Nhẫn lập tức hồi hồn.

“Làm cái gì!” Nhận ra mình nhìn cô quá mức mê mẩn, tìm anh đập nhanh.

Mang theo tâm tình kinh hoàng và chột dạ, anh lập tức xoay người đưa lưng về phía cô.

Đáng chết! Anh làm sao vậy? Không phải muốn trừng tỉnh cô sao? Làm sao lại thành nhìn cô đến mê mẩn ?

Chẳng lẽ cô nam quả nữ chung sống liền nhất định sẽ sinh ra mờ ám? Hay là anh cũng là đàn ông dung nửa người dưới suy nghĩ, cho nên mới ..... Xuy xuy! Anh mới không phải tên gốc kia, anh có tiêu chuẩn của mình!

Nhất định là quá mệt mỏi, mệt đến mức thần hồn tự động phiêu tán, sau đó không cẩn thận bay tới trên người cô mà thôi. Đúng, chính là như vậy, không nên suy nghĩ bậy bạ, mau ngủ thôi. .... Mau ngủ thôi. .... Coi cô như không tồn tại. ....

Có thể là thôi miên có hiệu quả, cũng có lẽ là thể lực đã đạt tới cực hạn, Kinh Nhẫn vai cổ buông lỏng, rất nhanh ngủ say, nhưng Miêu Thủy Tịnh bên người anh lại mở mắt.

Trong đôi mắt như có nước không có chút buồn ngủ, rõ ràng vừa rồi chính là giả ngủ, nghe tiếng hít thở trầm ổn của anh, cô im hơi lặng tiếng xuống giường, sau đó mở cửa ra, biến mất ở trong bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ, Tôi Sẽ Bảo Vệ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Sáng sớm tỉnh lại, tinh thần sáng khoái, tinh khí mười phần.

Chim sẽ đậu trên dây điện bên cửa kêu chiêm chiếp, ánh nắng mặt trời xuyên qua tấm rèm cửa sổ màu xanh thẫm đem toàn bộ phòng long lánh màu u lam, một phòng yên tĩnh, làm cho người tôi an tâm tự tại.

Tâm tình tốt, Kinh Nhẫn nhanh chóng đứng dậy đánh răng rửa mặt, thay quần áo thể thao, sau đó đẩy cửa phòng ra, đi nhanh ra khỏi phòng, chuẩn bị chạy sớm.

“Kính tiên sinh, chào buổi sáng.” Vừa thấy Kính Nhẫn, Miêu Thủy Tịnh vội vàng chào hỏi, hai tay vẫn giữ nguyên động tác đánh thái cực quyền.

Thái cực trọng tâm tĩnh ý chuyên, kiêng kỵ nhất tâm nhị dụng, may mắn trước đó cô đã đánh qua một lần, bây giờ chỉ là khoa tay múa chân khoa tay múa chân, không sao.

Nụ cười cứng đờ, tâm tình tốt nháy mắt biến mất không chút dấu vết.

Anh làm sao có thể đã quên cô nàng phiền toái này?

“Đêm qua ngủ ngon không?”

Ngủ?

Cô vừa hỏi, anh mới nhớ tới chuyện đêm qua.

Anh và cô đồng giường cộng chằm một đêm, anh mất hứng cũng không thích ứng, ôm tâm tình hỗn loạn đi ngủ, vốn nghĩ sẽ khó có thể ngủ say, không ngờ lại ngủ đến hùng đông, sau khi tỉnh dậy còn rất thoải mái.

“Hoàn hảo.” Anh quái dị nhìn cô, trong lòng buồn bực làm sao mình có thể cùng cô ngủ một đêm mà không cảm thấy gì, ngay cả việc cô rời giường anh cũng không có cảm giác?

Hơn nửa năm không có bạn gái, anh đã quen ngủ một mình, hôm qua đột nhiên ngủ cạnh một cô gái xa lạ, thế mà anh lại ngủ say như lợn?! Quái lạ!

“Tập thể dục sao?” Cô nhìn anh một thân quần áo thể thao rộng, lại hỏi.

Đêm qua khi xem xét phòng ở, cô phát hiện trước nhà anh có sân trước rất lớn, mà sân trước được chia làm ba khu vực, một khu vực trong đó trồng hoa, một khu vực khác trồng cây, mà khu vực trung gian lại có hai cái khung nướng thịt lớn đặc chế.

Một người sống một mình làm gì mà phải dùng đến hai cái khung nướng thịt lớn như vậy? Cho nên cô đoán rằng này hai cái khung nướng thịt lớn đó nhất định là vì nhân viên viên ty mà mua. Tối hôm qua thấy anh cùng với các nhân viên nói chuyện, cô chỉ biết anh là một ông chủ hào phóng lại săn sóc nhân viên, mời nhân viên đến nhà ăn thịt nướng hẳn là chuyện bình thường.

“Hừ!” Anh dùng hừ nhẹ thay thế câu trả lời, hỏi lại: “Cô đang làm gì?”

“Đánh quyền.” Cô hai tay như phát liễu, giống như từng phi từng, đem triển chưa triển, ở không trung hư họa chuyển viên.

“Cái này cũng gọi là đánh quyền? A! Tôi thấy con kiến treo cây còn nhanh hơn cô.” Anh ôm ngực trào phúng, khinh thường nhìn cô đánh quyền chậm đến mức gần như có thể nói là khoa trương.

Anh biết cô đang đánh thái cực quyền, mà thái cực quyền pháp lại chia ra làm nội gia quyền cùng ngoại gia quyền, ngoại gia trọng công kích, nội gia trọng dưỡng sinh, loại quyền pháp này thường là người già đánh, không ngờ cô cũng thuộc trường phái lkk (*), anh muốn thực sự làm cho cô bảo hộ, chỉ sợ mười cái mạng cũng không đủ anh chết.

(*) lkk: không rõ từ này có nghĩa gì những khi gg thì ra một đường link giấu trục TQ nhảy dance ? còn baidu thì =_+ ra điện thoại và con chuột.

“Thái cực vốn là dùng ý không dùng lực, ngộ công, tứ lạng bạt thiên cân; Ý công, tác mụon lực dùng lực, hoặc là đem từng chiêu từng thức, liên tiếp nối liền, phát ra như trường giang đại hà cuộn cuộn không ngừng. ....”

“Được rồi.” Anh đánh gãy lời của cô. “Nghe cô nói chuyện xong tôi sợ là tôi cũng ngủ luôn, cô là trời sinh nói chuyện liền chậm như vậy, vẫn là trước đây bị thương làm cho miệng bị bệnh?” Anh thật sự là không chịu nổi tốc độ nói chuyện của cô.

“Nói quá nhanh, có đôi khi ngôn từ không trải qua suy nghĩ dẫn đến phân tranh, cho nên tôi thích chậm rãi nói chuyện.”

“Chậm cũng có hạn độ, cô nói chuyện mà như bị thần rùa phụ thân, ai mà có nhiều thời gian nghe cô nói chuyện a?”

“Thật ra. ....” Cô vốn định mở miệng giải thích rằng trước kia cô chủ gần như rất ít nói chuyện với cô, cái bọn họ muốn là yên tĩnh, có thể bảo hộ bọn họ, khi quan trọng còn có thể chết thay, cho nên cơ hội để cô nói chuyện cũng không nhiều. Nhưng nếu anh không giống họ, thích nói kích cô, dựa vào lễ phép, cô cũng không thể không đồng ý, nhưng khi cô nói chuyện bình thường cũng là tốc độ này, cô cũng không có biện pháp.

Chẳng qua là từ điều này ra nếu cô thực sự muốn mở miệng giải thích, chỉ sợ anh sẽ lại trách cô lãng phí thời gian.

“Thật ra cái gì?” Anh hỏi.

“Không có gì.”

“Cái gì mà không có gì.” Anh nhú mày. “Nói chuyện ấp a ấp úng làm cho người khác chán ghét, không muốn nói thì đừng mở miệng, một câu cũng không nói xong, đùa giỡn người à?”

“Tôi không có ý đồ.....” Ai, long tốt vẫn là bị người ghét, vô tội.

“Quên đi, quên đi!” Dù sao anh cũng không thể nhẫn nại nghe kiểu rùa nói chuyện của cô, muốn nghe cô giải thích, chạy sớm của anh cũng không cần chạy luôn mắt.

Lướt qua cô, anh đem khăn lông đeo vào cổ, sau đó đẩy ra cửa lớn sơn màu son trước sân ra, chạy đi phía trước, nhưng chưa chạy được mấy bước, anh phát hiện phía sau có một quả bí đao lùn đi theo.

“Cô đi theo tôi làm sao?” Anh quay đầu trừng cô.

“Bảo hộ ngài.” Lời xưa tái hiện.

“Được thôi, cô không theo kịp tôi.” Anh mỗi ngày đều chạy bộ từ nhà đến công viên phụ cận, sau đó vòng quanh công viên chạy mười vòng, lại vòng đường xa chạy về nhà, lộ trình khoảng 5 km, người không rèn luyện qua nhất định không thể chạy xa như vậy.

“Tôi có thể.”

“Đừng mạnh miệng.” Anh mới không tin cô có năng lực đó.

“Tôi có thể.” Vẫn tự tin tràn đầy.

“Vậy chạy cho tôi xem!” Nhếch khóe môi, ý nghĩ trên cọt cô lại nổi lên trong lòng. Chuẩn bị bộ pháp, anh như gió mạnh chạy lên phía trước, nhìn ngã rẽ trước mặt, anh quay đầu lại nói với cô gái đang chạy ở phía sau: “Nếu cô đuổi kịp tôi, tôi mời cô ăn sáng!”

“Cám ơn.”

“Đừng cảm ơn sớm như vậy, bữa sáng này cô còn chưa thấy được ăn được đâu.”

“Tôi muốn ăn bánh trứng và sữa đậu nành nóng.” Cô nhanh hơn bước chân cũng chuyển qua loan, đem giữa hai người khoảng cách kéo gần, thuận tiện gọi com.

“A! Không muốn đói bụng, còn phải xem cô có thể chạy nhanh đến mức nào.” Cô nàng bí đao lùn này chạy nhanh thật, nhưng nhanh không có nghĩa là đuổi kịp, cô thua chắc rồi!

Lại lần nữa bước chân nhanh hơn, anh chạy đầu đường khác.

Tốc độ của anh đột sáng hai mắt cô, ý chí chiến đấu bị dụ dỗ đi ra từ đáy lòng.

Tính cách của cô không nóng không lạnh, bất kỳ việc gì cũng thích làm từ từ, nhưng là một khi ý chí chiến đấu bị kích thích, sẽ toàn lực ứng phó!

Ông nội đã nói cô là gặp yếu thì yếu đi, gặp mạnh thì mạnh lên, không thích hợp cuộc sống an nhàn, bởi vậy luôn thích phái cô đi làm nhiệm vụ khó khăn.

Cô gặp qua rất nhiều kiểu người, phần lớn đều là quái nhân, nhưng người mà cô dễ dàng thích nhất, chỉ có anh — Kinh Nhẫn, là người duy nhất có thể kích thích ý chí chiến đấu của cô, khiến cô muốn cùng anh chiến đấu.

“Thế nào, còn được không?” Không biết là vì khiêu khích hay là quan tâm tới cô, anh lại ở đầu đường bên kia chạy tại chỗ chờ cô.

“Còn chưa có nóng người được..” Cô nhẹ nhàng chạy vượt qua anh, mái tóc dài xẹt qua trước mắt anh.

“A, thú vị.” Nhìn bước chân nhẹ như yến, bóng lưng nhỏ không có dấu hiệu thở dốc, Kinh Nhẫn dùng khăn lông lau mặt, sau đó tăng tốc chạy đến bên người cô. “Cô quả nhiên có chút tài năng, nhưng cô chạy phía trước tôi làm gì nha? Chẳng lẽ cô biết tôi muốn chạy đi đâu sao?” Anh quay đầu lại chế nhạo cô.

Nghe anh nói vậy, cô mới phát giác mình đã chạy lên phía trước, vì thế vội vàng giảm bớt bước chân.

Ai nha! Điều tại anh, khơi dậy ý chí chiến đấu của cô, làm cho cô quên suy xét, nếu anh đột nhiên rẽ sang hướng khác thì cô làm sao tìm được anh..... Nghĩ đến mình làm việc sơ sót, trên khuôn mặt trái xoan nhỏ lập tức xuất hiện hai mảng màu đỏ nhạt.

Cẩn môi dưới, cô ngưng ngưng nhìn anh một cái, sau đó làm động tác mời. “Ngài trước, tôi đi theo phía sau.”

Lần đầu tiên nhìn thấy cô đỏ mặt, anh không khỏi ngạc nhiên nhìn cô thêm mấy lần.

Không ngờ cô cũng biết xấu hổ à? Anh còn tưởng rằng cô là kiểu người gió thổi bất động, vĩnh viễn chỉ có một trăm linh nhất hào biểu cảm —— cười mím chỉ đầu. Nhưng cô đỏ mặt trông rất đáng yêu, hai gò má đỏ bừng như đánh phấn, ngay cả vành tai cũng đỏ, đôi mi thật dài e thẹn rũ xuống, khóe mắt lộ ra nét xấu hổ mơ hồ.....

Tiếng lòng vừa động, anh đột nhiên mở miệng: “Khi cô đỏ mặt rất mê người.”

“A?” Nghe vậy, cô kinh ngạc ngược mắt nhìn anh.

Ặc! Anh vừa nói gì vậy? Anh thế nhưng lại đùa giỡn cô?

Mắt tự nhiên ho một tiếng, Kinh Nhẫn lảng tránh ánh mắt chăm chú của cô, đem ánh mắt đặt ở trên tình hình giao thông cách đó không xa, sau đó ra về tự nhiên nói tiếp. “Phía trước xe nhiều, cô tự mình cẩn thận.”

“Vâng.....” Thu hồi ánh mắt, cô cũng nhìn về phía trước, nhưng lại cảm thấy mặt mình rất nóng.

Không ngờ cô lại nhớ tới chuyện đêm hôm trước anh lơ đãng chạm vào trước ngực mình, cô không khỏi hoang mang nhìn anh một cái.

Anh đều là như vậy sao? Luôn ở lúc lơ đãng, làm ra hoặc là nói ra những câu làm cho người ta không biết nên đáp trả thế nào?

“Tôi muốn đi trước, nếu cô không theo kịp thì không cần miễn cưỡng, nếu không lỡ như té xỉu giữa đường, tôi cũng mặc kệ cô.”

“Tôi muốn ăn bánh trứng và sữa đậu nành nóng.” Không biết vì sao, cô muốn ăn bữa sáng do anh mời.

“Cố chấp!” Than thở một câu, ý cười sung sướng lại trào lên khóe miệng.

Cô là cô gái cố chấp và khó đe dọa nhất mà anh gặp, nhưng cùng cô đấu võ mồm như vậy, anh lại tuyệt không chán ghét.

Thật sự, tuyệt đối không chán ghét.

“Kinh Nhẫn, đêm qua ngủ như thế nào? Có cái gì kinh hi ngoài ý muốn nào không a?” Vừa thấy Kinh Nhẫn đi vào công ty, Thạch Hoành Khải lập tức tiến đến bên người anh hỏi, trên khuôn mặt nhả nhận đầy ý cười dâm đãng.

“Cút ngay!” Anh mở hồ sơ ra, sau đó đẩy khuôn mặt làm người ta buồn nôn ra xa.

“Ai, nói đi mà, cậu và Miêu tiểu thư ngủ một đêm, chẳng lẽ cái gì cũng không có.....”

“Thạch thiết kế sư, chào buổi sáng.” Miêu Thủy Tịnh không biết khi nào thì đi đến phía sau hai người.

“Miêu tiểu thư, chào buổi sáng.” Nụ cười dâm đãng lập tức biến mất, Thạch Hoành Khải nhanh chóng tránh ra, vẻ mặt có lẽ đứng đắn hoàn toàn không nhìn ra có gì gọi là chột dạ. “Tối hôm qua tất cả đều an toàn chứ?”

“Vâng, chỗ ở của Kinh tiên sinh cũng không có gì dị trạng.” Miêu Thủy Tịnh cười nhẹ trả lời.

“Vi bảo vệ người này, còn muốn cô ngủ cùng anh ta, thật ngại quá.”

“Không sao, giường của Kinh tiên sinh rất cao cấp, ngủ rất thoải mái.”

Ý tứ chính là hai người thật sự ngủ cùng nhau !

Đình! Nghe đến đây Thạch Hoành Khải hai mắt lập tức sáng ngời, không dấu vết bò đến bên người Miêu Thủy Tịnh.

“Tướng ngủ của anh ta không tệ chứ?”

“Cũng được.”

“Vậy tức là tướng ngủ của anh ta rất tốt?” Anh lại đến gần thêm một chút. “Miêu tiểu thư dù sao cô cũng là con gái, cùng một người đàn ông xa lạ ngủ chung một giường là ừy khuất cô rồi, nhưng tôi có thể dạy cô mấy chiêu đối phó đàn ông thích đi ngủ, đó là một trong những thủ pháp chuyên dụng để “ăn đậu phụ” của tội phạm, ví dụ như có người định xoay người trộm ôm cô, giống như tôi như vậy.....”

Thạch Hoành Khải vươn tay trái ra đang định nắm lấy đầu vai nhỏ của Miêu Thủy Tịnh, không ngờ lại bị một cuốn sách từ trên trời rơi xuống, đập mạnh vào đầu anh.....

Bốp!

Âm thanh thanh thúy quanh quẩn trong đầu, dư âm còn văng vẳng bên tai.

“Ta nướng..... Nướng bánh mì (我烤... 烤吐司啦) a, là cái nào khôn khiếp đánh lên ta!” Thạch Hoành Khải vừa ôm đầu kêu khóc, vừa dùng ánh mắt giết người tìm kiếm hung thủ.

“Rất vang, đầu của cậu là không khí à?” Kinh Nhẫn đem cuốn văn thư trên tay trả lại cho Tiểu Triệu đứng một bên, thuận tiện cảm ơn luôn.

“Thì ra là cậu! Cậu là đồ sát ngàn đao khôn khiếp, tôi khi nào chọc tới cậu rồi, tự nhiên lại đánh người ta?” Thạch Hoành Khải thở phì phì đứng ở trước mặt Kinh Nhẫn.

“Cậu không trêu chọc đến tôi, tôi chỉ là đột nhiên cảm thấy cậu rất đáng ghét.” Tên háo sắc lật thủ tôi hoa chết tiết này, ở bên ngoài loạn hải hoa đại chưa đủ, ngay cả bí đao lùn cũng không buông tha, đúng là thần kinh.

“Tôi đáng ghét à? Tôi thấy cậu mới đáng ghét thì có! Tự nhiên đánh lên tôi, cậu được lắm.” Tức quá hóa rồ, Thạch Hoành Khải giờ nắm đấm đánh về phía Kinh Nhẫn, không ngờ nửa đường lại đột nhiên xuất hiện một quyển văn thư dày khoảng 5cm chắn ngang, anh không kịp thu tay, và bàn tay cứ như vậy ra đi không lời hối tiếc .....

“Ui da!” Người nào đó đương trường giờ chân khóc thét.

Mặc kệ con tôm chân mềm, Kinh Nhẫn quay đầu lại nhìn Miêu Thủy Tịnh. “Cô tại sao lại không tránh?” Tức giận thờ phỉ phỉ hỏi.

“Tránh cái gì?”

“Đương nhiên là tránh tiện móng giò của cậu ta! Ngươi là gãy chân vẫn là ánh mắt mù, cứ như vậy ngơ ngác làm cho anh ôi?” Trong lòng có một loại phi thường ác liệt cảm xúc, làm anh không thể xem nhẹ.

“Thạch thiết kế sư chỉ là muốn dạy tôi động tác phòng ngự.” Ai, cô khi nào lại chọc tới anh? Cô lẳng lặng thừa nhận sự tức giận của anh.

“Dạy cái đầu, cậu ta là muốn thừa cơ ăn đậu phụ thì có!” Miêu Thủy Tịnh lại tin tưởng tên ngốc này nói chuyện ma quỷ?! Cô gái này còn dại lắm!

Tai bay vạ gió, thật sự là tai bay vạ gió mà.....

Cô đương nhiên biết Thạch thiết kế sư vừa rồi muốn ăn đậu phụ của cô, nhưng có cần không nề mặt như vậy không a? Cô vốn định âm một chút, ví dụ như giả vờ nhìn thấy con gián, sau đó kinh hãi quá độ đem anh ta đẩy ra sau đó đương trường đồ chút máu linh tinh, tiếc là cô còn chưa bắt đầu diễn, anh đã ra tay thay cô đánh rơi bàn tay trư bát giới kia rồi.

Có người hỗ trợ cô rất cảm kích, nhưng liệu có thể để cô nói cảm ơn xong và tạo ra một happy ending? Có cần phải quát cô thế không a? Chuyện này thì liên quan gì đến cô nha, thật là.

“Phải không?” Cô hiểu ý lòng người, không so đo với anh.

“Phải không là sao?” Cô không cần chọc giận anh. “Cô ấy à, đại đột có thể, nhưng thế thì làm vệ sĩ làm gì? Sớm hay muộn gì cũng có một ngày chết thế nào cũng không biết.”

“Nếu có thể, tôi không muốn chết quá sớm, cho nên tôi sẽ bảo vệ tốt chính mình.” Công việc của cô nguy hiểm, nhưng cô cần rất yêu quý sinh mệnh, tuyệt sẽ không dễ dàng chết đi.

“Cô tốt nhất là nên như vậy!” Trùng trùng nhìn cô một cái, anh bước nhanh đến trước văn phòng, sau đó đóng sầm cửa lại.

Cô nhắm mắt đi theo sau anh, thấy anh đá cửa đi vào văn phòng, cô hít sâu một hơi, sau đó ngồi vào chỗ ngồi của mình.

Hiệp ước là hiệp ước, cô còn có công việc trợ lý phải làm đâu.

Không ngờ, Kinh Nhẫn lại đột nhiên đẩy ra cửa ra, sau đó đã đem một đồng hồ lên bàn cô.

“Cùng tôi đi công trường.”

“Ách..... Tốt.” Lần đầu tiên anh chủ động muốn cô đi theo bên người, cô kinh ngạc mở to mắt, nhưng vẫn là rất có trật tự thu thập đồ anh quảng lên trên bàn cô.

Bước nhanh đi về phía cầu thang, anh nói với cô: “Về sau cẩn thận tên háo sắc kia, đàn bà anh ta ăn nhiều, trên người nói không chừng có bệnh, nếu anh ta tìm cơ hội tới gần cô, cô có thể tránh liên tránh, tuyệt đối không được quên mất.” Cảm kích anh đi! Nhìn anh đối xử với cô tốt thế nào đi, vì đề phòng cô bị tên ngốc thói tha kia lừa đi ăn mất, anh còn ngoại lệ đem cô mang theo trên người.

“.....” Không nói gì.

“Kinh Nhẫn thôi, tôi nghe thấy hết rồi, khổn khiếp, cậu dám nói xấu tôi!” Cách đó không xa, Thạch Hoành Khải thính tai ra roi thúc ngựa đi ra, nhưng Kinh Nhẫn lại đột nhiên quay đầu trùng trùng nhìn anh ta, khí thế quyết đoán khiếp người làm cho anh ta không tự giác dừng chân lại.

“Bản thiết kế ‘Tứ Đẳng’ ủy thác cậu tốt nhất là nên đặt nó trên bàn trước khi tôi trở về, khi quay về nếu tôi không nhìn tới bản thiết kế, đêm nay cậu ngủ ở công ty cho tôi!”

“Cậu dám lấy việc công trả thù riêng, cậu là đồ không thiên lương, cậu là đồ lang tâm cầu phế.....” Thạch Hoành Khải hướng về phía người đàn ông nào đó đang bước xuống cầu thang rống to kêu to, một đường đuổi theo đến cửa cầu thang.

Tiểu Triệu nâng cà phê, rất có lương tâm đề nghị nói: “Anh không nên đuổi theo, cẩn thận lại bị sếp đánh đấy.”

“Tôi không sợ, Kinh Nhẫn thôi hai tay không đi ra ngoài, tôi cũng không tin anh còn có thể lấy gì đánh ta.”

“Nhưng đồ trên tay Miêu tiểu thư không ít.”

“Vậy thì sao chứ!” Anh thờ phỉ phỉ quay đầu lại, khó chịu Tiểu Triệu đang giữ chân anh.

“Không như thế nào hết, nếu anh không sợ Miêu tiểu thư lại âm anh thì cứ việc đuổi theo a.”

“Miêu tiểu thư âm tôi?” Có ý gì?

“Thế nào, anh còn không biết sao? Vừa rồi khi anh muốn đánh sếp, là Miêu tiểu thư lấy sách ngăn anh lại nha! Hơn nữa tôi còn phát hiện, cô ấy cố ý chọn cuốn có bìa sách cứng nhất.” Độc nhất là lòng dạ đàn bà sao? Anh không hiểu. ....

“Cái gì?!”

“Thạch thiết kế sư tôi thấy anh nên buông tha đi, tôi cảm thấy Miêu tiểu thư là thâm tàng bất lộ, nếu anh thật sự trêu chọc cô, cẩn thận mất mạng.” Công việc của chủ yếu là quản lý, cho nên ánh mắt rất tốt, về Miêu Thủy Tịnh, anh chỉ có thể nói nhìn mặt mà bắt hình dong là sai lầm lớn.

“Cốp!” Trong tạp âm chấn động trời đất, anh quăng cho cô một cái mũ bảo hộ.

“Vậy còn ngài?” Cô tăng âm lượng để nói chuyện với anh, đồng thời nhìn cái đầu anh trông không.

“Không phải cô sẽ bảo vệ tôi sao?”

Nghe vậy, cô vui mừng quá đổi. “Ngài nguyện ý để cho tôi bảo hộ ngài?”

“Còn quá sớm để nói điều đó, sáng nay cô chạy sớm với tôi, quả thật là làm cho tôi rất ngoài ý muốn, nhưng đó không có nghĩa là cô có đủ tư cách làm vệ sĩ, cho tới bây giờ, tôi vẫn không thay đổi ước nguyện ban đầu, không muốn có vệ sĩ đi theo phía sau mình.”

Mũ bảo hộ có phân size, mũ bảo hộ của anh mang ở trên đầu cô đem đầu cô che đi hơn phân nửa, cô muốn điều chỉnh, bắt đắc dĩ hai tay còn đang cầm đồ, vì thế đành phải ngửa đầu làm cho mũ trượt ra phía sau, lộ hai mắt ra nhìn anh.

Xem bộ dạng buồn cười của cô lúc này, anh tức cười, hai tay lại tự động giúp cô điều chỉnh dây đeo.

Cô không cự tuyệt hỗ trợ của anh. “Ngài nhận được thư đe dọa.”

Cô đã xem qua ba bức thư đe dọa gửi cho anh, trong thư không kí tên, chính là cảnh cáo anh đừng cố gắng cướp đi thứ không thuộc về mình, trong câu chữ đầy tính đe dọa.

“Vậy thì sao?”

Thái độ thản nhiên của anh làm cho cô hoang mang. “Ngài không sợ bị tấn công hoặc là bắt cóc sao?”

“Sợ có ích gì, nên đến thì sẽ đến.”

“Đã biết chính mình có khả năng gặp được nguy hiểm, ngài nên mời vài vệ sĩ bảo vệ \”mình.” Đây không phải là chuyện đương nhiên sao?

“Tôi có thể tự bảo vệ mình, không cần ý lại người khác? Về phần cô, là ngoài dự đoán của tôi, lúc trước tôi nên đem điều kiện chặt chẽ một chút, như vậy bên người sẽ không có phiền toái đi theo.” Mặt cô thật nhỏ, anh đều đã đem dây đeo chỉnh đến ngắn nhất, lại vẫn là không thể có định mũ bảo hộ ở trên đầu cô.

Chiếc mũ bảo hộ thật to mang ở trên đầu cô, làm cho cô càng trở nên nhỏ hơn, cô là bé nhỏ yếu ớt như vậy, công việc vệ sĩ thực sự không thích hợp với cô.

“Tôi không phải phiền toái.” Lần đầu tiên cô cãi lại vì bản thân. Cô không phải phiền toái, hơn nữa cho tới bây giờ cũng không có người nói cô là phiền toái.

“Còn nói không phải phiền toái, suốt ngày chọc tôi mất hứng.” Nhớ tới một màn cô không có né tránh Thạch Hoành Khải muốn ôm vai cô trong văn phòng, trong lòng lại không thoải mái.

“Tôi không có, đó là tại anh. ....” Đó là tại anh thích tự nổi giận nha? Cô muốn nói như vậy, lại nhớ tới thân phận vệ sĩ của mình. Vệ sĩ không được cùng chủ mở khố miệng, cho nên cô đem lời nuốt trở về.

“Đó là tôi cái gì?”

“Không có gì.” Cô lắc đầu, mũ bảo hộ trên đầu cũng lúc lắc theo.

“Lại áp a áp ứng, thật xấu!” Tức quá! Anh giữ chặt mũ bảo hộ.

“Ông chủ, đây là ai a?” (*) Phía sau hai người đột nhiên truyền đến tiếng công nhân trêu đùa.

(*) Nguyên tiếng Trung là “老板, 你马子啊?” = ông chủ, người cái bà a? (theo QT) Cái bà? Bà nhĩ? Trọ lĩ?

“Thật nhỏ nha! Từ nơi nào đến vậy?” Đúng tiêu giọng Đài Loan chuẩn quốc ngữ.

“Chào mọi người, tôi là vệ sĩ của Kinh tiên sinh, tôi họ Miêu.” Miêu Thủy Tịnh có lẽ xoay người lại chào hỏi.

“A?” Hai gã công nhân đều há hốc mồm, có làm không nha, con gái làm vệ sĩ không nói, mà còn là một tiểu bắt điểm? Phốc phì. .... Hai người ôm bụng cười ra tiếng.

“Ồn ào muốn chết, cười cái gì mà cười! Rất nhân có phải không, còn không trở về làm việc cho tôi.” Không biết vì sao, thấy ánh mắt xem thường của hai người này lại chọc giận anh, mặc dù anh cũng không cho rằng cô đủ tư cách làm một vệ sĩ, nhưng anh chính là không muốn có người xem thường cô như vậy.

“Nha, bảo hộ nữ sinh nha, ông chủ thích người ta rồi sau?” Hai người không chịu đi, đứng tại chỗ trêu đùa ầm ĩ.

“Còn không đi? Cẩn thận tôi cho mấy người đi chuyển thép, một chết mấy người luôn!”

“Được rồi được rồi!” Hai người lúc này mới chịu rời đi, nhưng vẫn là vừa đi vừa cười, liên tục quay đầu nhìn Miêu Thủy Tịnh và Kinh Nhẫn; Tiểu bắt điểm bảo hộ người không lồ, thật sự là cười chết người rồi.

Lại nữa, chính là như vậy, một khi chuyện dính vào cô, anh liền dễ dàng bị ảnh hưởng, ngay cả chính anh cũng cảm thấy khó hiểu.

Xoay người, trừng mắt nhìn cô một cái, sớm biết thế thì đã không mang cô đến công trường. “Tóm lại, tôi không cần người khác bảo vệ, sớm hay muộn tôi nhất định sẽ làm cho cô phải tự mình bỏ việc.”

Vô duyên vô cớ bị người trừng mắt nhìn, cô thờ dài, yên lặng đi theo sau anh.

Lần đầu tiên bị người khác ngại thành như vậy, thật sự là không có thói quen, trong đầu giống như có một cảm giác xuất hiện, đó là rầu rĩ, không rất thoải mái.

Kinh Nhẫn bước cầu thang không có tay vịn, bước nhanh đi đến tầng 4, vừa vận nhìn đến đốc công, liền hỏi tình huống hiện tại: “Ông Tạ, tiến độ như thế nào?”

Hai tháng này, công ty đồng thời thực hiện ba dự án, công trường phân biệt ở Tân Điểm, Bắc Đầu và Hoa Liên, anh cách hai ngày lại phải lái xe đến các công trường tuần tra.

“Hết thảy đều theo kế hoạch, nhưng sáng nay cục khí tượng dự báo trên ti vi, tôi đoán sẽ mưa vài ngày, hy vọng không làm ảnh hưởng tiến độ.”

“Nếu chậm vài ngày thì không sao, nhưng phải làm việc nhanh gọn một chút, trước khi bão đến, đem vật nặng buộc gọn chuyển sang chỗ thấp, vôi phấn, bùn cát và những thứ dễ trôi thì phải chuẩn bị chống nước, khi có bão thì lưu hai người bảo vệ, đừng làm cho bọn đạo chích đem máy móc sắp thép của chúng ta mang đi cầm bán.”

“Tôi đã biết.”

Nói rõ xong công việc cần bàn giao, Kinh Nhẫn đi đến các tầng trệt xem xét tình huống thi công.

Dưới tầng tiếng máy móc nặng nề vận tác như tiếng chiêng tiếng trống, trên tầng tiếng công nhân thi công thì như đánh giặc, Miêu Thủy Tịnh vừa thích ứng tạp âm có độ đề-xi-ben cao, vừa yên lặng đi theo Kinh Nhẫn tới tầng 7.

Tầng 7 tạm dừng thi công, vật liệu để chất đống, nhìn quanh bốn phía đều là khung cửa sổ chưa đặt kính, bên ngoài sức gió mạnh, xuyên qua các cửa sổ mang theo cát mù mắt tạo thành tiếng gió chói tai, Miêu Thủy Tịnh theo bản năng nheo hai mắt và nhẹ nhàng che lỗ tai lại, nhưng vẫn chú ý động tĩnh quanh mình.

Về phần Kinh Nhẫn, không hổ danh là người làm nghề xây dựng, gió mạnh ngoài cửa sổ đối với anh không có ảnh hưởng, càng không thể xóc nảy bước đi của anh, anh đi về phía cửa sổ lớn, thăm dò nhìn ra bên ngoài tường, muốn xem xét phẩm chất thi công ngoài tường một chút.

Nhưng đứng vào lúc này, ở tòa nhà cao tầng bên kia phản xạ ra một chút ngân quang, Kinh Nhẫn trực giác cho rằng là phản quang cửa sổ nên không để ý, vì thế khom người cúi đầu xuống nhìn lại, nhưng Miêu Thủy Tịnh lại trừng mắt nhìn kỹ tia ngân quang kia, sau đó lập tức đứng thẳng người.

Không chút do dự, cô lập tức đề khí chạy về phía trước, sau đó hai chân nhảy đá vào lưng Kinh Nhẫn —

“Cái gì. ....” Kinh Nhẫn ngẩng đầu đang định đứng dậy, một lực mạnh tấn công vào lưng anh, anh không kịp phản ứng, thân thể bị đè xuống mất cân bằng, tầm mắt lay động, phía dưới lập tức biến thành nhiều điểm, cơ thể anh lung lay suýt ngã ra bên ngoài.

“Ồn định!” Cô dùng sức dẫm vào lưng anh đồng thời giữ yên cơ thể đang lung lay về phía trước của anh sau đó dùng hai tay nắm lấy khuỷu tay của anh, kéo một cái, đưa anh toàn thân một trăm tám mươi độ, nhanh chóng kéo vào bên trong.

Trời đất quay cuồng bị người dạo qua một vòng, Kinh Nhẫn kinh hãi chưa bình, vừa thấy thì ra là Miêu Thủy Tịnh làm chuyện tốt, lập tức chửi ầm lên: “Cô chết tiệt đang làm cái gì, thiếu chút cô đem tôi đẩy ra!”

“Đừng ngừng đầu, nằm sắp xuống!” Thấy ngân quang phía xa lại thay đổi vị trí, cô nhú mào, đi cà nhắc lao giữ chặt gáy anh, định đem đầu anh ấn thấp xuống, anh lại không hợp tác, ngăn tay cô lại.

“Rốt cuộc cô đang làm cái quỷ gì vậy, đây là nơi nào mà cô còn muốn chơi.....” Nói mới mắng được một nửa, trời đất lại xoay tròn, trong hình ảnh hỗn loạn, anh nhìn thấy cô không mỉm cười, đôi mắt xéch hẹp dài tuyệt đẹp lóe sáng trừng mắt nhìn anh, sau đó.....

Phanh! Cơ thể anh cứng rần đập vào xi măng và cát, cát bụi bay vào trong mũi trong miệng trên người anh, trong hai giây, anh hất xi ba cái rồi tay chân, thất lung toàn bộ đau muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ, Tôi Sẽ Bảo Vệ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Im lặng, thường thường là khúc dạo đầu cho núi lửa bùng nổ.

“Ngài không sao chứ?” Cô hỏi.

“Cô nói đi?” Anh không động đậy, hỏi lại cô gái đang đè trên lưng mình.

“Tôi xin lỗi.” Vừa rồi nếu không phải anh không chịu hợp tác, cô cũng sẽ không sử dụng cảm nã thuật(*), đem anh đè ngã xuống đất.

(*) cảm nã thuật: thủ thuật/võ thuật bắt giữ người, công an cảnh sát hay dùng để không chế tội phạm đứng yên để còng tay ấy ^^

“Xin lỗi?” Đầu tiên là thiếu chút đem anh đẩy ra ngoài cửa sổ, sau đó lại đè anh xuống đất, cô lại chỉ nói xin lỗi? “Cô nói thật đi, thật ra là cô yêu tôi rồi có phải không?” Đầu óc vừa chuyển, anh đột nhiên nói.

“Tôi không, không có, điều này làm sao có thể!” Anh làm sao có thể đột nhiên nói như vậy? Cô bị anh xuất khẩu kinh người dọa sợ tới mức lắp bắp, vội vàng phủ nhận.

“Vậy vì sao cô lại muốn đẩy tôi ra?”

“Tôi không phải đẩy ngài ra..... Tôi là muốn cứu.....” Cô muốn giải thích, nhưng trong lòng lại không hiểu ý của anh, vì thế đành phải hỏi lại: “Xin hỏi tôi yêu phải ngài cùng việc muốn đẩy ngài ra có gì liên quan?”

“Làm sao lại không liên quan? Cô yêu tôi yêu điên cuồng, mà tôi lại toàn tâm toàn ý muốn đuổi cô đi, cho nên cô nảy sinh hận ý, muốn giết tôi.” Anh loạn bài, thuần túy là đùa giỡn cô.

Ba sợi dây đen xi đồng loạt hiện lên trán, lại không khỏi cảm thán sức tưởng tượng của anh thật là phong phú. “Ngài..... nghĩ nhiều lắm.” Người bình thường sẽ không nghĩ như vậy được không?

“Nha? Vậy tình huống bây giờ giải thích thế nào? Cô đè lên trên người ta, không phải là muốn cưỡng hiếp tôi sao?” Con giận vẫn còn, nhưng anh có thể tạm thời xem nhẹ, bởi vì anh còn có việc quan trọng hơn cần phải xử lý.

Cô vừa rồi “chiếu cố” anh như vậy, nếu anh không lập tức hỏi báo chẳng phải là quá thất lễ? Cho nên mấy chuyện nhỏ nhặt như tính toán sổ sách vẫn nên chờ một chút.

“Mới, mới không phải!” Cô lại luống cuống, trên mặt độ ẩm lập tức lên cao, đôi má đỏ bừng, cô vội vàng đứng dậy khỏi người anh, lùi sang một bên.

“Không phải?” Anh quay đầu nhìn cô, phát hiện vẻ mặt của cô đã mất đi trấn định, hơn nữa còn có chút hồng hồng, không che giấu được kinh hoàng, hiểu được cô bị anh nói dọa sợ không nhẹ.

“Không phải!” Giống như là muốn tỏ ra mình có bao nhiêu chắc chắn, cô phóng đại âm lượng trả lời, đầu còn bay nhanh điều hai hạ, mái tóc dài bay bên tai bay lên trong không trung, thậm chí đánh lên mặt mình, cô cũng không nhận ra.

Cô là một con sói (lang trung? Bác sĩ? 郎中) chậm chạp, làm chuyện gì cũng chậm, nhưng lúc này cô lại không nhận ra động tác của mình nhanh đến mức nào, để mình oan, ngay cả tốc độ nói chuyện của cô cũng tiến bộ thần tốc, không còn nằm ở cảnh giới rùa tập đi, nhưng Kinh Nhẫn lại nhờ vậy mà phát hiện ra nhược điểm của cô.

A, thì ra cô nàng này là kiểu người ăn mềm không ăn cứng a? Cứng rắn với cô, cô luôn không đau không ngứa, bất vì sờ động, bây giờ anh chỉ trêu cô một chút mà đã bị dọa thành như vậy. Thật sự là ngây thơ nha!

“Cô muốn tôi tin tưởng thế nào, tôi còn đang bị cô đè trên đất.....” Khóe miệng hiện lên một chút ý cười, anh tiếp tục trêu cô, sau đó chậm rãi khởi động thân thể.....

“Đừng nhúc nhích!” Nhanh như chớp, cô lại một lần nữa ra tay đè nửa người anh xuống đất, làm cho anh tiếp tục đầu rạp xuống đất, cứng bái thiên địa, mà cô thì quay đầu lại nhìn về phía cửa sổ phía xa.

Ngân quang không còn, tất cả lại khôi phục tự nhiên.

Bên tai vẫn là tạp âm và tiếng gió, ngoài cửa sổ vẫn là ánh nắng và gió mạnh, trừ bỏ hai tiếng súng giấu trong tạp âm và gió ở vài giây ra, cùng với hai vết đạn đột nhiên xuất hiện ở bức tường phía sau, tất cả giống như là cái gì cũng chưa xảy ra.

Hồi lâu sau, anh mới lại lên tiếng. “..... Được rồi, tôi sửa lại, cô không phải muốn cưỡng bạo tôi, tôi nghĩ cô là muốn gian giết tôi.” Phi! Anh phun ra một miệng đầy cát.

“Không! Không phải như thế, ngài hiểu lầm rồi!” Cô lại hoảng, nhanh chóng quay đầu lại, hai tay và đầu đồng loạt lay động.

“Hiểu lầm? Không, tôi khẳng định là không có hiểu lầm.” Anh đứng dậy, phui một người đầy bụi, áo sơ mi màu trắng bẩn như vừa chui vào trong bếp lò, vô cùng thê thảm.

“Ngài nghe tôi giải thích.....” Tuy rằng sức tưởng tượng của anh rất hoang đường, nhưng cô vẫn phải giải thích, đem hiểu lầm làm sáng tỏ.

“Tôi không muốn nghe, tâm linh tôi đã bị thương tổn, cơ thể của tôi cũng bị thương, cô muốn tôi tin tưởng cô thế nào? Cô muốn tôi thế nào đi ra ngoài gặp người?” Cái gọi là vết thương, chính là bầm tím xuất hiện ở trên chân ngày hôm qua hay hôm trước gì đó. (*co giật*...)

“Không thăm vậy chứ? Tôi xem ngài..... Rất tốt.” Như thế nào cũng sẽ không thừa nhận bộ dạng anh lúc này đúng là rất nhếch nhác.

“Tốt?! Tốt chỗ nào? Cô xem, quần thùng một lỗ, tay áo cũng rách một mảng lớn, quần áo không chỉnh, chẳng ra cái gì cả, mặc cho ai nhìn cũng có thể hiểu được cô ở trong này làm ra chuyện tốt gì với tôi!” Nhìn cô vì nghe anh nói mà chiếc miệng nhỏ xinh mở càng lúc càng lớn, anh nhìn cười đến nội thương.

“Tôi chưa từng nghĩ sẽ làm chuyện tốt gì với ngài.....” Thấy anh nhú mày, cô nhận ra mình nói sai, vì thế vội vàng giải thích: “Tôi nói chuyện tốt là chuyện tốt ngài nói, không phải thật sự sẽ làm chuyện tốt gì với ngài, tôi là vệ sĩ của ngài, làm sao có thể lại làm chuyện tốt với ngài..... Ách, tôi nói như vậy, ngài hiểu không?” Loạn thất bát tao, không có trình tự, ngay cả chính cô nghe cũng thấy loạn, anh nghe hiểu được sao?

“Cô không cần phải khẩn trương như vậy.” Anh dùng ánh mắt từ bi nhìn cô, trên mặt nở một nụ cười thiện lương giống như bò tát buông xuống. “Nếu có người hoài nghi, tôi sẽ nói cho bọn họ là tôi không cần thận té ngã, tuyệt đối sẽ không khai cô ra.”

“Tôi đã nói, tôi vừa rồi không phải làm gì ngài..... Tôi chỉ là muốn bảo vệ ngài a!” Không quen giải thích, cũng không biết nên giải thích như thế nào, cô đành phải kéo tay anh, dẫn anh đi đến trước mặt tường. “Ngài xem, nơi này có hai cái vết đạn, vừa rồi khi ngài đưa người ra bên ngoài nhìn, tào nhà đối diện có người muốn bắn lén ngài, tôi không kịp cảnh cáo nên đành phải đẩy ngài ra.”

“Đây là.....” Anh trừng mắt nhìn vết đạn trên tường, vẻ mặt trở nên nghiêm túc. “Chết tiệt! Dám ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu của tôi, ông Tạ! Ông Tạ!” Anh giương giọng gọi to tên đốc công.

Té xỉu!

Cô kéo mạnh tay áo anh, muốn thay đổi sức chú ý của anh.

“Ngài nhìn cẩn thận chút, đây không phải ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, đây là vết đạn, thật sự có người sẽ đối ngài bất lợi, vừa rồi ngài thiếu chút mất mạng!” Bởi vì Kinh Nhẫn phản ứng trật đường ray, Miêu Thủy Tịnh lần đầu tiên trở nên kích động.

Não người này rốt cuộc làm từ cái gì nha, vì sao đến bây giờ còn không hiểu tính nghiêm trọng của sự tình? Vì sao lại liên tục hiểu lầm cô?

Đầu đạn? Cô đem đầu đạn tìm ra chứng minh trong sạch của cô.

“Cô không cần kích động, tôi thật sự sẽ không trách cô.” Anh trái lại trấn an cô. “Đều do tôi không phát hiện tình ý của cô đối với tôi mà còn mọi cách làm khó dễ cô, cô yên tâm, sau này tôi sẽ chú ý một chút, sẽ không làm tổn thương cô, nhưng cô cũng không cần quá mức luẩn quẩn trong lòng, thật sự đối tôi làm cái kia ‘chuyện tốt’, biết không?”

Điên mất!

Sống hai mươi hai năm, đôi mắt xéch rách rốt cục tìm được tiềm năng của nó, mắt tròng lớn biến thành đôi mắt phượng.

Tròng mắt nhìn anh, cô tức đến không biết nên nói gì?

Anh hoài nghi năng lực của cô, cô có thể hiểu; Anh dùng ngôn ngữ kích thích cô, cô làm như không có nghe đến; Anh ngại cô phiền toái, cô thờ dài lần lộn đi qua, nhưng là loại tình huống như lúc này muốn cô không giải thích là tuyệt đối không thể!

Nhưng anh vẫn không chịu nghe cô nói, hiểu lầm cô không nói, thế nhưng còn coi thường an nguy bản thân, làm cho cô làm sao có thể không tức giận?

Cô lại lần nữa kéo tay áo anh, nhưng anh không để ý tới cô, dắt cổ họng tiếp tục hướng dưới lầu kêu: “Ông Tạ! Ông Tạ!”

“Kính tiên sinh, xin ngài hãy nghe tôi nói. ....” Thấy anh không để ý tới, cô chuyển sang kéo cổ áo anh, cũng không biết có phải của cô động tác quá bất ngờ dọa đến anh hay không, anh nhưng lại nhanh chóng tránh đi, kết quả cô không kịp thả tay ra, kết quả là cúc, đường chỉ cứ thế mà bung ra, áo somi dính đầy đất cát cứ thế chia làm hai nửa, lộ ra bộ ngực rắn chắc bên trong.

“Đến đây đến đây, kêu như vậy cấp? Xảy ra chuyện gì. ....” Giọng nói vội vàng nháy mắt ngừng lại trước một màn làm người ta mặt đỏ tim đập trước mắt, ống mực(*) trên tay rơi xuống, thùng thùng thùng lăn xuống cầu thang.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Phía dưới công nhân đầu tiên là nghe tiếng, sau đó lại nhìn thấy ống mực lăn xuống dưới, một đám người căng thẳng, toàn bộ chạy lên. “Ông chủ, ngài không sao chứ. .... A!” Bây, tám người tâm mất toàn bộ tập trung vào bàn tay nhỏ đang kéo mở áo somi.

Cái này hiểu lầm lớn. ....

“Không phải!” Sức nóng lập tức thiêu đốt khuôn mặt nhỏ, nhanh chóng thả tay ra, Miêu Thủy Tĩnh bối rối lui về sau vài bước. “Chuyện không phải như mọi người nghĩ, mọi người không nên hiểu lầm, thật sự không cần hiểu lầm. ....”

Chẳng lẽ vừa mới ông chủ gọi ông gấp như vậy, là vì trình tiết sẽ khó giữ?

Không ngờ vị tiểu thư này nhỏ nhắn này như vậy mà sức tay lại không nhỏ, đem áo của ông chủ xé rách mấy lỗ, lại thêm một thân toàn đất cát, chỉ sợ là ra sức chống cự đi?

“Ông chủ, cần tôi cứu vớt ngài sao?” Ông Tạ nhớ tới trên tay mình còn có một cái cờ lê.

“Không cần, tôi có thể tự mình giải quyết.” Kinh Nhẫn đối một đám người cười cảm kích.

“Vây. .... Chúng tôi xuống dưới, có việc ngài có thể kêu to, chúng tôi toàn bộ đều ở bên dưới.” Một đám người tất cả đều trừng mắt nhìn Miêu Thủy Tĩnh, con gái bây giờ thật là khủng bố !

“Cám ơn, mọi người đi làm việc đi, bên này. .... Tôi sẽ xử lý.”

“Vâng.” Một đám người thế này mới топ năm топ ba bước xuống cầu thang.

“Trời ạ. ....” Cô che mặt kêu lên đau khổ, thật muốn tìm cái lỗ mà chui vào.

“Thảm như vậy?” Anh lên tiếng, chữ thảm này không biết là nói quần áo của mình hay là nói cô.

Thật là thảm mà, trong nháy mắt đã biến thành nữ sắc ma trong mắt tám người, một đời anh mình cứ như vậy hủy hoại chỉ trong chốc lát, có thể không thảm sao?

“Đó là ngoài ý muốn.” Sợ anh hiểu lầm, cô chỉ vào bộ quần áo rách của anh mình oan.

“Tôi tin cô.” Nghẹn cười.

Cảm kích nhìn anh một cái, cô lại ưỡn ngực. “Trừ bỏ quần áo, tôi còn muốn mời ngài tin tưởng tôi sở dĩ đem ngài đặt ở dưới thân, không phải là muốn làm gì ngài, mà là muốn bảo hộ ngài, hai rãnh ở trên tường thật là vết đạn, vừa mới thực sự có người muốn bắn ngài!”

“A?” Không tin.

“Là thật !” Cô nhấn mạnh. “Bởi vì viên đạn không ở lại trên tường, cho nên nhất định là bắn ra ngoài, chỉ cần tìm kiếm xung quanh một chút, nhất định có thể tìm được đầu đạn.”

Dựa theo góc độ viên đạn bắn ra thì đầu đạn nếu không có khảm ở trên tường, như vậy nhất định là bắn ngược đi ra ngoài, mà dựa vào góc độ vết đạn lưu lại trên tường, đầu đạn hẳn là. .... Da mặt run lên, nhìn cửa sổ lớn trên tường, Miêu Thủy Tĩnh sắc mặt thiếu chút biến thành màu xanh.

Đầu đạn nên sẽ không rơi xuống đi?

Nhìn cửa sổ, Kinh Nhẫn gương mặt lập tức vắn vẹo. Trời ạ! Anh nhìn cười đến mức ruột gan sắp teo lại rồi.

“Xin hỏi, đầu đạn ở nơi nào?” Ho nhẹ một tiếng, áp chế tiếng cười đang muốn đi ra dưới cổ, giả bộ nghiêm túc hỏi.

Ông trời thật sự muốn vong cô, chẳng lẽ thật muốn cô chạy xuống dưới lầu tìm đầu đạn? Muối bỏ biển a! Thử hỏi muốn tìm hai hạt kê trong biển lớn bao nhiêu thời gian? Trong sạch của cô!

Không nói gì, thật sự là..... Không nói gì.

“Vừa rồi tôi giúp cô nhìn xuống bốn phía, cũng không có phát hiện ra đầu đạn gì a.” Anh cố ý nói thêm.

“Trước mắt..... Tôi tạm thời không thể cung cấp chứng cứ gì cho ngài.” Cô tuyệt vọng nhìn anh, cảm thấy như mình sắp chết.

“Phải không? Không sao, tôi nghĩ..... Chuyện vừa rồi, tôi có thể làm như chưa từng xảy ra.” Không được, anh thật sự rất muốn cười, sắp không nín được rồi. Không ngờ anh động tác vô tâm lại có thể đem hình tượng của cô hủy triệt để như vậy, anh lời rồi.

“.....” Anh ta vẫn là không tin? Nhìn anh ta đi, sắc mặt đều thay đổi.

“Tôi nghĩ đêm nay, chúng ta sẽ không ngủ chung một giường?” Anh đột nhiên nhắc tới chuyện giường.

“Không thành vấn đề, tôi có thể ngủ dưới đất.” Mặc dù không phù hợp nội dung hiệp ước, nhưng cô có thể mở một mắt nhắm một mắt.

“Thật ra trong phòng khách có sofa làm từ da trâu, rất lớn.” Anh nói mang theo ám chỉ.

“Nếu vậy, tôi sẽ ngủ ở đó.....” Người ta đều nói như vậy, cô đành phải tị hiềm, miễn cho lại làm cho anh hiểu lầm cô muốn làm “Chuyện tốt” với anh.

“Quyết định như vậy đi.”

Phốc..... Ha ha ha ha ——

Thật sự là ông trời cũng giúp anh, quá dễ dàng, không cần tốn nhiều sức, liền đoạt lại quyền độc chiếm giường, anh quả nhiên kiếm lời!

“Chuyện làm thế nào rồi?” Trong một căn phòng nào đó, một người đàn ông trung niên hỏi.

“Tên kia mới vệ sĩ.” Một người đàn ông trẻ tuổi khinh thường nói.

“Tên kia cuối cùng cũng biết sợ.” Một người đàn bà cười hừ ra tiếng.

“Chúng ta phải làm cho hắn sợ hãi, hắn càng sợ hãi, chúng ta càng có lợi.” Người đàn ông trung niên nói.

“Cần gì phải phiền phức như vậy? Bắn chết anh ta là xong, chúng ta cũng thoải mái.” Người thanh niên nói.

“Ngủ giấc! Nếu anh ta đã chết, vật kia sẽ tự động quyền ra ngoài, chúng ta muốn sờ cũng không được, anh có hiểu không?”

“Nhưng là anh ta căn bản không sợ đe dọa, anh ta không buông tay, chúng ta lấy không được!”

Người đàn ông trung niên giọng điệu khẳng định nói: “Được, chỉ cần chúng ta tiếp tục đe dọa anh ta, sớm hay muộn anh ta cũng sẽ từ bỏ.”

“Phải tới khi nào thì? Thời gian sắp hết rồi!”

“Tôi biết!” Bị người ta nói đến chỗ đau, người đàn ông trung niên cũng tức giận. “Nhưng tôi có thể làm sao bây giờ?”

“Mấy người đừng ồn, bây giờ là lúc để nội đấu sao? Thời gian cũng sắp hết, chúng ta nhất định phải nghĩ ra một biện pháp buộc anh ta buông tha ‘thứ đó’.....” Người đàn bà nói.

“Điều này chúng ta đều biết, vấn đề là làm thế nào mới có thể khiến anh ta buông tha?”

“Có lẽ chúng ta nên xuống tay với mấy người bên cạnh anh ta.” Người thanh niên đề nghị.

“Người là nói cấp dưới của anh ta?”

“Không sai.”

“Cậu đừng ngu như vậy, bên cạnh anh ta có cảnh quan cao cấp bảo vệ, nếu không cẩn thận, chúng ta đều ăn không tiêu.” Người đàn ông trung niên đi lên một bước tiếp tục phân tích. “Huống chi nếu chọc giận anh ta, anh ta khó chịu, đem ‘thứ đó’ chiếm mất, vậy chúng ta càng đừng nghĩ lấy được!”

“Đáng giận! Không thể làm giết anh ta, cũng không thể tìm người bên cạnh anh ta xuống tay, vậy rốt cuộc phải làm sao bây giờ? Đều do ông già ngủ giấc kia, thế nhưng đem một nửa gì đó đều lưu cho anh ta, chúng ta ba người lại chỉ được một nửa, thật không công bằng, nếu không có biện pháp đem một nửa kia của anh cầm lại, nói cái gì tôi cũng không cam tâm!”

“Hừ! Anh nói nhỏ thôi!” Người đàn ông trung niên mắng nhỏ: “Một phòng đều là người, lớn tiếng như vậy, anh là sợ mọi người không biết chúng ta đang làm gì có phải không!”

“Có gì phải sợ? Đều là một đám người dưới, bọn họ nếu dám lăm lăm miệng, liền cho bọn họ thử việc một chút, xem bọn họ.....”

“Anh câm miệng lại cho tôi!” Người đàn ông trung niên to giọng tức giận mắng.

“Mấy người đừng ồn nữa!” Phan! Người đàn bà dùng sức vỗ sofa. “Vì sao hai cha con mấy người đều thích ồn ào? Tình huống còn chưa đủ tệ sao? Không lo nghĩ cách chi biết cãi nhau thì có ích gì!”

Người thanh niên bị mắng thẹn quá hóa giận. “Tốt! Bà giỏi nhất! Vậy bà nói ra biện pháp đi a, đừng chỉ biết há miệng mắng chửi người!”

“Hừ!” Người đàn bà khinh thường trừng mắt nhìn thanh niên. “Tôi cũng không giống anh, biện pháp tôi sớm đã nghĩ ra rồi.”

“Bà có biện pháp gì, nói mau!” Người đàn ông trung niên thúc giục.

“Kế hoạch của tôi là thế này.....”

Vệ sĩ hóa thân làm ác sói, bất ngờ đánh ngã ông chủ siêu đẹp trai ——

Công trường phát sinh đại sự như vậy, chỉ trong một buổi sáng đã truyền đến trong công ty, Miêu Thủy Tịnh vừa bước vào công ty liền phát hiện có rất nhiều ánh mắt rất khó hiểu nhìn cô.

“Hoàn toàn không nhìn ra .....

“Người không thể chỉ nhìn bề ngoài!”

Tiếng nói chuyện nhỏ ong ong vang lên trong phạm vi nhĩ lực của cô.

“Đương!” Một chồng tài liệu đột nhiên đáp xuống trên bàn cô, thì ra là Kinh Nhẫn đưa tới.

Trải qua một đêm, thái độ của anh đối với cô vẫn như trước, làm cho cô vô cùng cảm động.

“Ừm.” Cô chăm chỉ mở ra tài liệu, nhanh chóng đem chữ số trên văn tự nhập vào máy tính, tầm mắt, sức chú ý toàn tập trung ở trên màn hình máy tính, không phân tâm nghe người ta nói gì bên ngoài.

Nhưng mà, có đôi khi đầu óc không nhất định không chế được bản thân.

“Sếp, ngày hôm qua..... Là thật ?” Không biết khi nào Kinh Nhẫn bị một người kéo sang một bên.

“Cái gì là thật ?” Làm bộ không hiểu.

“Chính là cái kia chuyện cường bạo kia a.....”

Giọng nói tuy đã được đè thấp, nhưng Miêu Thủy Tịnh lại vẫn nghe thấy. Tuy sắc mặt cô trấn định nhìn chăm chú vào màn hình, hai tay vẫn lịch cách đánh chữ, nhưng trong lòng đã sớm phong vân biến sắc.

Anh ta sẽ trả lời thế nào? Nói hay là không nói?

Nếu dựa theo tính cách của anh, cô chắc chắn anh sẽ không bỏ qua cơ hội cực tốt này.

Anh luôn luôn nghĩ hết cách ép cô đi, nếu anh đem chuyện ngày hôm qua nói ra bôi đen hình tượng của cô, là có thể bị hủy nơi sống yên ổn của cô; Liền coi là cái hiểu lầm, nhưng là chỉ cần anh khẳng định là cô có ý đồ phi lễ anh, vì danh dự công ty, cô không thể không tự động cầu đi.

Ai, không nghĩ tới anh vẫn là thắng.....

“Cái gì cường bạo?”

A?

Miêu Thủy Tịnh kinh ngạc quay đầu lại nhìn anh.

“Chính là người bị Miêu tiểu thư cường bạo..... Ai yó!” Đầu đưa hấu bị người gõ một cái.

“Nói lung tung, loại chuyện hoang đường này cậu nghe ai nói ?”

“Chính là nghe công nhân ở công trường nói a, bọn họ nói.....”

“Bọn họ nói cậu cũng tin, cậu đúng là không có đầu óc!” Kinh Nhẫn mắng người. “Cậu cho là ông chủ của cậu là ai? Bị con gái khi dễ, buồn cười!”

“Nhưng là.....”

“Cậu còn dám nói, rảnh lắm có phải hay không? Vậy đêm nay cậu cùng ông chủ của cậu tăng ca đi.”

“Không! Tôi rất bận, rất bận. ....” Nhanh như chớp chạy đi.

Kính Nhẫn hừ nhẹ một tiếng, quay đầu vừa vặn đón nhận ánh mắt kinh ngạc đầy khó hiểu của Miêu Thủy Tịnh, anh nhếch môi một đường cong thần bí, sau đó đi vào phòng làm việc của mình.

Anh biết cô kinh ngạc, nhưng là anh sẽ không làm cho cô biết nguyên nhân.

Mặc dù không muốn phía sau đi theo một cái phiền toái, nhưng là anh cũng không bài xích thêm niềm vui.

Hôm qua, cô cuồng loạn như vậy, hoàn toàn bị anh lừa cho xoay vòng quanh, hại anh nín cười đến nội thương.

Cô nhìn như rất bình tĩnh, nhưng thật ra rất ngây thơ lại dễ lừa, anh rất muốn nhìn xem dưới mặt nạ bình tĩnh của cô, rốt cuộc còn có bao nhiêu khuôn mặt chân thật mà anh không biết, anh rất muốn biết, thật sự rất muốn biết.

“Giám đốc có ở trong văn phòng không?” Một tiểu thư tổng đài ở tầng 1 đi lên tầng 4.

“Có, làm sao vậy?” Na Na ngồi gần cầu thang nhất hỏi.

“Có một bưu phẩm gửi cho giám đốc.”

“Hàng mẫu do nhà máy gửi đến?”

“Không biết, người gửi và địa chỉ đều để trống.”

“Quái, không sao, đưa cho tôi, tôi đưa vào giúp cô.”

“Cảm ơn.” Đưa bưu phẩm tới, tổng đài tiểu thư liền đi xuống cầu thang.

“Bưu phẩm này nhẹ thật.” Đo trọng lượng vật trên tay làm cho Na Na không khỏi lắc lắc mấy cái, cân nhắc bên trong rốt cuộc là có thứ gì.

“Xin cho tôi xem một chút.” Miêu Thủy Tịnh đột nhiên đi tới trước mặt Na Na.

“Nhưng là đây là đồ gửi cho sếp.” Biết Miêu Thủy Tịnh là vệ sĩ của ông chủ, nhưng đây là đồ của giám đốc, Na Na không biết có nên đồng ý yêu cầu của cô hay không.

“Tôi nghi ngờ bưu phẩm này có vấn đề.” Ngày hôm qua Kính Nhẫn mới bị bắn lén, hôm nay lại thu được một bưu phẩm không có tên không địa chỉ, thật sự rất khả nghi.

“Có vấn đề gì?” Na Na da đầu bắt đầu run lên, bị xã hội tin tức quá độ tẩy não trong não lập tức hiện lên rất nhiều sự kiện nổ mạnh, chẳng lẽ này trong bưu phẩm này có.....

“Tôi không biết, nhưng đáp án nằm ngay bên trong.”

Cái gì! Bom ở bên trong?! Dây thần kinh não của Na Na nhanh chóng đưa ra đáp án sai lầm.

“Cho cô!” Nhanh chóng quăng bưu phẩm ra khỏi tay, cô lập tức ôm đầu chạy như điên, một đường còn không quên kêu gọi mọi người chạy trốn chết.

“Mọi người chạy mau, trong bưu phẩm có bom a.....”

“Oh My God!”

“Cái gì, cứu mạng!”

Trong văn phòng lập tức thiên hạ đại loạn.

Kính Nhẫn nghe được bên ngoài đột nhiên tranh cãi ầm ĩ, trong đầu nghi hoặc, nghĩ đã xảy ra chuyện gì, kết quả lúc anh đẩy cửa ra, cảnh tượng đập vào mắt lại làm cho anh lập tức biến sắc.

Gần hai mươi người hô to gọi nhỏ chen chúc ở cầu thang, mà vốn nên là văn phòng làm việc yên tĩnh lại bàn ghế ngã đổ, vô cùng hỗn loạn.

“Mọi người tạo phản a!” Rống to.

“Sếp chạy mau! Trong đó có bom!” Ai đó đang cố gắng vừa chen vào cầu thang vừa hô to.

“Bom?” Kính Nhẫn không hiểu.

“Vâng! Bọn họ nói là thứ này.” Miêu Thủy Tịnh đem vật gì đó màu đen ném cho Kính Nhẫn.

“Cái gì vậy?” Kinh Nhấn đón lấy, cau mày nhìn, thì ra là một cái súng lục đồ chơi. “Thứ này từ đâu ra?” Nhíu mày.

“Một người không rõ danh tính gửi cho ngài, cộng thêm một bức thư đe dọa.” Thì ra bưu phẩm đã sớm bị cô mở ra, bên trong căn bản không phải bom, mà là một chiếc súng đồ chơi và một bức thư.

Súng lục còn mới, sạch sẽ ngay cả một cái vân tay cũng không có, như vậy trên giấy viết thư chắc chắn cũng không có vân tay.

Mở ra thư đe dọa đã được mở ra, cô nhìn những dòng chữ — đây là cảnh cáo! Nếu không muốn lại bị tấn công giống như ngày hôm qua, nhanh buông tha đi!

“Nội dung không khác gì ba bức thư trước đây, nhưng lại vừa vận giúp tôi làm bằng chứng cho ngày hôm qua.” Cô đem thư đe dọa giao cho anh, hy vọng anh có thể đọc nội dung. Giấy trắng mực đen, vừa vận trả lại trong sạch cho cô.

“Nhàm chán!” Kinh Nhấn cũng không thèm xem, đem thư và súng đồ chơi quăng vào thùng rác, sau đó hướng về phía đám nhân viên gác cổng vẫn còn cố gắng chen vào cầu thang hô to: “Tạo phản rồi hay không? Toàn bộ trở về cho tôi!”

“Có bom! Sếp chạy mau a.” Vẫn không rõ tình huống.

Nghe vậy, Miêu Thủy Tịnh không nhịn được cười khẽ ra tiếng. “Một đám dờ hơi.” Ha ha, quả nhiên là vật hợp theo loài, sức tưởng tượng của ông chủ phong phú, một đám nhân viên phía dưới cũng thế, thật là thú vị.

“Là ai nói có bom?” Là ai đem công ty của anh trở nên chướng khí mù mịt? Anh nghi ngờ trừng mắt nhìn cô.

Cô lập tức giơ hai tay ra, tỏ vẻ không liên quan đến cô.

“Nhất định có liên quan đến cô.” Chỉ mình cô không trốn, không phải cô thì là ai. Anh cắn răng nói, không tin chuyện ma quỷ của cô, sau đó lại lần nữa hướng cửa cầu thang hô to: “Tôi hạn mọi người trong vòng mười giây trở lại cương vị công tác, ai không làm được buổi tối toàn bộ theo tôi tăng ca!”

“Không cần không muốn, chúng tôi không muốn chết a, phía trước mau một chút, mau một chút kia!” Mỗi người đều muốn chạy về phía trước, ai cũng không nhường cho, kết quả một đám người chen chúc một chỗ như một khối thịt người không lồ tắc nghẽn ở cửa ra cầu thang, hoàn toàn không thể động đậy.

Phía sau có bom, đằng trước lại không ra được, một đám người kêu cha gọi mẹ, hét lên hét xuống, làm cho phòng quản lý kinh doanh tầng 3 và phòng quan hệ xã hội, tài vụ và kế toán tầng 2 toàn bộ kinh hoàng, các nhân viên tầng trệt đồng loạt chạy ra cửa, kết quả giống hệt tầng 4, một đám người tấp chét ở cửa thang lầu, cả văn phòng đầy tiếng sợ hãi khóc kêu, y như chợ cháy, vô cùng thảm hại.

“Chết tiệt!” Thật sự là một đám ngu ngốc! Kinh Nhấn tức giận đến tự mình đi kéo người.

Không muốn lãng phí khí lực như Kinh Nhấn, Miêu Thủy Tịnh kinh nghiệm lão luyện, nhân nhả dựa vào tường mở miệng nói: “Mọi người hãy nghe tôi nói, bom đã bị giải trừ, an toàn.”

“Thật vậy sao?” Tiếng hét chói tai ở tầng 4 giảm xuống.

“Thật sự, chuyện gì cũng không có.”

“Thật sự?” Xác nhận lại lần cuối.

“Thật sự.” Nói dối cũng phải nói hết.

“Vạn tuế!” Một đám người rốt cục an tâm, một vài người chạy xuống tầng dưới báo tin vui, một vài người lại vui vui về về lướt qua Kinh Nhấn, trở lại vị trí.

“Làm cái gì?” Kinh Nhấn thấy một chuyển tay không, chỉ có thể đứng ở tại chỗ chửi thề.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ, Tôi Sẽ Bảo Vệ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

“Thật xin lỗi, cậu bị khai trừ rồi.” Trong văn phòng, không khí đông lạnh.

“Cái gì?”

“Cậu đã bị khai trừ rồi.”

“Cậu lặp lại lần nữa.”

“Cậu, bị khai trừ rồi.”

“Có gan, cậu nói lại lần nữa cho tôi.”

“.....” Lá gan dùng hết rồi a, ô.

Trùng mắt nhìn Thạch Hoành Khải chính sự không làm lại chạy đến trước mặt anh đùa giỡn ngu ngốc uy phong trước mặt, Kinh Nhẫn buông cả phê trong tay ra, đứng dậy đi đến trước mặt anh chàng. “Làm sao không nói nữa, đầu lưỡi bị mèo cắn rồi?” Anh hai tay ôm ngực, vẻ mặt nửa cười nửa không, rất dọa người.

“Cậu mới bị chó cắn hừ a.” Nhỏ giọng nói thầm.

“Có chuyện liền lớn tiếng nói ra, tôi cũng không cần cậu, sợ cái gì?” Nói xong nói xong, Kinh Nhẫn đem bàn tay to đặt lên đôi vai đối diện.

Thạch Hoành Khải giống như bị ong chích, lập tức nhảy một bước dài ra sau.

Nói đùa, cậu đương nhiên sẽ không cần tôi, nhưng chắc chắn 100% là biến tôi —— ở trong lòng toái niệm xong, Thạch Hoành Khải ho nhẹ một tiếng, nói sang chuyện khác.

“Tóm lại, vừa rồi tôi cùng mọi người họp thảo luận một chút, mọi người đều cảm thấy.....”

“Đợi chút, cậu nói ‘mọi người’ là chỉ người nào?” Đột nhiên chạy đến trước mặt anh nói muốn khai trừ ông chủ là anh, còn nói cùng mọi người họp thảo luận? Tên gốc thối tha này lại định diễn trò gì nữa đây?

“Này thôi.....” Chột dạ xẹt qua trên mặt, Thạch Hoành Khải cười gượng hai tiếng, sau đó xoay người đi đến cạnh cửa, mở cửa ra. “Nhạ, là bọn họ nha.”

Ngoài cửa, hơn phân nửa nhân viên của công ty chen chúc ở bên ngoài.

“Hi! Sếp.....” Một đám người trên mặt có bất an có xấu hổ, cũng có áy náy.

Trùng mắt một đám người chen chúc ngoài cửa, Kinh Nhẫn lập tức nhủ mảy. “Mọi người đang làm gì vậy? Tất cả đều không có việc để làm sao?”

“Có a, nhiều đến bận không xong, nhưng là.....” Tiểu Triệu sờ sờ đầu cười gượng, không nói hết.

“Là bận, nhưng là phải đem chuyện quan trọng trước xử lý tốt.” Na Na lá gan lớn hơn một chút, nói tiếp.

“Cái mọi người gọi là ‘Chuyện quan trọng’ tốt nhất là thật sự rất quan trọng, bằng không.....” Lạnh lùng hừ hai tiếng, anh dùng mắt đảo qua mỗi người trước mặt, sau đó trở lại chỗ ngồi ngồi xuống, chăm chú lắng nghe. “Nói đi.”

Một đám người bắt đầu khe khẽ nói nhỏ.

“Cậu nói.”

“Cậu nói a!”

“Không được, vì sao lại là tôi nói? Rõ ràng là cậu đề xuất.”

“Nhưng là do cậu đi đầu nha.”

Một đám người cậu đẩy tôi đá, đem khoai lang phồng tay quăng đến quăng đi, không ai dám bẻ.

“Âm ỹ đã chết! Toàn bộ trật tự!” Kinh Nhẫn hét lớn, làm cho hiện trường khôi phục yên tĩnh, sau đó dùng ngón tay chỉ vào Thạch Hoành Khải. “Cậu nói!”

“Ách!” Đột nhiên bị chỉ điểm, Thạch Hoành Khải trái tim đập nhanh như đánh trống.

“Nói mau! Tôi kiên nhẫn có hạn.”

“Này..... Á.....” Một đám người không nghĩa khí muốn anh nói thế nào? Vừa rồi anh là bị người âm toán đá vào văn phòng, cũng không phải là anh nguyên ý đi đầu được không?

“Không bằng tôi đến giúp bọn anh nói đi.” Miêu Thủy Tịnh từ trong đám người đi ra, thay Thạch Hoành Khải giải vây.

“Ngay cả cô cũng dám đục nước béo cò.” Kinh Nhẫn phúng nói.

Miêu Thủy Tịnh làm như không có nghe thấy, tiếp tục nói: “Gần đây công ty tiếp rất nhiều dự án, ngài mỗi ngày gần như đều tăng ca, bọn họ sợ ngài quá mệt mỏi, cho nên hy vọng ngài có thể ở nhà nghỉ ngơi vài ngày.”

“Bọn họ một đám người chính sự không làm, chạy đến trước phòng làm việc của tôi là vì quan tâm sức khỏe của tôi? Cô cho là chuyện ma quỷ này tôi sẽ tin sao?” Cho là anh ngốc a!

“Ngài đương nhiên sẽ không tin, bởi vì đây chỉ là cái cớ thôi.” Miêu Thủy Tịnh bước đến bên cạnh cửa sổ, theo quán tính nhìn ra bên ngoài tìm tòi một lát, mới lại quay đầu lại.

Cái cớ? “Vậy sự thật gì?” Anh hỏi.

“Bọn họ sợ.” Cô cố ý đứng ở giữa anh và cửa sổ, dùng thân thể ngăn trở nguy hiểm tùy thời có thể xuất hiện từ bên ngoài cửa sổ.

Anh quay đầu. “Sợ?”

“Trong vòng một tháng gần gũi, ngài đã nhận được bốn bức thư đe dọa, đích ở trong tối, ngài ở ngoài sáng, tuy rằng mục đích của kẻ địch chưa được làm rõ, nhưng là trong bức thư đe dọa được gửi đến trong buổi sáng có thể cho thấy, bọn họ muốn ngài buông tha thứ gì đó, nếu ngài không chịu, bọn họ sẽ tiếp tục tấn công ngài, giống tựa như ngày hôm qua vậy.” Cô đặc biệt cường điệu một câu cuối cùng, sau đó nhũ mày nhìn anh, nói: “Tôi nói rồi, đó không phải ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, mà là vết đạn.”

Nhờ vào bức thư đe dọa kia, trong sạch của cô rốt cục được trả lại, thật sự là ông trời phù hộ.

Nhìn lại ánh mắt trong suốt mang ý cười của cô, anh cong khóe miệng lên, cười lưu manh nói: “Tôi cũng không nhớ ngày hôm qua tôi bị tấn công như thế nào, nếu miễn cưỡng mà nói thì là người nào đó đem tôi cưỡng chế ở dưới thân cô.”

Miêu Thủy Tịnh khẽ nhũ mày. “Đến bây giờ ngài còn chưa chịu tin của tôi nói?” Dựa vào cây súng đồ chơi và nội dung bức thư đe dọa nhận được ngày hôm nay, tất cả đều chứng minh lời cô nói không giả, anh thế nhưng vẫn không chịu tin?

“Tôi không muốn tin, cũng không định tin.” Anh bày ra thái độ mơ hồ thế nào cũng được.

“Vậy bốn bức thư đe dọa này giải thích thế nào?” Cô đem bốn bức thư đe dọa nhận được toàn bộ đặt lên bàn anh.

“Chỉ là đùa dai thôi.” Anh cũng không thèm liếc nhìn một cái.

Nhìn vẻ mặt thản nhiên của anh, vẻ mặt như nói những chuyện này đều không liên quan đến mình. Miêu Thủy Tịnh trong mắt hiện lên một chút nghi hoặc, rồi lập tức biến mất.

Cô hít sâu một hơi, không muốn lúc này cùng anh tranh cãi đúng sai. “Ở trong mắt ngài thì có lẽ tất cả những điều này đều là đùa dai, nhưng mọi người trong công ty lại không cho là vậy, bọn họ bị bốn bức thư đe dọa này làm cho sợ hãi, đặc biệt là chuyện xảy ra trong buổi sáng ngày hôm nay.”

“Sự thật chứng minh đó chỉ là hiểu lầm.”

“Nếu không phải là hiểu lầm, mà là thật thì sao? Nếu lần sau kẻ địch thật sự gửi cho ngài một bưu phẩm có bom thì sao?” Tốc độ nói chuyện vẫn thông thả như trước, nhưng lại gần từng tiếng nhấn mạnh giọng điệu. “Cũng có lẽ căn bản không cần phải phiền phức như vậy, dù sao công ty chỉ là một tòa nhà bốn tầng, kẻ địch chỉ cần thuê một sát thủ, ném một thùng xăng từ cửa sổ hoặc từ cửa lớn, liền đủ để chết cháy một đồng người.”

Cẩn thận nghe Miêu Thủy Tịnh nói chuyện một đám người lập tức hít sâu một hơi, sau đó điên cuồng gật đầu.

Không sai không sai, bọn họ chính là sợ bị vạ lây mới tập trung đến đây tìm giám đốc đại nhân.

“Cô đừng nói chuyện giật gân.” Kinh Nhẫn giận tái mặt sắc.

“Tôi không phải nói chuyện giật gân, mà là phân tích tình huống.”

“Loại chuyện này sẽ không xảy ra.” Anh khẳng định.

“Làm sao anh có thể khẳng định rằng điều này sẽ không xảy ra?” Cô nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu xia anh, tìm kiếm nguồn gốc của sự tự tin.

“Tôi chắc chắn chuyện này sẽ không xảy ra.”

Cô “a” nhẹ một tiếng. “Tôi đã hỏi qua thiết kế sư Thạch, công ty tổng cộng có năm mươi tám nhân viên, ngài chắc chắn là người đe dọa ngài sẽ không liên lụy đến người vô tội sao, không làm thương tổn một người nào trong số năm mươi tám người này?” Miêu Thủy Tịnh hỏi mang theo bức bách.

Nghe vậy, Kinh Nhẫn vốn định mở miệng phản bác, nhưng lúc này anh phát hiện ý hỏi trong đáy mắt cô, môi mỏng khẽ nhếch lập tức hạ xuống, đem lời nói trong cổ nuốt vào bụng.

Quay đầu lại, nhìn từng đôi mắt đầy hoảng sợ đang đứng ở ngoài cửa, đôi mày rậm đầy khí phách cau lại, ép ra vài nếp nhăn.

Nhìn vào một đôi mắt đen, bạn Giáp lập tức áy náy nói: “Sếp..... Thật xin lỗi, tôi không phải không nói nghĩa khí, chính là tôi còn có gia đình muốn chăm.....”

“Tôi còn có giấc mộng chưa thực hiện, nếu cứ như vậy đi rồi, tôi không cam lòng.” Bạn Binh xấu hổ giật giật khóe miệng.

“Tôi cũng vậy, nhưng mà, giám đốc, tôi yêu ngài, tôi nguyện ý cùng ngài cùng chết!” Chồng lại ánh mắt của Kinh Nhẫn, bạn Đinh hưng phấn hô to. Cô thầm mèn giám đốc đã lâu, cô rất vui khi được cùng giám đốc làm bỏ mạng uyên ương.

“Đi! Ai a, cú a!” Hiện trường lập tức ồn ào.

“Trật tự!” Kinh Nhẫn vừa lên tiếng, hiện trường lập tức khôi phục yên tĩnh. Chỉ là bốn bức thư đe dọa, anh chưa từng nghĩ tới nó sẽ khiến cho nhân viên của mình sợ hãi, bọn họ thật sự sợ hãi sao? Nhìn mọi người, anh không có trách cứ, chỉ bình tĩnh hỏi: “Mọi người tới nơi này, là hy vọng tôi làm như thế nào?”

“Đương nhiên là ở trong nhà nghỉ ngơi nha.” Cái này thì anh dám nói, Thạch Hoành Khải nhảy ra nói chuyện. “Cậu rời khỏi công ty, hung thủ liền sẽ không đem mục tiêu nhắm vào công ty, như vậy mọi người cũng yên tâm, dù sao cậu còn một đồng ngày nghỉ ông chưa dùng, bây giờ thừa dịp ở nhà nghỉ ngơi lấy lại sức khỏe, tôi sẽ bảo ông anh tôi nhanh chóng tìm ra hung thủ, chờ khi thiên hạ thái bình là cậu có thể về công ty.”

“Công ty làm sao bây giờ? Gần đây có rất nhiều việc.” Anh nêu ra vấn đề.

“Không sao, không sao, giao cho chúng tôi xử lý!” Các ngành quản lý nhảy ra nói chuyện.

“Họ làm sao bây giờ?”

“Chat webcam nha! Máy tính tôi rất thông thạo, giao cho tôi.” Đại Hùng tự tin vỗ vỗ ngực.

“Công trường ai tới tuần?”

Mọi người có chí cùng nhìn về phía Thạch Hoành Khải.

“Mọi người đều nhìn tôi làm gì? Tôi nói trước, tôi là nhà thiết kế, không phụ trách trông coi nha, tôi không biết tuần công trường.....”

“Cũng được.” Kinh Nhẫn gật đầu đồng ý.

“Cái gì!” Nghe thấy bạn tốt cũng đồng ý, Thạch Hoành Khải lập tức đen mặt. “Cậu cái đồ sát ngàn đao, rốt cuộc tôi khi nào chọc tới cậu, cậu chính tôi như vậy làm gì? Sớm biết cậu là lang tâm cầu phệ như vậy, tôi sẽ không làm bạn với cậu, tôi lúc trước thật sự là chó mù.....”

“Im lặng!” Kinh Nhẫn rống to, cắt đứt tràng oán hận như nước Trường Giang chảy mãi không ngừng. Chỉ là đến công trường xem tiến độ, xem xét phẩm chất, làm gì mà như muốn mạng của anh vậy, quả nhiên là tiểu bạch kê vô dụng.

“A, tôi không muốn tôi không muốn.....” Người nào đó thoái hóa thành đứa trẻ ba tuổi dậm chân khóc nhè.

Ồn ào muốn chết! “Kháng nghị không có hiệu quả, kháng án bác bỏ, liền quyết định vậy đi.” Án định như sấm, không có lui đường.

“A..... Tôi xấu số a.....”

Xấu cũng phải chịu, Thạch Hoành Khải lại bắt đầu oán thán, chỉ tiếc không người để ý.

“Giám đốc, thật ngại quá.....” Một đám người dùng ánh mắt xin lỗi nhìn Kinh Nhẫn.

“Không có gì, an toàn của công ty là quan trọng nhất, lúc tôi không ở, mọi người phải làm việc chăm chỉ, nếu để tôi phát hiện ra sơ sót gì, hừ!”

“Nhất định sẽ không có sơ sót!” Mọi người vội vàng mở miệng cam đoan. Nói đùa, Kinh Nhẫn nhưng là giám đốc tốt nhất mà bọn họ gặp được, bọn họ đều đã ích kỷ buộc anh nghỉ ngơi, nếu còn làm ra tình huống gì thì bọn họ thật đúng là không phải người.

“Vậy giao cho mọi người.” Cũng tốt, ngày này đến ngày khác làm việc liên tục hơn hai tháng, nghỉ ngơi một thời gian, nghỉ ngơi dưỡng sức cũng không sai.

Kinh Nhẫn số ít phục tùng số nhiều, mặt không thay đổi, cũng không phản đối, hoàn toàn theo hy vọng của nhân viên, bắt đầu thu thập đồ đạc chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi.

“Ngài đúng là một giám đốc tốt.” Miêu Thủy Tịnh thấy thế, không nhận được khen anh.

“Đều nhanh bị người cười lên đầu.” Anh tự giấu cười, sau đó từ trong ngăn kéo xuất ra một ít tài liệu quan trọng bỏ vào cặp tài liệu, nhưng mà lúc anh ở trong một đồng cặp hồ sơ nhìn đến một chồng tài liệu, trong mắt nhanh chóng hiện lên một chút ám quang.

“Tôi rất vui khi ngài quyết định làm như vậy.” Cô cũng giúp đỡ thu thập.

“Được lòng cáp dưới, à?” Anh liếc cô.

“Phạm vi hoạt động của ngài càng nhỏ, tôi càng dễ dàng bảo vệ ngài.” Cô thân nhiên nói thật.

“A, tôi bắt đầu lo lắng cuộc sống trong tương lai của tôi, cô sẽ không đem tôi nhốt vào trong phòng không cho tôi đi ra ngoài đấy chứ?”

“Tôi sẽ không làm như vậy, chân sinh trưởng ở trên người ngài, ngài muốn đi, tôi có thể cản ngài được sao?” Cô quay lại nhìn anh, trên mặt nở nụ cười.

“Cũng đúng, nhưng mà cô nam quả nữ cả ngày chung sống một phòng, không biết liệu có phát sinh chuyện gì.....” Anh khiêu khích, ánh mắt tà mị nhìn chăm chú vào cô, đoán cô nhất định sẽ mặt đỏ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đối diện quả nhiên đỏ mặt. “Chuyện gì cũng không xảy ra, ngài yên tâm đi.”

“Tự tin như vậy? Đáng tiếc tôi lại không có gì nắm chắc.” Nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn càng lúc càng đỏ bừng vì những câu từ khiêu khích của anh, anh không khỏi thoải mái cười to.

Trời ạ! Anh thật sự là thích nhìn cô đỏ mặt, cô ngây thơ đáng yêu như vậy, nếu có cô làm bạn, anh tin chắc những ngày kế tiếp nhất định sẽ không nhàm chán, cho nên anh quyết định thay đổi ý định, không nghĩ biện pháp đuổi cô đi nữa!

Linh ~~~

Đột nhiên, chiếc di động đặt trên bàn của Kinh Nhẫn vang lên, Miêu Thủy Tịnh đang đỏ mặt phân thần nhìn thoáng qua, phát hiện trên màn hình hiển thị “Trang tiên sinh”.

“Điện thoại của ngài đang kêu.” Cô nhắc nhở.

Anh nhìn nhìn tên hiển thị trên màn hình, sau đó không chút nghĩ ngợi đã đem điện thoại chuyển sang chế độ rung.

“Ngài không tiếp?” Cô nghi ngờ nhìn anh.

“Làm nhanh lên, phiền phức.” Liếc mắt nhìn cô một cái, anh cầm lấy di động, nhét vào trong túi.

* (Từ khúc này trở đi mình sẽ thay đổi xưng hô là anh-tôi chứ không phải là ngài-tôi nữa nhé, vì bạn Miêu có hơi thích thích anh Kinh rồi ^^) *

“Lại đây.”

“Không.”

“Đến đây.”

“Không.”

“Thật là thoải mái, tôi cam đoan là cô nhất định sẽ thích!” Nằm ở trên ghế nằm mới lắp trên cây, Kinh Nhẫn thích ý thưởng thức ánh nắng chiều kiều diễm trong ngày hè rực rỡ.

“Nơi đó rất dễ bị tập trung, không an toàn, anh nhanh xuống đi.” Miêu Thủy Tịnh đứng ở giữa sân, ngẩng đầu giục anh.

“Cây này cô đã nói ba lần rồi.” Không nhìn cô, anh đem tầm mắt tập trung ở bầu trời màu đỏ tươi, để mặc cho nắng chiều nhuộm đỏ cơ thể mình. “Tôi thích chỗ này, nếu cô lo lắng tôi sẽ bị người bắn lên thì tự mình đi lên đi.”

Nghe vậy, Miêu Thủy Tịnh không biết làm thế nào thờ dãi, đành phải đặt tay lên cây thang, trèo lên cây.

Đây là ngày nghỉ ngơi thứ ba của anh, đồng thời cũng là ngày thứ ba cô kiến thức được anh có bao nhiêu điên cuồng.

Vì sao sẽ nói anh điên cuồng? Cái này phải bắt đầu từ ngày nghỉ ngơi đầu tiên của anh, bắt đầu từ lúc anh nhìn đến một mảng sơn nhỏ bị bong ra ở một góc phòng nào đó trở đi.

Anh nói anh thích trang trí nội thất, thích những căn phòng có nội thất xinh đẹp và thoải mái, cho nên anh lấy sơn ra bắt đầu phối màu, đem từng mảng sơn bong ra trên tường một lần nữa sơn lại, sau đó anh lại nói sơn còn rất nhiều, không nên lãng phí, cho nên thuận tiện đem tất cả bức tường trong nhà đều sơn lại một lần.

Cả một ngày, cô nhắm mắt đi theo anh, bị anh hô đến gọi đi, cuối cùng, căn phòng cũng rực rỡ hẳn lên.

Ngày thứ hai, anh vốn định đến phòng chưa đồ ở sau nhà sửa sang lại, ai ngờ lại phát hiện cửa sau bằng gỗ hơi lệch một chút, vì thế lại lấy công cụ ra bắt đầu sửa chữa, tiếp theo anh bắt đầu tuần tra cả căn nhà, đem tất cả những nơi anh cho rằng có hư hao, không hoàn mỹ, không vừa mắt toàn bộ đều bỏ

cũ thay mới, hoặc là đại duy tu (vừa giữ vừa sửa).

Bởi vậy ngày thứ hai, dựa vào phong cách Victoria, một căn nhà lớn hai tầng mười mấy phòng, trong một ngày hồi xuân đến bảy, tám phòng, mà cô tin tưởng, nếu không phía công ty đột nhiên gửi một phần bản kế hoạch dự toán cho anh xem, tám phần là anh sẽ đem nhà mình thành phòng mẫu.

Ngày thứ ba, sau khi cô theo anh chạy thể dục buổi sáng trở về, anh đứng trong nhà thưởng thức thành quả của mình ngày hôm qua, mà cô đi theo phía sau anh, nghĩ hết cách không cho anh phát hiện cô che giấu máy quay ở góc chết, kết quả vì dương đông kích tây, dẫn rời đi sức chú ý của anh, cô thuận miệng một câu: “Sân hình như có chút đơn điệu.” Anh thể nhưng tin là thật, kéo cô, mở ra một đồng công việc dài, anh dùng xe tải, chạy đến cửa hàng cây cảnh mua một đồng hoa cỏ lớn.

Sau đó không đến nửa ngày, trước nhà đã trồng đầy hoa cỏ màu sắc sắc sỡ, cỏ thấp cây cao tất cả đều được tu bổ thành hình thái hoàn mỹ nhất, sân trước vốn đơn điệu nhanh chóng biến hóa thành một vườn hoa hoàng gia chim hót hoa thơm, tinh xảo loá mắt.

Thế mà anh lại ngại không đủ, nhìn cây đại thụ trăm tuổi đột nhiên quật khởi muốn lên trên ngai hống mát.

Vì thế anh lại dùng tiếp cả buổi chiều, đo đạc, thiết kế, mua gỗ, cửa gỗ, đóng lại, đánh bóng, nhuộm màu, làm ra hai trương màu nâu, hình dạng không giống nhau nhưng đều là ghế nằm đầy độ cong, sau đó dùng dây thừng đem hai trương ghế nằm treo lên trên cây, song song dựa vào.

Cô không biết anh là làm sao làm được, nhưng là hai trương ghế dựa vào lại hoàn toàn gắn chặt vào trên cây đại thụ, không cần dùng đinh cố định, người có thể nằm ở trên mà không phải sợ rơi, đặc biệt thần kỳ là, nằm ở trên đó, đứng là rất thoải mái. ....

“Tôi nói rồi, thoải mái đúng không?” Anh thấy sự kinh ngạc và thả lỏng chợt lóe lên trên mặt cô.

“Anh đúng là. ....” Không biết nên hình dung anh như thế nào, cô suy nghĩ một lát, mới tìm được một từ thích hợp để hình dung anh. “Thật thần kỳ, giống như cái gì cũng có thể làm ra.”

Cô khen làm cho anh ngửa đầu cười lớn, cảm thấy trong lòng tràn đầy thành tựu, tự tin, cùng một chút cảm xúc ảm áp mềm mại mà xa lạ. Đặc biệt là khi cô nằm ở bên người anh, khi cô mở to đôi mắt khó hiểu nhìn anh, cảm xúc đó nháy mắt phóng to lên chiếm lĩnh cả trái tim anh, làm cho anh. .... Hạnh phúc.

“Tôi cũng không phải là Dôrêmon, không phải cái gì cũng có thể làm được.” Anh trêu ghẹo, nhìn sang cô, đôi ngươi đen sắc bén vô thức trở nên mềm mại.

“Dôrêmon cũng không lợi hại như anh, nếu không có túi thần kỳ thì nó chỉ là con mèo lười thích ăn bánh rán, xem truyện tranh.” Dôrêmon là thần kỳ không sai, nhưng cũng chỉ là một người máy bình thường ở tương lai, nếu không có Nobita ngày ngày chọc phiền toái, rồi mượn mấy thứ đồ làm người ta ngạc nhiên của Dôrêmon thì chỉ sợ túi thần kỳ cũng sẽ nằm yên vài trăm năm, vĩnh viễn không dùng đến.

“Nha? Vậy ý cô là tôi so với Dôrêmon còn lợi hại hơn?” Anh nhiu mày, có chút bất ngờ khi thấy cô khen anh.

“Đương nhiên, anh xem cửa căn nhà của anh này, quả thật đã rực rỡ hẳn lên, sắp thành phòng mẫu rồi.” Cô chỉ thành quả của anh hai ngày này, cho rằng anh rất thần kỳ.

Nghe cô hình dung, anh lại ngửa đầu cười lớn. “Kỳ thật tôi đã sớm muốn làm như vậy lâu rồi, chỉ tiếc công ty bận, vẫn không tìm được thời gian rảnh, cho nên mới nhân cơ hội lần này, toàn bộ làm lại, tôi cũng thoải mái hơn.”

Nụ cười của anh làm cô đui mù.

Từ hai người gặp mặt tới nay, anh đối với cô chỉ có bài xích, châm chọc cùng không cho là đúng, cho dù có cười, cũng luôn không có ý tốt, đùa cợt, nhưng là bây giờ anh lại cười rất vui vẻ.

Mấy ngày nay, cô phát giác anh đối với cô bài xích, trào phúng giảm bớt, tuy rằng vẫn thường chê cô đi theo rất phiền toái.

Cô không biết là vì sao anh thay đổi, nhưng là cô thích anh như vậy. Không cần đối chọi gay gắt, không cần chịu được trào phúng và tức giận của anh, thật yên lặng hòa bình ở chung, cô thật sự rất thích.

“Nhà của anh rất đẹp.” Quay đầu, cô chỉ vào mái ngói đỏ trắng xen kẽ phía trước, ngoại thất theo phong cách cổ xưa khiến cho cả căn nhà tỏa ra sự thanh lịch và cao quý, cô khen thật lòng.

Từ ngày đầu tiên cô đến ngôi nhà này, cô đã muốn nói với anh như vậy, nhưng thái độ anh đối cô khi đó làm cho cô cho rằng “Im lặng là vàng”.

“Cha tôi thiết kế.” Lời khen của cô làm cho khóe miệng của anh cong lên rất cao, vẻ mặt kiêu ngạo. “Ông ấy là một kiến trúc sư, đi khắp mọi nơi trên thế giới, xem qua rất nhiều loại phong cách kiến trúc, ông am hiểu nhất là đem những nét đặc sắc của các phong cách kiến trúc khác nhau dung hợp lại, sau đó thiết kế ra những ngôi nhà làm cho người ta kinh ngạc.”

“Cha anh thật kiệt xuất.”

“Đúng thế, ông ấy là thần tượng của tôi cũng là sư phụ của tôi.” Hai tay chống sau gáy, ánh mắt anh sáng rực khi nhớ lại những ngày hạnh phúc trước đây, không che giấu sự sùng bái đối với cha mình.

“Tất cả kiến thức của tôi đều do ông ấy dạy, mùa hè năm tôi mười hai tuổi, ông ấy đã mua khu đất này, mang theo tôi và vài công nhân cùng xây nên căn nhà này, hoàn thành căn nhà trong tưởng tượng của mẹ tôi, đến mùa đông năm sau, căn nhà được xây xong, tôi cùng cha mang theo mẹ đến nơi này xem nhà mới, lúc ấy mẹ tôi vừa thấy căn nhà lập tức khóc lớn ra tiếng, tôi bị bà dọa sợ, kết quả sau đó bà lại cười, nụ cười đó rất giống ánh nắng đầu mùa xuân, rực rỡ làm cho tôi vui lòng, sau đó bà ôm lấy cha tôi, vui vẻ ngửa đầu cười to, biểu cảm hạnh phúc của bà khi đó, tôi cả đời không quên.”

Không ngờ căn nhà này còn có một đoạn câu chuyện cảm động như vậy, nghe anh dùng giọng nói đầy hạnh phúc kể lại câu chuyện năm đó, dường như cô cũng đi theo anh đi vào thăm lại ký ức đó.

Trong sân, cả nhà cùng đứng, gió bắc cứ việc thổi, lá rụng theo gió, bốn phía rét lạnh làm cho người ta run rẩy, nhưng tình cảm gia đình ấm áp và hạnh phúc lại ôm ấp lấy họ, sưởi ấm trái tim họ.

“Chính lúc đó, tôi quyết định tôi muốn làm một kiến trúc sư.” Anh thu lại tầm mắt, nhìn về phía cô. “Khoảng thời gian sau đó như là nhìn thấy quý, chạy đi chạy đi, chớp mắt một cái đã chạy đến đây, kết quả tôi thật sự đã trở thành một nhà kiến trúc sư.”

Anh hài hước hình dung đem cô từ trong cảm động kéo về, xì một tiếng, cô ngửa đầu cười to.

“Cô cười nhìn rất đẹp, cô nên cười nhiều như vậy.” Anh nhìn sâu vào mắt cô, nhìn bộ dạng cô khi cười.

Khi cô cười yếu ớt, trong suốt làm cho người ta cảm thấy thân thiết, nhưng khi cô cười lớn, lại giống như cầu vồng nở rộ sau cơn mưa, đầy màu sắc và ánh sáng, làm người ta kinh diễm.

Ánh mắt và câu nói của anh làm cho biểu cảm của cô thay đổi.

Ý cười còn đang dờ dãi về bên khóe miệng, đôi má trắng nõn nhiễm lên ánh nắng chiều đỏ tươi, cô lại một lần nữa rơi vào tình huống xấu hổ, luống cuống, hoang mang.

Anh lại nữa, còn nói làm cho cô không biết nên phản ứng như thế nào mới phải.

Có lẽ là do công việc, cuộc sống của cô đi theo khuynh hướng nghiêm túc, khi giao tiếp với người khác thì phần lớn đều là lễ phép và im lặng, cho nên cô thật sự không biết nên xử lý những câu nói của anh như thế nào..... Như là chế nhạo, như là trêu cợt, cũng như là khen thật lòng, chưa từng có người nào nói như vậy với cô, mà cô thật sự không biết nên đáp lại như thế nào.

“Tôi nói thật.” Thấy cô im lặng không nói, anh lặp lại, biểu đạt mình không phải đang nói đùa.

Câu nói của anh nói lại làm cô cảm thấy nhiệt độ trên mặt đang có xu hướng nâng cao, che lại hai gò má, cô muốn ngăn cản biểu cảm không thể khống chế được của mình, thuận tiện che khuất ánh mắt của anh. Vô duyên vô cớ lại mặt đỏ, liệu anh có cảm thấy mình rất kỳ quái không?

“Tôi mỗi ngày đều cười.” Cô tận lực làm cho mình không luống cuống khi nhìn vào mắt anh.

“Đúng vậy, nhưng kiểu cười đó quá mức nhẹ nhàng, quá mức phép, ngược lại làm cho tôi cảm thấy đó là một cái mặt nạ không có tình cảm.”

Câu trả lời của anh làm cô kinh hãi, giống như bị người chọc thùng bí mật.

“Tôi thường suy nghĩ dưới mặt nạ đó là biểu cảm gì? Khi tôi đập phá, có phải cô đang trộm mắng tôi không, khi tôi châm chọc cô, có phải cô đang mắng tôi không?”

“Tôi không có.” Cô cãi lại, lại không biết là cãi lại chuyện mặt nạ hay là chuyện trộm mắng anh.

Anh không để ý đến cô, tiếp tục nói hết: “Nhưng tôi khó hiểu nhất là cô, tuổi còn trẻ như vậy việc gì không làm, lại chạy đi làm vệ sĩ?! Chẳng lẽ cô không sợ cha mẹ lo lắng cho cô sao?”

“Bọn họ sẽ không lo lắng, bởi vì bọn họ không biết tôi đang làm gì.” Nét đỏ trên mặt lập tức biến mất, thay vào đó làm biểu cảm bình thản.

“Vì sao?”

“Bởi vì tôi là cô nhi, cha mẹ tôi có lẽ khỏe mạnh, có lẽ sớm không còn, nhưng tôi nghĩ bọn họ sẽ không biết công việc của tôi.” Cô cười, thản nhiên, lại giấu không được sự cô đơn trong mắt, đặc biệt là khi cô nhìn vào ngôi nhà trước mắt, nét cô đơn lại càng sâu.

Anh có ký ức, mà cô, cái gì cũng không có.

“Cô.....” Ngực cô rút nhanh, như là bị người véo mạnh. Không phải bởi vì cô là cô nhi, mà là vì sự cô đơn trong mắt cô.

Chết tiệt, anh thế nhưng cái gì cũng không biết, còn cùng cô nói một đồng chuyện cũ năm xưa?! Cô vừa rồi nghe xong nhất định rất khó chịu!

“Người nhận nuôi tôi là giám đốc của ‘Hắc Xá’, ông ấy không cho tôi cha mẹ, nhưng lại cho tôi rất nhiều thứ quý giá hơn, tôi rất cảm kích ông ấy.” Mặc dù tính cách của ông nội làm cho người ta phải có sức nhẫn nại lớn mới chịu được, nhưng ông ấy đối xử tốt với bọn họ thì không cần hoài nghi.

“Tôi xin lỗi vừa rồi không đầu không đuôi nói với cô một đồng vô nghĩa.” Anh thật lòng xin lỗi cô.

“Sao lại là vô nghĩa? Tôi rất vui khi được nghe chuyện về cha mẹ anh, bọn họ về sau thế nào..... A!” Cô bỗng nhiên che miệng lại, lại không kịp đem lời nói thu hồi.

“Không sao, tôi nghĩ cô hẳn đã biết, ba năm trước bọn họ bởi vì tai nạn trên không mà rời thế.” Ngay cả đối tượng mối tình đầu của anh thời đại học còn tra được, anh tuyệt không tin chuyện cha mẹ anh song vong cô không biết.

“Tôi xin lỗi.....” Nói nhiều tự nhiên sẽ có nói sai a, cô ảo não.

“Không sao, thế giới này luôn thay đổi thất thường như vậy, tự tán vô thường, nguyên nhân duyên diệt luôn làm cho người ta không kịp trở tay, nhưng rồi thời gian sẽ làm thay đổi tất cả.” Anh rộng rãi nói.

Nhìn anh, cô không khỏi nở nụ cười, không ngờ bọn họ lại có ngày tâm bình khí hòa trò chuyện như thế này, còn nói về loại đề tài như vận mệnh nữa chứ.

Ngước mắt lên, cô nhìn đám mây màu đỏ đang trôi ở trong không trung, thường thức thế giới thâm ảo.

“Anh nói dối.”

“Sắc trời cũng tối rồi, sắp đến giờ muối kiểm ăn, nếu không muốn bị trở thành bữa tối, tôi nghĩ chúng ta hai người nên vào nhà tị nạn.” Anh đứng dậy, vươn tay về phía cô.

Anh nói chuyện hài hước đùa vui cô, nhưng cô không có nắm lấy tay anh, mà là cúi đầu đánh giá tình hình phân bố nhánh cây phía dưới, sau đó tay chân gọn gàng nhảy lên một cành cây lớn, sau đó hai tay giữ lấy đầu cành cây đang lung lay, tiếp theo cô đột nhiên buông hai tay ra nhảy đến một cành cây khác ở phía dưới, cuối cùng cô đột nhiên lộn người một cái, hoàn mỹ.

Tất cả các động tác của cô hoàn mỹ gọn gàng, liên tục lưu loát, anh nhìn mà ghen hòng trần trối.

“Tôi nghĩ cô kiếp trước không phải bò thì là rùa, không ngờ đáp án thật sự lại là một con khỉ rừng!” Thật là không nhìn ra cô gái ngày thường đi chậm, nói chậm lại có được thân thủ thế này, tám phần là luyện qua thể thao.

Anh vừa nghĩ vừa trèo thang xuống dưới.

Cô cười. “Tối nay ăn gì? Tôi gọi điện thoại kêu.”

Trước kia ở công ty, mọi người tăng ca kêu đồ ăn nhanh, bữa tối liền giải quyết như vậy, sau khi được nghỉ ngơi anh lại vội vàng cải tạo, cũng kêu đồ ăn nhanh, hôm nay hẳn là cũng vậy.

“Vi chúc mừng tôi cải tạo nhà cửa trong ngoài thành công, đêm nay sẽ đặc biệt một chút, thế nào?” Đồ ăn nhanh anh ăn ngay.

“Đặc biệt?”

“Từ kinh đầu bếp bản nhân tôi tự mình xuống bếp, cô có có lộc ăn.” Cô gầy như vậy, còn mấy ngày liên tục đi theo anh ăn cơm hộp, thật sự là làm khó cô.

“Anh biết nấu cơm?” Điều này đúng là không thể nghĩ tới, hơn nữa cô thật khó mà tưởng tượng được hình ảnh khi anh mặc tạp dề.

“Cô đừng xem nhẹ tôi, cam đoan cho cô ăn ngon đến cảm động.” Tự tin tràn đầy.

Hy vọng không phải cảm động khóc lóc nước mắt..... Miêu Thủy Tịnh không nhận được nghịch không biết thuốc đau bụng để ở đâu?

Nhìn bộ dạng điềm tĩnh của cô khi suy nghĩ, Kinh Nhẫn hơi cong khóe miệng.

Con người anh trong ngoài phân rất rõ ràng, anh có thể cung cấp sân trước cho nhân viên đến cùng vui, nhưng rất ít khi để ai bước vào trong nhà; Anh có thể hào phóng với nhân viên, nhưng sẽ không dục dăng.

Dục dăng của anh là keo kiệt, đối với người ngoài, anh luôn bảo trì khoảng cách, trừ bỏ cha mẹ, anh rất ít khi dục dăng với ai. Nhưng theo những ngày ở chung tăng lên, anh nhận ra cảm giác của mình đối với cô càng lúc càng khác lạ.

Không biết là từ khi nào, anh thích thấy cô cười, thích nói chuyện với cô, thích xem những biểu cảm khác nhau của cô, mà bây giờ, anh thậm chí thích cùng cô chia sẻ niềm vui trong cuộc sống, bất tri bất giác, hình như anh đối với cô sinh ra một loại cảm giác tên là “yêu”.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ, Tôi Sẽ Bảo Vệ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

“Ngon chứ?” Anh chống má, hai mắt nhìn cô nhai kĩ nuốt chậm, tướng ăn ung dung tỏo nhả.

Mấy ngày trước vì đẩy nhanh tốc độ, anh luôn nuốt cả quả táo cùng với thức ăn nhanh liền tiếp tục làm việc, cho nên đến giờ anh mới nhận ra tướng ăn của cô ăn lại hấp dẫn như vậy.

Tướng của cô ăn giống như thiên kim nhà giàu được dạy dỗ tốt, giờ tay nhắc chân đều tỏa ra khí chất thanh lịch, làm người tôi cảnh đẹp ý vui.

Anh sớm nhận ra ngũ quan của cô đều vô cùng tinh xảo, thậm chí có thể nói là xinh đẹp, hơn nữa càng cùng cô ở chung lâu, càng cảm nhận được vẻ đẹp của cô.

Tuy hơi cố chấp, nhưng tính tình của cô rất tốt; Tuy nói chuyện đi đường hơi chậm, nhưng cô làm việc rất hiệu suất; Tuy cô nói không nhiều, nhưng là ánh mắt cô luôn rất chân thành; Tuy rằng cô luôn muốn làm khác(*), nhưng trong bất kỳ việc gì cô đều tôn trọng anh. .... Ưu điểm của cô rất nhiều, nhiều đến mức anh càng lúc càng thích ở chung với cô, nhiều đến mức cách nhìn của anh đối với cô hoàn toàn khác trước, chỉ trừ về vấn đề cách ăn mặc của cô.

(*)跟东跟西: cân đông cân tây = đắn đó đông tây chẳng?

Thân là một nhà thiết kế, anh luôn cho rằng ngoại hình của cô có rất nhiều không gian có thể thiết kế, làm cho anh rất đau ruột.

Cô nuốt xuống đồ ăn trong miệng, cầm giấy nhệ nhàng lau đi vết dầu mỡ dính bên khóe miệng, sau đó cười với anh. “Rất ngon, cảm ơn.”

“Vậy..... Ăn no ?” Anh lại hỏi.

“Ăn no.” Cô bánh ít đi, bánh quy lại, tự động thu dọn bát đĩa, chuẩn bị đi rửa bát.

“Vậy bắt đầu làm việc thôi!”

Cô sùng sốt. “Anh còn muốn làm việc?” Chẳng lẽ anh thật sự muốn đem phòng ở biến thành phòng mẫu mới cam tâm?

“Đúng vậy, còn là đại công trình đâu.” Anh ánh mắt tàng quý xem xét cô.

“Tại sao anh lại nhìn tôi như vậy?” Không thích hợp!

“Cô có từng nghĩ đến việc đổi kiểu tóc?” Anh vô cùng hứng thú nhìn cô, thật ra ngũ quan của cô là rất rất đẹp, đôi mắt xéch lại đầy nét đẹp cổ điển, cả người tản ra hơi thở thanh diêm, khó trách tên gốc kia lại muốn ăn đậu phụ của cô.

Nếu như cô đồng ý cắt tóc, tỉa bớt một chút, thay đổi cách ăn mặc..... Không biết cô sẽ biến thành như thế nào? Anh rất muốn biết, thật sự rất muốn biết.

“A?”

Cái lưng không bằng bạc lực! Cảm khởi chìa khóa xe, anh dùng mười phần sức lực lôi kéo cô đi về phía cửa lớn. “Đi, chúng ta ra ngoài.”

“Nhưng còn bát đĩa.....” Cô chỉ vào một bàn còn đầy bát đĩa.

“Trở về lại làm, hiện tại chúng ta đi làm tóc!” Nghix là làm, đó là một điểm đặc trưng trong tính cách anh.

“Làm tóc? Vì sao?” Cô trừng lớn mắt, cho rằng mình nghe lầm, tỉnh lại thì đã bị anh kéo đến trước. “Đợi chút, rốt cuộc anh.....”

Chưa kịp nói xong, anh đã nhét cô vào trong xe, cũng giúp cô đeo dây an toàn, tốc độ nhanh làm cho cô kinh ngạc.

“Anh ——”

“Hừ, khó được ba ngày qua hai chúng ta ở chung hòa thuận như vậy, bây giờ việc của cô là phải nghe lời tôi, biết chưa?” Ngón trỏ thon dài của anh ấn nhẹ vào đôi môi anh đào, không cho cô nói chuyện.

“.....” Cô còn có thể nói gì? Cô nghi ngờ người đàn ông này đã sớm phát hiện cô không thể đối phó với những động tác nhỏ công thêm những lời nói ngả ngôn, cho nên luôn lấy chiêu số này đối phó cô.

“Tôi không cần.”

“Được rồi.”

“Tôi không cần.”

“Tại sao lại không cần?” Trước cửa tiệm uốn tóc, Kinh Nhẫn cùng Miêu Thùy Tịnh tranh chấp.

“Tại sao cần?” Trên mặt vẫn mỉm cười, nhưng trong mắt mang theo chút mất hứng. “Mái tóc này nhẹ nhàng thoải mái, tôi không muốn, cũng không có lý do để thay đổi kiểu tóc.” Đột nhiên bảo cô thay đổi kiểu tóc, anh quá mức bá đạo!

“Nhưng là tôi muốn nhìn hình dáng khác của cô.” Nâng một lọn tóc bên thái cô lên, anh vân vê trong tay, con ngươi đen rạng rỡ nhìn cô, tưởng tượng hình ảnh cô sau khi thay đổi kiểu tóc.

Cô rút tóc lại. “Tôi không phải bình hoa, không cần người thương thức.”

“Nhưng là tôi muốn nhìn cô.” Đèn đường tà chiều, anh xoay người, dùng thân mình đem cô hoàn toàn bao phủ.

Anh luôn cảm thấy cô rất nhỏ, khi mới gặp mặt, cảm thấy cô vừa không biết lượng sức vừa phiền toái, nhưng bây giờ nhìn cô, lại cảm thấy cô lại là một cô gái cần người bảo vệ.

Lời của anh làm cho trái tim cô đập trật một nhịp. “Tôi có gì đẹp mắt, anh nhìn tôi làm gì?”

“Nhìn cô tâm tình tốt a, tôi thích nhìn bộ dạng cô khi mặt đỏ thẹn thùng, nhìn cô khi cười to vui sướng đầy hồn nhiên, nhìn cô khi ăn cơm một cách tò teo nhả, mà bây giờ thì tôi muốn nhìn hình ảnh xinh đẹp của cô sau khi thay đổi kiểu tóc.” Anh thành thực nói ra lời trong lòng, từ lần đầu bài xích đến bây giờ thích, anh cũng rất kinh ngạc vì bản thân lại thay đổi cách nhìn đối với cô nhiều và nhanh như vậy.

“Anh có thể đừng luôn nói như thế này được không.” Cô hơi cúi đầu.

“Như thế này?” Anh giả ngu, quả nhiên lại thấy trên hai má cô lại nổi lên hai vầng màu hồng nhàn nhạt. Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, biểu cảm của cô làm cho anh liên tưởng đến đóa hoa sơn trà màu đỏ nở rộ trong sương mù ban mai, vô cùng xinh đẹp.

“Chính là như thế này..... Ách.....” Cô đỏ mặt, không thể nói hết lời.

Lúc trước hiểu được của anh khiêu khích, nói mờ ám như vậy căn bản chỉ là đùa giỡn, nhưng là anh bây giờ, ánh mắt nhìn cô lại nghiêm túc mà dịu dàng như vậy khiến cô không thể đưa lời anh vừa mới nói làm như vui đùa.

Ngước mắt, chống lại ánh mắt sâu thẳm của anh, nhịp tim lại lần nữa vô giác đập nhanh hơn.

“Như thế này?” Anh dứt hai tay vào túi quần, thương thức bộ dạng thẹn thùng không biết làm gì mới phải của cô lúc này.

“Chính là.....” Cô ấp úng, vẫn là không thể nói được.

Thật là, thái độ của anh hào phóng như vậy, nếu biểu hiện của cô quá kỳ quái thì chẳng phải là ra về mình quá mức để ý sao? Nói không chừng thích của anh chính là thương thức mà thôi!

Nhìn cô luống cuống ngay cả nói cũng nói không được, anh không khỏi ngửa đầu cười to.

“Bằng không chúng ta thương lượng một chút đi.” Cười chán, anh đưa ra điều kiện trao đổi.

“Thương lượng gì?”

“Nếu cô chịu thay đổi kiểu tóc và cách ăn mặc thì những ngày tiếp theo tôi liền cam tâm tình nguyện nhận sự bảo vệ của anh.”

“Cho dù anh không cam tâm tình nguyện, tôi cũng có thể chấp hành nhiệm vụ của tôi.” Giống như mấy ngày hôm trước, cô làm rất tốt.

“Được rồi, nếu không tôi đổi ý kiến cũng được. Nếu cô không muốn vì tôi thay đổi kiểu tóc và cách ăn mặc, như vậy những ngày kế tiếp tôi tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn, hoa chiêu chồng chất, khiến cho cô sút đầu mẻ trán.”

“Anh uy hiếp tôi?” Cô trừng lớn mắt, không thể tin được rằng anh sẽ nói như vậy.

“Tôi không phải uy hiếp cô, tôi là đang thương lượng với cô.” Anh giơ hai tay ra, vẻ mặt cười gian, rất đáng đánh đòn.

Cô hơi tức giận. “Đây không phải là thương lượng.” Mới cảm thấy anh trở nên dễ ở chung, kết quả vẫn là một tên đáng đánh đòn.

“Được rồi, người nói đúng, đây quả thực không phải là thương lượng, bởi vì đây gọi là đàn ông không xấu đàn bà không yêu.” Anh trong lời nói có ý sâu, ánh mắt chăm chú nhìn cô mang theo sức nóng, anh vươn ra ngón tay ra, cố ý vô tình phất qua khuôn mặt đỏ bừng của cô, nghiêm túc đầy nam tính mà không đánh mất sự dịu dàng trên gương mặt tuấn tú.

Ngón tay phất qua, cảm thấy hơi tê dại, nhịp tim lại rộn lên, trừng mắt nhìn anh, cô mắng: “Nói chuyện thì cứ nói, làm gì mà động tay động chân!”

“Đây không phải là động tay động chân, đây là kim lòng không đậu.” Anh cố gắng lật ngược phải trái.

Lại nữa! Lại mờ ám.

Anh nhất định là đang đùa cô, cô không cần để ý, không sai không sai, coi như là bị một thằng nhóc ba tuổi sờ soạng là được rồi.

Thấy cô không có phản ứng, anh hơi thất vọng. “Thế nào? Nghĩ xong chưa? Đổi kiểu tóc, thay tôi mua quần áo cho cô, có thể nhận được sự ưng thuận của tôi, cô xem đi, cô lời to.”

Cô chán nản không nhìn được trừng mắt nhìn anh một cái.

Cô là vệ sĩ, cho dù là làm gì đều chỉ có thể lấy an toàn của anh làm ưu tiên hàng đầu, bây giờ anh lấy an toàn của bản thân ra uy hiếp cô như vậy, cô có thể không theo sao?

“Tôi còn có lựa chọn khác sao?” Khó trách anh lại bị người ta đe dọa, cô thật sự một chút cũng không ngoài ý muốn!

“Đúng thế, là không có lựa chọn khác.” Anh cười ha ha. Kéo tay cô đi vào tiệm uốn tóc.

“Giúp tôi làm một kiểu tóc thích hợp cho cô ấy!”

Kính Nhẫn bỏ lại một câu này xong liền cầm cuốn tạp chí kiến trúc ngồi đọc, làm cho Miêu Thủy Tĩnh muốn nói gì cũng không được. Nhưng cô cũng không có cơ hội nói gì với anh, bởi vì nhà tạo mẫu tóc vừa thấy đến cô liền hít sâu một hơi, sau đó kéo cô ngồi vào ghế, bắt đầu nói chuyện với cô.

“Tiểu thư, kiểu tóc của cô rất..... cô.” Nhà tạo mẫu nhìn cô nói, vẻ mặt tỏ ra rất ngạc nhiên, không ngờ ở Đài Loan còn có người còn dùng kiểu tóc này.

“Vậy sao?” Nghe ra ý giữ lại của nhà tạo mẫu, cô cười nhẹ.

Cô biết kiểu tóc của mình không theo kịp thời đại nhưng đây là kiểu tóc duynhaats cô biết làm. Công việc của cô thuộc dạng lao động, nếu không đem một đầu tóc dài buộc gọn thì sẽ gây ra rất nhiều gây trở ngại.

Bởi vì tóc dài rất phiền toái, cô cũng từng muốn cắt, nhưng là ông nội lại không muốn. Ông nói cô kiếp hung quá nhiều, tóc dài có thể súc cát (giữ lại điều may), bởi vậy quy định tóc cô không thể ngắn quá xương bả vai..... Đầu là mê tín, cô không tin, nhưng ông nội kiên trì muốn cô giữ lại, cô cũng chỉ ngoan ngoãn nghe lời làm việc.

“Cô có muốn cắt ngắn không?”

“Cắt cũng được nhưng không được ngắn quá xương bả vai.”

Thế chẳng phải là chỉ có thể tỉa? Nhà thiết kế cười gượng. “Vậy còn uốn tóc?”

“Tóc thẳng dễ buộc hơn hay là tóc xoắn?” Cô hỏi lại.

“Đương nhiên là tóc thẳng.....” Xem ra cũng không cần uốn. Nhà thiết kế khoe miệng khẽ run hỏi tiếp: “Vậy Còn nhuộm tóc?”

“Nhuộm tóc?” Cô nhíu mày. “Rất mất thời gian, tôi không thể ngồi quá lâu.” Cô là vệ sĩ, còn phải bảo vệ an toàn cho Kính Nhẫn, làm sao có thể vì nhuộm tóc mà chậm trễ công việc?

Tốt lắm, không cắt không uốn không nhuộm..... Xin hỏi làm sao có thể biến cô trở nên xinh đẹp nha?

Nhà tạo mẫu sắc mặt thê lương nhìn về phía Kính Nhẫn, nghi ngờ đôi nam nữ này là tới phá quán.

Không sao, không sao, cô thực lực tốt, năng lực tốt, tuyệt đối sẽ không bị bọn họ đá bại.

Nhìn đôi mắt một mí đầy cổ điển, nhà tạo mẫu lập tức đá bay kiểu đầu gọn sóng gợi cảm thay toác xoắn diêm dúa, sau đó cô cẩn thận quan sát khuôn mặt trái xoan tinh xảo, quyết định dùng các kiểu búi tóc làm nổi bật ngũ quan xinh xắn của cô.

“Nếu vậy, tôi sẽ giúp cô sửa lại cách kiểu tóc của cô, sau đó dạy cho cô vài kiểu búi tóc, như vậy vừa không phải sửa tóc vừa thuận tiện, cô thấy thế nào?”

Miêu Thủy Tĩnh không có nhiều yêu cầu, vừa nghe đến hai chữ “thuận tiện”, lập tức đồng ý.

“Ok, cứ như vậy đi.”

Không đầy nửa giờ sau, Miêu Thủy Tĩnh bị “cải tạo” xong.

Đứng trước vẻ mặt kinh ngạc của Kính Nhẫn, nhà tạo mẫu mặt mày hớn hờ, ở trong lòng khen lớn mình quả nhiên là thiên tài, nhưng làm người là phải khiêm tốn, vẫn là nên hỏi ý của đối phương một chút, mặc dù cô đã khẳng định là anh chàng chắc chắn là rất vừa lòng.

“Tiên sinh, ngài thấy thế nào?”

Kính Nhân phát hiện ra một sự thật là anh phải cố gắng khống chế bản thân lắm mới có thể dời mắt mình ra khỏi người Miêu Thủy Tĩnh.

Anh không ngờ chỉ cần thay đổi cách búi tóc là có thể đem người thay đổi thành một hình dáng khác. Không còn hương vị quê cha đất tổ xa xưa, bây giờ cô trở nên rất cao nhã lại mê người, giống như..... Giống như là đại mỹ nữ từ dưới đèn hoa đi ra.

Tim đập bùm bùm, máu ở trong mạch máu đánh thẳng về phía trước, bóng hình xinh đẹp trước mắt làm cho đầu óc anh mê mẩn, làm cho anh không thể nào suy nghĩ.

Cảm giác này giống như khi rơi vào bể tình năm mười tám tuổi, rất muốn ôm, rất muốn hôn môi, rất muốn ôm cô nhảy một khúc nhạc tuyệt mỹ, rất muốn nắm đôi tay nhỏ của cô đi hết thế giới này.....

“Vừa lòng..... vô cùng, ở đây có thu phí tư vấn(*) không?”

(*)小费制: tiểu phí chế (theo cv và raw) và tiền boa (theo QT), mình không có đi làm tóc qua kiểu này nên cũng không biết đây là kiểu tiền gì nữa à tiền tư vấn ha ^^~ hợp hoàn cảnh mù)

Nói xong, anh lấy ví da ra, rút ra mấy tờ tiền trị giá mấy ngàn đồng ra.

“Ha ha ha!” Nghe vậy, nhà tạo mẫu lập tức cười đến run cả người, cô chỉ biết mình là thiên tài, xem đi, dễ dàng khiến cho mắt người đàn ông này phun ra lửa nóng như vậy, sau khi trở về anh ta chắc chắn ăn sạch cô gái này cho xem! “Tiên sinh ngài thật biết cách khiến người khác vui vẻ, tiếc là ở đây chúng tôi không thu phí tư vấn. Như vậy đi, tôi đưa cho ngài mấy tấm danh thiếp, ngài giúp tôi giới thiệu vài vị khách đến đây là được.”

“Đương nhiên!” Anh lập tức đồng ý, vui vẻ nhận danh thiếp.

Nhìn hai người nói chuyện, Miêu Thủy Tĩnh lại không vui vẻ như vậy.

Cô biết vẻ ngoại hình của mình không theo kịp thời đại, nhưng cũng không khó coi đến mức chướng mắt đi? Nghĩ đến việc anh không thể nhìn nổi vẻ ngoài của cô đến mức phải đưa cô đi tiệm “cải tạo”, cô thật sự là rất khó chịu.

“Có thể về chưa?” Cô bực mình hỏi.

“Cô đã quên chúng ta còn phải đi mua quần áo sao?” Chỉ mới thay đổi kiểu tóc đã mê anh thất điên bát đảo, nếu lại thay đổi cách ăn mặc..... Nuốt nước miếng, Kính Nhân lần đầu tiên nghi ngờ khả năng tự chủ của mình quá thấp.

“Giờ này đã muộn rồi.”

“Không muộn.” Cúi đầu, anh đưa môi lại gần lỗ tai nhỏ tinh xảo như bằng sứ của cô. “Tôi không cô lại xinh đẹp như vậy, nữ vì duyệt mình giả dung, cô nên thường xuyên trang điểm thế này nhiều hơn.”

Cái gì mà nữ vì duyệt mình giả dung? Anh, anh ta đang nói bậy bạ gì vậy! Mặt cô đỏ bừng trừng mắt nhìn anh.

“Anh, anh đừng lại tới nữa!” Lại lờ ảm, anh thật sự là ăn no quá nhàn.

“Lại đây cái gì?” Anh đưa tay lên hơi véo má cô, anh yêu chết bộ dạng cô lúc này rồi.

Mắt xéch càng trừng mắt, khuôn mặt nhỏ càng hồng. “Kính tiên sinh, xin ngài tự trọng.” Cô lùi ra phía sau, không cho ngón tay anh tiếp tục đốt lửa trên mặt. Đáng ghét! Tại sao anh luôn dễ dàng làm cho cô mặt đỏ tim cháy?

“Tự trọng cái gì? Tôi nói nhưng là lời tâm huyết nha.” Anh nói một cách rất nghiêm túc, bởi vì anh là thật hy vọng cô có thể cho phép anh nhìn thấy những nét đẹp ẩn sâu trong cô. Đi về phía trước một bước, anh lại lần nữa kéo gần khoảng cách giữa hai người, sau đó đau đầu nhìn cô. “Này, tôi làm sao vậy?”

“Cái gì?” Cô phòng bị nhìn anh.

“Thích nhìn cô đỏ mặt, thích đùa cô, thích cô cười vui vẻ, thích nhìn cô khi tức giận, cô nói xem. tôi như vậy có phải là yêu cô rồi không?” Anh hỏi, quăng một quả bom có sức nổ 100% vào tim cô.

Mắt xéch càng trừng, trừng anh, đầu cô nhất thời trống rỗng, không thể suy nghĩ.

Ông trời a, anh ta vừa mới nói gì!

*

Lòng rất loạn, Miêu Thủy Tĩnh thật sự không thể không nghĩ lại những chuyện xảy ra vào đêm ngày hôm qua.

Đột nhiên nói yêu cô? Còn hỏi cô làm sao bây giờ? Anh..... Rốt cuộc muốn như thế nào?!

Nhìn cánh cửa phòng làm việc đóng chặt, người đàn ông làm cô tâm phiền ý loạn đang ở bên trong chuyên tâm vẽ bản thiết kế, mà cô cả người, cả trái tim lại không cách nào từ trên người anh rút về, rất hoang đường !

“Không được! Mình không thể phân tâm, bây giờ là thời gian trực.” Miêu Thủy Tịnh lắc đầu, thử đem người đàn ông chiếm cứ đầu óc cô cả sáng ném ra ngoài.

Bây giờ cô phải làm việc có ý nghĩa.

Lấy PDA từ trong túi ra, cô đem toàn bộ sức chú ý tập trung vào màn hình, xuyên qua màn hình cẩn thận xem xét tình huống bên ngoài.

Tất cả các máy theo dõi đều liên kết với PDA của cô, cô chỉ cần mở PDA ra, là có thể tùy thời tùy chỗ theo dõi tình huống bên ngoài, bởi vậy chỉ cần Kinh Nhẫn không chú ý, cô liền dùng PDA xem xét tình hình bên ngoài, nhưng là bốn ngày này đều không có chuyện gì xảy ra.

Tất cả đều bình tĩnh, cũng không có hiện tượng bị xâm nhập, không có nhân vật khả nghi đến gần, cũng không nhận được thêm bức thư đe dọa nào, bình tĩnh làm cho người ta cảm thấy kỳ quái.....

Căn cứ vào lời của Thạch thiết kế sư(*), khi nhận được hai bức thư đe dọa đầu tiên, Kinh Nhẫn không hề bị tấn công, thẳng đến nhận được bức thư đe dọa thứ ba sau ngày thứ năm mới bị tấn công..... Vì sao không tấn công Kinh Nhẫn ngay từ lần đầu tiên mà là qua nửa tháng sau mới tấn công?

(*) mình bắt đầu đau đầu với kiểu này rồi, giám đốc Trương, trợ lý Tạ,... Nhà thiết kế Thạch, Thạch thiết kế sư, ôi chao, đau đầu kinh khủng....

Cầm lấy bốn bức thư đe dọa, Miêu Thủy Tịnh im hơi đi đến bên cửa sổ, cúi đầu suy nghĩ.

Đối phương làm như vậy nhất định là có lý do, nhưng lý do là gì?

Đình!

Trên tường kim phút đi đến vị trí con số mười hai, trong phòng lập tức vang lên tiếng chuông báo giờ, Miêu Thủy Tịnh nghe tiếng, trong đầu lập tức hiện lên một suy nghĩ.

Đúng rồi! Chẳng lẽ là thời gian!

Có phải là vì thời gian sắp hết cho nên đối phương nóng nảy ra tay, bọn họ cũng là bị ép bất đắc dĩ..... Không sai, chính là bị ép bất đắc dĩ! Nếu là vì vậy thì có thể nói buổi sáng hôm đó ở trong công trường, vì sao tay súng bắn tia không có nhắm đầu súng vào chỗ yếu hại của Kinh Nhẫn.

Căn cứ vào vị trí của Kinh Nhẫn ngày đó cùng góc độ bắn của vết đạn thì có thể thấy rằng, nếu cô không đẩy anh ra, viên đạn nhất định sẽ xuyên qua đuôi anh: Lúc ấy cô tưởng tay súng bắn tia bắn lệch, nhưng dựa vào tình huống này thì, tay súng bắn tia là cố ý tránh đi chỗ yếu hại của Kinh Nhẫn, nhưng đó là vì sao?

Đe dọa nhưng lại không muốn giết Kinh Nhẫn, sau lưng chuyện này rốt cuộc là có nguyên nhân gì?

Nhìn bốn bức thư đe dọa trong tay, Miêu Thủy Tịnh trầm ngâm suy nghĩ.....

Nội dung của bốn bức thư đe dọa này đều là đại đồng tiểu dị, không vượt ngoài ý là muốn Kinh Nhẫn buông tha cho thứ gì đó, về phần là cái gì thì lại chưa từng ghi rõ, làm cho người ta đoán không ra.

Mỗi khi Thạch thiết kế sư hỏi Kinh Nhẫn có phải chiếm trước người ta cái gì hay không, Kinh Nhẫn đều nói không có: Muốn anh nghĩ rõ ràng, anh vẫn là trả lời một câu —— không có! Dường như đúng là thật sự không biết. Nhưng, anh thật sự không biết sao?

Nếu không biết, vì sao anh lại có thể chắc chắn rằng đối phương tuyệt đối không có khả năng làm hại bất cứ ai trong công ty như vậy? Ngày đó, khi ở công ty, ánh mắt và lời nói của anh chắc chắn làm cho cô đặc biệt chú ý, hay là anh đã biết gì?

Bây giờ thân phận và mục đích của hung thủ đều chưa được điều tra rõ, ai cũng không thể khẳng định đối phương có thể sử dụng thủ đoạn kịch liệt hay không, nhân viên công ty có thể bị liên lụy hay không, nếu dựa vào sự tôn trọng nhân viên của anh thì sự việc nên sớm bị điều tra rõ ràng, và đồng thời cũng tăng mạnh công tác an ninh công ty đề phòng, nhưng là anh không có, ngược lại giống như người không có việc gì, liền ngay cả thư đe dọa cũng không liếc mắt một cái, điều này thật sự rất khác thường.

Nhìn thư đe dọa, Miêu Thủy Tịnh ở trong đầu nhanh chóng đem tất cả các nghi vấn từng cái từng cái lọc qua, muốn đưa ra một kết luận cuối cùng. Mặc dù công việc của vệ sĩ chỉ phụ trách bảo hộ, nhưng là sự tình thật sự rất đáng nghi, đáng nghi đến mức cô không thể khoanh tay đứng nhìn.

Bính Bống! (^^~~ Bống Bính~~~ *lướt lướt lướt*)

Tiếng chuông cửa vang lên, Miêu Thủy Tịnh lập tức nhìn về phía màn hình PDA, xác định người ấn chuông cửa là Thạch Hoành Khải, cô mới đi ra mở cửa.

“Oa! Tiểu thư là ai vậy?” Hô lớn một tiếng lớn, đây là vì giật mình.

Miêu Thủy Tĩnh nhũn mày. Anh ta không nhận ra cô?

“Nhưng mặc kệ tiểu thư là ai, tôi chỉ muốn nói với em một điều, tôi đối với em nhất kiến chung tình, em là cô gái xinh đẹp nhất mà tôi nhìn thấy trong cuộc đời này, không biết em có thể cho tôi một cơ hội, để cho tôi được phép biết em là ai?” Nói xong Thạch Hoành Khải nâng cổ tay nhỏ của Miêu Thủy Tĩnh lên định hôn.

“Cậu thật là to gan lớn mật, ngay cả cô gái tôi thích cũng dám đụng vào.” Người chưa tới, tay tới trước. Ba! Mặt Thạch Hoành Khải bị đẩy sang một bên.

“Kinh Nhẫn thôi, cậu làm sao lại có thể bạo lực như vậy chứ, ba ngày không gặp việc đầu tiên cậu làm là động tay động chân với tôi, đúng là đồ bạo lực.” Sau đó lại quay đầu nở một nụ cười điên đảo chứng sinh với Miêu Thủy Tĩnh. “Tiểu thư, thấy rõ đi, đây là bộ mặt thật của cậu ta, nếu lựa chọn anh ta, sau này cô nhất định sẽ bị bạo lực gia đình, phải suy nghĩ cẩn thận a.”

“Theo tôi biết, anh ta chỉ đối với anh bạo lực gia đình.” Miêu Thủy Tĩnh nín cười nói.

“Không phải vậy, cậu ta mà phát rồ, khó chịu sẽ đánh người, nhưng tốc độ nói chuyện của tiểu thư chậm làm cho tôi rất quen thuộc tất a, chúng ta có phải đã từng nói chuyện với nhau lần nào chưa?”

“Tôi họ Miêu(*), anh không nhận ra tôi?” Nhưng chính là một cái búi tóc cùng đôi bộ quần áo, thật sự phân biệt nhiều như vậy sao?

(*) theo cv và raw thì là “Tôi là Miêu tiểu thư” *nhún vai* mình chém văn mà =3=

“Họ Miêu? Vệ sĩ Miêu?” Lừa anh sao?

Miêu Thủy Tĩnh mỉm cười gật đầu.

Thấy thế, Thạch Hoành Khải trông mắt lờ ra, vẻ mặt không thể tin nổi đảo qua Miêu Thủy Tĩnh toàn thân cao thấp.

Sắc như nguyệt hoa(*), thanh lịch cao quý, chất trừng thể tiêm(**), thướt tha động lòng người, nào có nửa điểm hương vị quê cha đất tổ? Tám phần là lừa anh!

(*) sắc như nguyệt hoa: đẹp như ánh trăng

(**) chất trừng thể tiêm: khí chất trong trẻo thân hình nhỏ nhắn

“Tiểu thư nói đùa.” Không tin không tin.

“Hừ, cũng chẳng trách cậu không tin, cái đầu cậu cũng chỉ có ấn tượng với ngực lớn thôi.” Kinh Nhẫn chế giễu.

“Chẳng trách cái đầu cậu, tôi là loại người háo sắc thế sao?” Quay đầu, lại cười. “Tiểu thư em đừng tin anh ta nói chuyện chuyện ma quỷ, tôi là phong lưu không hạ lưu, tuy rằng thích mỹ nữ nhưng tuyệt đối là chỉ phát hồ tình, chỉ hồ lễ, nhưng em thật sự rất đẹp, đẹp làm cho lòng tôi điên đảo, kim lòng không đậu muốn nhìn em thêm vài lần. ....”

“Cô ấy là của tôi, đừng loạn nhìn, nếu không tôi khoét mắt cậu ra bây giờ.” Kinh Nhẫn lại lần nữa ba đánh bay khuôn mặt đáng ghét kia sang một bên.

“Anh đừng có nói lung tung!” Miêu Thủy Tĩnh lập tức phản ứng lại trước cả Thạch Hoành Khải. Khuôn mặt trái xoan nhỏ đỏ bừng, nhưng là hai mắt lại sáng rực trừng anh, bên trong đầy tức giận. “Tôi không thuộc về ai hết, anh đừng nói lung tung, như vậy sẽ làm người khác hiểu lầm.”

“Tôi không phải nói lung tung, tôi thích em, yêu em, muốn xinh đẹp của em chỉ thuộc về tôi, những tên đàn ông khác nếu dám loạn nhìn em, tôi thật sự sẽ khoét mắt họ ra.” Anh cuồng quuyến(*) lên tiếng, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

(*) cuồng (điên cuồng) + quuyến (ngay thẳng, nóng nảy, chính trực) = ? *đay trán*

Nghe vậy, khuôn mặt trái xoan lại đỏ như quả đào chín mọng. “Anh ——”

Đối diện với Miêu Thủy Tĩnh say lòng người kiều nhan, sức chú ý của Thạch Hoành Khải lại đặt trên biểu cảm của Kinh Nhẫn nhiều hơn. Anh ta oa oa kêu lớn, khó tin chỉ vào anh.

“Thật, thật sao, lần đầu tiên thấy cậu nghiêm túc như vậy, cậu thật sự yêu cô ấy riuf?”

“Nhìn tôi giống như đang nói dối sao?”

“Không giống.” Ngốc ngốc lắc đầu, sau đó nhìn lên trời, có phải hôm nay trời muốn hồng vũ(*)? Một tên cuồng làm việc chưa bao giờ đem thời gian lãng phí trên người phụ nữ, hôm nay lại muốn theo đuổi con gái nhà người ta?

(*) hồng vũ, hồng vũ, mình thật sự muốn hỏi hồng vũ là gì? Mưa đỏ? Mưa máu? Hay là gì khác?

Oa! Tin tức lớn tin tức hot, khi về công ty nhất định phải cố gắng “tuyên truyền”.

“Kính tiên sinh đang nói đùa, Thạch thiết kế sư đừng cho là thật.” Miêu Thủy Tịnh nghe đối thoại của hai người, sắc mặt càng lúc càng khó coi. Nói đùa, vệ sĩ đến bảo hộ lại biến thành nữ chính tin đồn, truyền ra không biết lại thành ra cái gì.

“Oa! Cô, cô gọi tôi là Thạch thiết kế sư?” Trong số những người anh quen, chỉ có một người gọi anh như vậy, người đó chính là cô nàng vệ sĩ họ Miêu.

“Đúng vậy.”

Rất cẩn thận hỏi lại lần nữa: “Cô thật sự là Miêu tiểu thư?” Từ ngày bị cô âm, anh đối với cô vừa kính vừa sợ.

“Là tôi.” Biểu cảm của anh là gì vậy? Nhìn đến quý sao? Hơi mỉm cười, cô làm một động tác mời. “Bên ngoài nắng, vào trong ngồi đi.”

“Oh my god! Oh my jesus! Oh my goodness! Oh. ....” Thạch Hoành Khải khoa trương ôm mặt kêu to, bị chuyện trước mắt dọa sợ không nhẹ.

Chuyện này đã không còn nằm trong phạm vi tin đồn nữa, hẳn là đi đến đến thế giới pháp thuật rồi, là ai đã đem thôn cô biến thành đại mỹ nữ ? Xin cho anh nói một câu: Jack! Điều này thật là rất thần kỳ. “Cậu định Oh bao lâu nữa, lại Oh tiếp, cẩn thận tôi đá cậu ra đường!”

“Được rồi!” Anh không oh là được chứ gì? Biểu hiện kinh ngạc một chút cũng không được, quý hẹp hòi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ, Tôi Sẽ Bảo Vệ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Lik: Ông chủ chỉ còn 3 chương nữa là end ♥

♥ Love isn't forever but i love you ♥

Đừng hiểu nhầm, mình chả có ý gì đâu, chỉ là hớn lên thôi, đang nghe bài I Found Love của Rihanna mà.

Trên đường đi vào phòng khách, hai mắt Thạch Hoành Khải không rời khỏi người Miêu Thủy Tịnh, suy đi tính lại mãi mà vẫn không tài nào đem đại mỹ nữ trước mắt cùng thôn cô mấy ngày trước hợp lại làm một.

Trước đây Miêu tiểu thư luôn tết tóc hai bên, cộng thêm bộ đồ vest đúng tiêu chuẩn người lớn, bây giờ bím tóc thành búi tóc, đồ vest đổi thành bộ váy vừa người màu vàng nhạt, toàn thân biến thành phù dung nữ nhân, chắc chắn! Quá thần kỳ !

“Còn nhìn!”

Ba! Trên khuôn mặt nhả nhặn lập tức nhiều thêm năm dấu tay. Ô! Đau quá. ....

“Nhìn cũng không được? Mỹ nữ là để mọi người cùng nhau thưởng thức, cậu hung cái gì mà hung?” Đáng giận! Chẳng lẽ kiếp trước anh đã làm chuyện gì có lỗi với Kính Nhẫn hay sao mà kiếp này mới bị cậu tôi đánh như bao cát thế này?

“Đương nhiên là phải đánh, cậu chạy tới chỗ này làm gì? Rảnh rồi không có việc gì để làm hả?” Ánh mắt của bạn tốt làm cho Kính Nhẫn cảm thấy vạn phần khó chịu, trực giác che ở trước người Miêu Thủy Tịnh, không cho người khác chia sẻ vẻ đẹp của cô.

“Kính Nhẫn thôi, tôi nhưng là thực nhận thức phân chạy hoàn công nha, thời tiết như vậy nóng, khát nước chạy tới với người muốn chén nước uống cũng không được nha?” Đúng là không có nhân tính.

“Phòng bếp ở phía sau, tự mình đi rót nước, uống xong lập tức rút cho tôi.” Kính Nhẫn kéo Miêu Thủy Tịnh lại ngồi trên sofa.

“Ai, tôi mới vào cửa cậu liền đuổi tôi đi, còn không phải là lòng lang dạ sói sao?” Mới bốn ngày không thấy, không nghĩ tới nam nhân này nhẫn tâm trình độ lại thẳng cấp không ít.

“Nếu tôi là lòng lang dạ sói, thì từ lúc cậu nhìn chăm chăm Thủy Tịnh tôi đã đá cậu ra ngoài.”

“Thủy Tịnh?!”

Miêu Thủy Tịnh cùng Thạch Hoành Khải trầm miệng một lời hô lên cái xưng hô mờ ám kia, nhưng người trước là một mặt kinh ngạc, người sau là một mặt đỏ bừng mất tự nhiên.

“Về sau tôi sẽ gọi em như vậy.” Sùng nịch cười với cô một cái, quay đầu lại nhìn bạn tốt, lại lập tức thay đổi vẻ mặt. “Không phải muốn uống nước sao, còn ở trong này làm gì?”

Thạch Hoành Khải khoe miệng khẽ run. “Cậu có thể lịch sự chút không? Nhìn đến Miêu tiểu thư thì mặt cười đến ngọt ngào mặt mặt, nhìn đến tôi lại mặt như đi đại tiện, tôi là mèo may mắn của cậu nha, cậu có cần phải gấp sắc ‘Khí’ hữu vậy không hả?”

“Tôi chính là ghét bỏ cậu, thế nào?”

Còn có thể thế nào? Thạch Hoành Khải sờ sờ mũi đi vào bếp đổ nước tự mình uống.

Thật là đáng buồn, vốn tưởng rằng bốn ngày không gặp, bạn tốt nhìn thấy mình sẽ rất vui vẻ, không ngờ..... Ô ô, trái tim anh rất đau đớn nha.

Giải khát xong, đi ra phòng bếp, Thạch Hoành Khải tự động lãng quên đoạn hội thoại uống nước xong thì đi kia, không mời tự đến ngồi vào sofa.

“Ông anh già của tôi nói anh ấy thực sự không có cách, nửa điểm manh mối cũng không có, cho nên anh ấy thật sự không thể nào tìm ra thủ phạm, nhưng vì dự phòng vạn nhất, anh ấy sẽ phái người tuần tra hai tư trên hai tư ở xung quanh nhà cậu và công ty cùng với các công trường, nhưng đây cũng chỉ là trị ngọn mà không trị gốc, anh ấy muốn cậu suy nghĩ kỹ xem rốt cuộc trêu chọc quá ai, có cầm cái gì này nọ của người ta hay không, nếu có, nói với anh ấy một tiếng, anh ấy sẽ giúp cậu điều giải điều giải.”

“Cách ngôn một câu, tôi ai cũng không trêu chọc, cũng không lấy thứ gì của người khác.” Kinh Nhẫn nhàn nhàn tựa vào sofa, giang hai tay ra hai bên, tay phải “vừa vặn” duỗi ra sau lưng Miêu Thủy Tĩnh.

Miêu Thủy Tĩnh bỗng nhiên đứng dậy, ngồi sang ghế sofa bên kia. “Thạch thiết kế sư và Thạch cảnh quan là có lòng giúp anh, anh hẳn là nên suy nghĩ kỹ một chút, đưa cho bọn họ một chút manh mối, để bọn họ dễ xử án.”

Kinh Nhẫn cũng đứng dậy, sau đó ngồi xuống ở bên người cô. “Tôi đã nói rồi, tôi cái gì cũng không làm, làm sao có gì để bọn họ xử án?”

“Bọn họ đều rất quan tâm anh, anh không nên làm cho bọn họ lo lắng như vậy.” Miêu Thủy Tĩnh miệng nói chuyện, chân đứng dậy, lại đổi vị trí.

“Là bọn họ chuyện bé xé ra to, nhưng là đùa dai mà thôi, căn bản không có gì phải lo lắng.” Đứng dậy, lại lần nữa ngồi vào bên người cô.

“Mấy người đang làm gì? Chơi trò gió thổi người đi à nha? Tôi có nên tham gia cùng không?” Thạch Hoành Khải bốn cọt xem Kinh Nhẫn. Ai nha nha! Xem ra Kinh Nhẫn thói theo đuổi người ta quả nhiên là không thuận lợi nha.

Kinh Nhẫn xoay đầu trừng mắt một cái. “Cậu không nói cũng không có ai cho rằng cậu bị câm.”

“Quái, tôi không nói lời nào cậu cũng ngại, nói chuyện cậu cũng ngại, rốt cuộc cậu muốn tôi thế nào?” Lúc trước anh làm sao lại có thể kết bạn được với cậu ta vậy nhỉ?

“Biến mất ở trước mặt tôi.” Không lưu tình đáp lại, quay đầu nhìn về phía cô gái âu yếm. “Thủy Tĩnh, em đã đói bụng chưa?”

“Không.” Miêu Thủy Tĩnh đồng tình nhìn Thạch Hoành Khải.

“Tôi đói bụng.” Sờ sờ cái bụng, trống trơn. “Chúng ta đi ra ngoài ăn đi.”

“Tôi đâu?” Thạch Hoành Khải chỉ vào mình.

“Về nhà mà tự mát ngón tay!”

“Này! Cậu có còn lương tâm không hả? Công việc bốn ngày này của cậu đều là tôi hỗ trợ gánh vác nha, mời tôi ăn bữa cơm không được sao? Này! Cậu thực sự cho tôi chạy lấy người đấy à? Này.....”

Trong phòng ăn không khí ấm áp, tiếng đàn dương cầm, hoa tươi, nội thất bài trí đẹp mắt khiến cho người ta ngón trở đại động bữa ăn, ngay khi vừa bước vào đây cô liền yêu thích gian nhà ăn này, mặc dù nơi này tiêu phí tuyệt không tiện nghi.

Nhưng cho dù không tiện nghi, nhưng cô biết người đàn ông trước mắt lại tuyệt không để ý.

Anh là người đàn ông biết cách hưởng thụ cuộc sống nhất mà cô gặp, tuy anh đem phần lớn thời gian đều hoa ở trên công tác, nhưng là khi nên hưởng thụ anh tuyệt không chùn tay, bởi vậy cô đi theo bên người anh, cũng được lợi không ít.

“Anh hẳn là nên mời Thạch thiết kế sư cùng đến ăn.” Không khí nơi này rất lãng mạn, chỉ có anh cùng cô, cảm giác là lạ.

“Tên háo sắc kia ánh mắt không biết kiểm điểm, nhất định sẽ nhìn trộm em không dừng.” Anh không phải keo kiệt không mời ăn cơm, căn bản là không muốn người khác nhìn thấy vẻ đẹp của cô.

“Không sao, tôi sẽ làm như không thấy được.” Bị nhiều người nhìn vài lần cũng không thiếu khối thịt, tuy cô không thích bản thân bị người khác chú ý. Cho dù thay đổi cách ăn mặc và kiểu tóc, nhưng cô cảm thấy mình cũng không xinh đẹp bao nhiêu, không hiểu vì sao anh và Thạch thiết kế sư lại có phản ứng lớn như vậy.

“Vấn đề là chúng ta hiện tại đang hẹn hò, làm chi mà phải mang theo bóng đèn..... Không đúng, tên ngốc kia căn bản là đèn ha bảy màu, táo bạo lại rêu

rao, có cậu ta ở, chính là đập hư không khí.”

Câu trả lời của anh àm cho cô trừng lớn mắt. “Chúng ta là đi ăn cơm!” Rõ ràng chính là ăn bữa cơm, khi nào thì biến thành hẹn hò ?

“Trên cơ bản cô nam quả nữ một khối ăn cơm, đều gọi là hẹn hò.” Anh cười.

“Nguy biện!” Cô mà tin anh thì có quý!

“Tôi nói thật.” Anh nắm lấy bàn tay nhỏ của cô. “Tôi yêu em, em hãy nhìn thẳng vào mắt tôi, đừng trốn tránh nữa.”

“Tôi.....” Anh làm cho cô đỏ mặt, trực giác muốn rút tay về, nhưng là khoe mắt lại thoáng nhìn đến người nào đó liên tục làm động tác nhìn trộm, nên cô lập tức nở một nụ cười xán lạn.

Đứng dậy, cô lướt qua bên bàn, nghiêng người đem mặt dán bên tai anh, làm cho bất ai nhìn đều giống như là hiển hôn.

“Phía sau bên trái anh có người rất khả nghi, bây giờ tôi sẽ ngồi vào cạnh anh, mời anh phối hợp với tôi.” Dứt lời, cô rút về thân mình, sau đó xoay người sẽ rời khỏi chỗ ngồi, không ngờ Kinh Nhẫn nhanh hơn cô một bước, giành trước ngồi vào bên người cô.

Kéo cô ngồi xuống, anh dùng thân hình cao lớn cường tráng của mình ngăn lại thân hình mảnh khảnh của cô, đem cô ôm vào trong ngực.

“Anh làm cái gì!” Cô thấp giọng, trên mặt vẫn tươi cười xán lạn.

“Người nào?” Anh cũng cười, tay trái thừa cơ ôm lấy eo nhỏ của cô.

“Hương hai giờ, còn có, mau cho buông tay ra.” Rặng mây đỏ nháy mắt treo lên hai gò má, cô không dấu vết đẩy bàn tay to trên lưng ra, nhưng không địch lại sức mạnh của anh.

“Không phải muốn giả vờ làm người yêu sao? Như vậy mới giống.” Anh vừa nói vừa nhìn lại hương hai giờ, kết quả là người đàn ông đập vào mắt làm cho sắc mặt anh khê biến.

Chết tiệt! Làm sao ông ta lại có mặt ở trong này?

Phát hiện Kinh Nhẫn đưa mắt nhìn đến, ngồi ở gần cửa nhà ăn, một người đàn ông tuổi chừng năm mươi lập tức gật đầu cười, sau đó liền thấy ông ta đứng dậy, bước nhanh đi đến bên hai người.

“Kinh tiên sinh, thật khéo, không ngờ lại gặp được anh ở đây.” Trang Bá Huân lịch sự chào hỏi, trong lòng lại hô to may mắn. Kỳ thực gần đây ông luôn tìm Kinh Nhẫn, gọi điện thoại mấy chục lần, lại không có ai bắt máy, kết quả là lại gặp được cậu ta ở đây.

“Luật sư Trang.” Kinh Nhẫn tỏ ra lạnh nhạt.

” Cái kia..... Tôi có thể ngồi xuống nói chuyện với cậu một chút không?”

“Chúng tôi đang dùng cơm.” Không quá khách khí hạ lệnh trực khách.

Huyích một cái uyển chuyển từ chối, Trang Bá Huân cũng không xấu hổ, trên mặt vẫn cười ôn hòa vô hại. “Như vậy kia, xin hỏi khi nào cậu có thời gian? Chúng ta hẹn một cái thời gian gặp mặt thế nào? Tôi gần đây gọi điện thoại cho cậu mấy lần nhưng không thấy cậu nhận máy.”

“Ngại quá, gần đây tôi rất bận, cho nên không thời gian gọi điện trả lời, về phần gặp mặt, lần sau tôi sẽ gọi điện thoại cho ngài được không?”

“Cũng tốt, hai ngày tới tôi đều rảnh, cậu định khi nào thì gọi điện thoại cho tôi?” Trang Bá Huân nháy mắt mấy cái, trong đôi mắt ôn hòa đầy trí tuệ.

Ăn nhiều bẻ môn canh như vậy, đối với Kinh Nhẫn tứ lạng bạt thiên cân, ông đã sớm luyện ra một thân “Triền công”.

Ông già đáng chết! Kinh Nhẫn trong lòng mắng, trên mặt lại mỉm cười. “Ngày kia thế nào?”

“Ngày kia cũng tốt, tôi vừa vận cũng rảnh, nhưng nếu cậu lại đột nhiên bận, tôi cũng không ngại đến quý phủ đi một chuyến. Nghe nhân viên công ty nói gần đây cậu vừa khéo được nghỉ dài hạn, ở nhà nghỉ ngơi, tôi nghĩ tôi hẳn là sẽ không vừa khéo đến không đúng lúc.”

Trùng mắt nhìn Trang Bá Huân trong mắt khôn khéo, Kinh Nhẫn da mặt run rẩy vài cái.

“Cậu cũng biết, chuyện di sản tốt nhất là nên nhanh chóng xử lý, bằng không ——”

“Luật sư Trang.” Kinh Nhẫn đột nhiên nói chen vào. “Con người của tôi không thích ở thời gian tư nhân nói chuyện công việc, ‘Chuyện kia’ chúng ta sẽ nói sau, được chứ?” Anh nhấn mạnh.

Tuy Kinh Nhẫn sắc mặt khó coi, cả người tỏ ra không vui, nhưng Trang Bá Huân trên mặt tươi cười lại không giảm nửa phần, chỉ thấy ông vỗ bả vai Kinh Nhẫn, giống như tình cảm hai bên rất tốt.

“Cũng được, tôi đây sẽ chờ điện thoại của cậu, nhưng xin cho phép tôi nhắc nhở cậu một chuyện, hạn định kế thừa có tác dụng trong vòng ba tháng, cậu nhất định phải chuẩn bị tốt thời gian, đừng buông tha cho quyền lợi bản thân, về phần những chuyện cũng khá quan trọng có liên quan khác, một tháng trước tôi đều đã fax cho cậu, hẳn là cậu rõ ràng rồi chứ?”

“Luật sư Trang, ông thực sự.....” Biểu cảm và giọng điệu đều nguy hiểm lên.

“Tôi biết!” Trang Bá Huân đột nhiên nói tiếp. “Nhìn về mặt của cậu thì hẳn là đã kha khá rõ ràng, tôi đây bớt lo. Cậu tiếp tục dùng cơm, tôi không quấy rầy, gặp lại sau!” Dứt lời, nhanh như chớp trở lại chỗ ngồi của mình, sau đó nhìn sắc mặt càng ngày càng đen Kinh Nhẫn tặng một nụ cười vô hại.

“Hạn định kế thừa?” Miêu Thủy Tịnh uống một ngụm nước, dùng giọng điệu bình thường mở miệng hỏi: “Lệnh tôn lệnh đường không phải đều đã qua đời sao?”

“Là thân thích của cha tôi, bởi vì dưới gối không con, cho nên trước khi lâm chung để lại chút tiền.” Chết tiết! Ông già đáng chết kia không mở bình sao biết trong bình có gì, rõ ràng cùng anh đối nghịch!

“Theo tôi biết, cha anh là con trai độc nhất.”

Trí nhớ của cô tốt đến phát điên! Mím cười, anh đáp: “Là bà con xa thân thích.”

“Là như vậy a, là bà con xa thân thích mà lại đem tài sản lưu cho anh, xem ra tình cảm của anh và họ rất tốt.”

“Là cũng không tệ.” Ngờ ngẫm của cô nghe qua thì bình thường, nhưng là nghe vào trong tai anh lại chết tiết làm cho anh cảm thấy rất cổ quái, cứ cảm thấy như cô hình như đang dò hỏi gì đó.

“Cho nên vị luật sư Trang kia chính là luật sư của bà con xa thân thích của anh nhà?”

Cô nhớ ra rồi, ở ngày cuối cùng ở công ty, có vị “Trang tiên sinh” gọi điện thoại cho anh, nhưng anh lại không có nhận, mặt khác, ngày đầu tiên cô đi theo anh về nhà, cô nghe thấy Đại Hùng trong công ty cũng nói với anh, có vị “Luật sư họ Trang” gọi điện thoại tìm anh..... Sẽ không phải chính là vị luật sư Trang này đi?

Rất rõ ràng, anh trốn tránh luật sư Trang, vì sao?

“Đúng.” Anh chỉ trả lời một chữ, hy vọng nhanh chóng kết thúc đề tài này.

“Tên của ông ấy là?”

“Em hỏi nhiều như vậy làm gì?”

Trong mắt xéch tình quang chợt lóe, nhưng cũng lập tức biến mất. “Tôi có một người bạn nổi tiếng gần đây muốn ly hôn, muốn tìm một luật sư đáng tin cậy giúp cô xử lý công việc ly hôn, tôi thấy vị luật sư Trang kia cách nói năng vừa thành khẩn lại giả dối, hẳn là một luật sư đáng tin cậy, cho nên muốn hỏi một chút chuyện của ông ấy thôi.”

“Em nhìn sai rồi, thực ra ông ta rất thực tế, phí ừy thác cao dọa người, bản sự thì cũng bình bình thường thường.” Kinh Nhẫn ra sức bôi xấu Trang Bá Huân.

“Nhưng.....”

“Tôi có rất nhiều bạn làm luật sư, nếu em cần, tôi có thể giới thiệu tốt nhất cho em.”

Nhìn anh khẩn cấp muốn kết thúc đề tài, Miêu Thủy Tịnh khoe miệng cong lên, sau đó quyết định như anh mong muốn, ngưng hẳn đề tài này. “Được rồi, tôi sẽ tìm thời gian gọi điện thoại cho bạn của tôi, đến lúc đó lại phiền anh.”

Thấy cô cuối cùng cũng chịu kết thúc đề tài này, Kinh Nhẫn nhẹ nhàng thở ra. “Không thành vấn đề.”

“Nhưng.....” Miêu Thủy Tịnh một tiếng “Nhưng” làm cho Kinh Nhẫn lại đề phòng đứng lên. “Tôi mặt khác còn có một sự kiện muốn phiền anh.”

“Chuyện gì?”

“Vị luật sư Trang kia đã rời đi, có thể hay không phiền anh rút tay ra khỏi lưng tôi?” Khuôn mặt tươi cười nhanh chóng biến thành cảnh cáo. Trùng mắt nhìn bàn tay to không an phận trên lưng, Miêu Thủy Tịnh không vui cong môi.

Ôm liền ôm, có cần phải sờ loạn lên lên xuống xuống sao? Anh căn bản là đang ăn đậu phụ cô!

Có lẽ là vì giận dữ, cô cảm thấy tim mình đập thật nhanh, cả người nhiệt huyết sôi trào.

“Eo cái em thật nhỏ.” Anh làm bộ như không nghe thấy cô nói.

“Kinh tiên sinh, mời anh tự trọng, bằng không đừng trách tôi đối với anh sử xuất phi thường thủ đoạn!” Cô không phải người thích bạo lực, nhưng anh

luôn có biện pháp làm cho cô kim lòng không đau muốn đánh anh.

“Đánh là tình, mắng là yêu, tôi tuyệt không để ý em làm gì tôi, cho nên đến đây đi! Tôi chờ đợi tình yêu của em đã thật lâu.” Một bộ như chờ đợi nghênh đón tốt đẹp tương lai.

Ba vạch đen rơi xuống trán, Miêu Thủy Tịnh không nói gì trừng mắt nhìn người đàn ông ngồi trước mắt.

Lãnh ngạnh (lạnh lùng ngang bướng) của anh trước đây căn bản đều là giả vờ đi? Anh ta căn bản chính là vô lại tận xương!

“Thế nào? Không phải là em sẽ đối với tôi tình tình lại yêu yêu sao?” Nhìn cô dám giận không dám đánh, anh không nhịn được cười ra tiếng.

“Anh ——” Trùng mắt anh, hung hăng trừng mắt nhìn người đang cười đến càn rỡ, nghĩ muốn một cước đem anh đá úp mặt xuống đất mặt mặt xấu hổ, nhưng là cô không thể, bởi vì về sĩ vô luận ở tình huống nào cũng phải bảo vệ cổ chủ, không thể cùng cổ chủ phát sinh xung đột, đây là quy định ghi trên hiệp ước, mà anh chính là ăn định điểm này mới có thể không kiêng nể gì ăn đậu phụ cô như thế!

“Có thể như vậy ôm em vào ngực thật tốt.” Hiểu được cô không thể phản kháng, anh càng ôm chặt cô hơn, cũng cúi đầu ngửi mùi hương mê người của cô.

“Anh đừng tới gần tôi như vậy!” Nhiệt độ cơ thể của anh làm nóng thân thể cô, hơi thở của anh treu chọc mỗi một cái lỗ chân lông của cô, một dòng điện mãnh liệt lóe lên khi da thịt hai người chạm vào nhau, làm cho thân thể cô không khỏi run nhẹ.

Anh nghe không thấy của cô giận dữ, chỉ cảm thấy cánh môi anh đào mềm mại đỏ tươi trước mắt thoát nhìn cực kỳ ngon miệng.

Liếm liếm môi, con ngươi đen nháy mắt trở nên thâm thúy. “Nếu bây giờ tôi hôn em, liệu em có thưởng tôi một bàn tay không nhỉ?”

Nghe vậy, cô luống cuống trừng lớn mắt. “Anh, anh đừng nói đùa! Nơi này là nhà ăn nha!”

“Tôi không phải nói đùa, người yêu nằm trong ngực, tôi rất khó bảo trì lý trí.” Một chút, chạm môi lên vành tai mềm nhỏ của cô, anh thực sự rất muốn đợi đến khi cô chấp nhận tình cảm của anh, nhưng dục vọng là như vậy mãnh liệt, mãnh liệt đến mức anh không cần dùng một bàn tay đổi một nụ hôn. Thật sâu nhìn vào đôi môi anh đào đầy dụ hoặc, anh biết lý trí đã rời khỏi anh rất xa. “Một chút là tốt rồi, làm cho tôi hôn một chút là tốt rồi, được không?”

“Tôi mới không..... Ngô!” Lời cự tuyệt lập tức biến mất trong khoang miệng ấm nóng.

Trùng mắt to, Miêu Thủy Tịnh không thể tin được anh thế nhưng thật sự hôn cô, ngay khi cô đang muốn mở miệng cự tuyệt, ngay tại trong nhà ăn chúng mục!

“Chúa ơi, đôi môi em thật ngọt, cho dù như thế này khiến em muốn thưởng cho tôi mười bàn tay, tôi cũng cam tâm tình nguyện.” Anh thỏa mãn thờ dài, sau đó nâng cao gáy cô, hôn sâu.

Cô hẳn là nên tát anh một cái, hoặc là đâm vào bụng anh một quyền, hoặc tiếp nữa là cô cũng có thể đem anh đẩy ngã, điều đó đối với cô đều là chuyện dễ dàng, chỉ cần cô một động tác..... Một động tác.....

Nhưng là của cô đầu óc vì sao hôn trầm như vậy? Sự run rẩy khắp người là thế nào?

Đôi mắt trừng lớn dần dần mê ly, trong ánh nhìn chăm chú của con ngươi màu đen, trong đầu suy nghĩ từng chút từng chút xói mòn, chỉ còn lại cảm xúc nôn nóng và khát vọng làm người ta khó nhịn, làm cho cô không tự chủ được ôm lấy anh.

“Khụ khụ!”

Bên cạnh bàn truyền đến tiếng ho khan to rõ, nghe tiếng, đôi mắt mê ly lập tức trở lại, lý trí cũng lập tức quay lại, đôi mắt động tác hai người lúc này, Miêu Thủy Tịnh hung hăng hít sâu một hơi, đặc biệt là khi cô phát hiện hai người đã trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người trong phòng ăn mà bản thân lại không chút cảm giác, trong lòng chợt khởi xấu hổ và khiếp sợ khiến cô muốn chết.

Trời ạ! Cô đang trong giờ trực, mà cô, thế nhưng bởi vì một nụ hôn mà mất đi cảnh giác?! Cô, cô thật sự quá thất bại.

Ôm hai gò má đỏ bừng, Miêu Thủy Tịnh vừa thẹn vừa xấu hổ xoay mặt ra ngoài cửa sổ, trong lòng không ngừng tự phi nhổ mình.

Cô thật sự quá tệ cũng quá mất mặt, ai tới nói với cô nơi nào có động, cho cô chui xuống một chút đi!

“Tiên sinh, xin phép quấy rầy một chút, xin hỏi món gà xông khói sốt tương (*) là của ai?” Một phục vụ nam nhìn không chớp mắt, mặt không chút biểu cảm bưng hai phần ăn, thẳng lưng đứng bên bàn, dường như trước mắt chuyện gì cũng chưa xảy ra.

(*) 田园熏鸡白酱面 = điền viên huan gà bạch tương (theo cv và raw) = mì gà sốt bạch tương (theo gg) .... à mình hciuj, bịa thôi, ai biết tên món là gì thì bày mình với nhé (tìm hình trên baidu rồi mà vẫn không biết tên món là gì *xoắn tay*)

“Tại sao anh không đến muộn chút.” Trước mặt mọi người hôn môi bị người thấy, Kinh Nhẫn chẳng những không biết xấu hổ, còn dám trừng mắt nhìn nhân viên phục vụ làm hỏng việc tốt của anh.

“Bởi vì hôm nay khách rất đông, bởi vì bữa ăn rất nóng, bởi vì tôi không muốn đi vòng thêm một chuyến.” Giống như không phát hiện ánh mắt không vui của Kinh Nhẫn, nhân viên phục vụ vẫn mặt không chút biểu cảm bưng bữa ăn, mà thái độ không kiêu ngạo không nịnh nọt, không ngại không sợ của anh làm cho Kinh Nhẫn rất thương thức.

“Đặt đồ ăn trên bàn đi.” Gõ vào mặt bàn, Kinh Nhẫn quyết định không trách cứ anh ta.

“Vâng, vậy com thịt bò hun khói và rượu đỏ?”

“Giống nhau, đặt lên bàn là được rồi.”

“Vâng.” Nhân viên phục vụ theo lời đem hai phần ăn trên tay đặt xuống bàn, lại hỏi: “Xin hỏi còn cần phục vụ gì nữa không?”

“Tạm thời không có.”

“Tôi đây có thể đề nghị chút không?”

Không ngờ anh có chuyện muốn nói, Kinh Nhẫn nhú mày không sao cả cười cười. “Anh nói xem.”

“Đi ra ngoài cửa lớn rẽ phải năm trăm mét có một khách sạn không tệ, ngài có thể lo lắng một chút.” Nói xong, nhân viên phục vụ cúi người, mặt không chút biểu cảm xoay người đi, nhưng mà những người khách khác dùng com một bên nghe đoạn đối thoại mà phá ra cười ra tiếng.

“A.....” Nghe tiếng cười, Miêu Thủy Tịnh che mặt, cúi đầu càng thấp.

Lần này cô thật là mất hết mặt mũi, mà đầu sỏ gây nên chính là người đàn ông ngồi bên người cô! Sau khi trở về, cô nhất định phải tìm anh hảo hảo tính toán sổ sách!

Nghe mọi người cười, Kinh Nhẫn chính là sờ sờ cằm, suy nghĩ một lúc lâu, sau đó quay đầu hỏi: “Tôi cảm thấy đề nghị của anh ta rất tốt, em có muốn đi không?”

Lại một lần nữa, cười vang.

Trong phòng ăn mỗi người đều rất bội phục Kinh Nhẫn gặp biến không sợ, chỉ có một người ngoại lệ.

“Đồ trứng thối!” Tức giận đứng dậy, Miêu Thủy Tịnh mặt đỏ bừng dùng sức dẫm chân thật mạnh, sau đó bỏ lại hai tờ tiền màu hồng, liền lôi kéo kia khóc thét nam nhân bước nhanh chạy ra nhà ăn.

Về sau đánh chết cô, cô đều sẽ không lại bước vào này gian nhà ăn !

“Đánh là tình, mắng là yêu, hôm nay em vừa đánh vừa mắng tôi, tôi thật sự rất vui!

Mất nhìn mũi, lỗ mũi nhìn tâm.....

“Nhưng chính là lãng phí mất một bữa com trưa, hai nghìn đồng kia tôi sẽ thêm vào trong thù lao của em.”

Mất nhìn mũi, lỗ mũi nhìn tâm.....

“Kỳ thực anh chàng nhân viên phục vụ kia rất ngốc, em nói có đúng không?”

Mất nhìn mũi, lỗ mũi nhìn tâm.....

“..... Rốt cuộc em muốn tức giận đến khi nào.” Độc thoại chán chê, bị người không thèm nhìn cả buổi chiều Kinh Nhẫn, xem ra trước mắt vô luận anh thế nào cũng không thể kéo lại sự chú ý của người con gái anh thích được rồi, nản lòng cào tóc.

Đem tầm mắt từ ngoài cửa sổ rút về, Miêu Thủy Tịnh nhìn cũng không nhìn Kinh Nhẫn liếc mắt một cái, tự mình đi đến bếp rót nước uống.

Kinh Nhẫn đi theo vào bếp. “Chuyện khi chiều là của tôi sai, tôi thật sự xin lỗi, em đừng tức giận nữa.”

Đem thanh âm bên tai làm như không khí, Miêu Thủy Tịnh đem cốc nước hứng nước, sau đó lại quay lại phòng khách.

“Rốt cuộc thế nào em mới chịu nguôi giận?” Kinh Nhẫn tự nhiên một đường đi theo. “Không trải qua của người đồng ý liền hôn người, là của tôi sai, khách sạn ô tô cái kia vấn đề cũng là tôi miệng tiện, toàn bộ đều là của tôi sai, muốn tôi nói vài lần thực xin lỗi tôi đều nói, chính là cầu xin người đừng sinh liên tục khí.”

Chết tiệt! Lúc trước anh làm sao có thể cho rằng dùng một bàn tay có thể đổi được một nụ hôn? Kết quả đâu, tự làm bậy không thể sống! Tư vị bị cô văng về hảo khổ.

Hừ lạnh một tiếng, Miêu Thủy Tịnh mở cửa phòng khách ra, đi ra ngoài cửa, bắt đầu tuần tra quanh nhà.

“Từ khi từ nhà ăn về đến giờ đều đã qua tám giờ, rốt cuộc em còn muốn giận bao lâu nữa?” Anh đi theo phía sau cô làm cái đuôi, bước chậm sóng vai, hoàn toàn phối hợp với tốc độ của cô. “Em đã tám giờ không mở miệng nói chuyện, ít nhất em cũng phát ra chút thanh âm a, cho dù là mắng tôi cũng không sao, được không?”

Không để ý chính là không để ý, dưới ánh trăng, Miêu Thủy Tĩnh cẩn thận kiểm tra xung quanh căn nhà, xác định có vật phẩm gì khả nghi hay không.

Triệt để bị người ta văng vể, Kinh Nhẫn trừ bỏ hối hận vẫn là hối hận!

Sớm biết một nụ hôn phải trả giá lớn như vậy, lúc trước nên hôn lâu một chút, như vậy còn có vẻ có lời, nhưng này suy nghĩ để ở trong bụng nghĩ tốt rồi, nếu như nói ra, chỉ sợ đời này kiếp này anh đừng vọng tưởng lại cùng cô nói thêm một câu.

Chẳng qua anh luôn cho rằng của cô tính tình rất tốt, không ngờ khi tức giận lại quật như vậy, về sau anh phải chú ý một chút, không thể lại chọc giận cô, bằng không lại thêm một cuộc chiến tranh lạnh, anh muốn ăn cũng không tiêu.

Sờ sờ mũi, anh nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau cô, tiếp tục ăn nói khép nép: “Được rồi được rồi, em không muốn nói chuyện cũng không sao, nhưng ít ra cũng ăn một chút chứ? Com trưa em chưa ăn, nếu cả bữa tối cũng không ăn, em sẽ đau dạ dày.”

Căn cứ vào thương tiếc và xin lỗi, từ khi từ nhà ăn vừa trở về, anh lập tức xuống bếp nấu bát mỳ hiển đến trước mặt cô, kết quả cô đá cũng không đá, liền ngay cả bữa tối com hải sản anh tỉ mỉ nấu cũng không được cô sùng bái.

Trở lại trước cửa lớn, Miêu Thủy Tĩnh nhìn ra đường cái bên ngoài, lại xác định không có động tĩnh gì sau mới trở vào trong phòng, mà Kinh Nhẫn tự nhiên cũng đi theo vào trong phòng.

Ở trong phòng khách, mở chăn ra trên sofa, Miêu Thủy Tĩnh chậm rãi nằm xuống trên sofa.

“Thủy Tĩnh.....”

“Phiền anh làm ồn đến tôi.” Cô rốt cục mở miệng, nhưng câu đầu tiên mở miệng cũng là lệnh đuổi khách. “Tôi mệt, muốn đi ngủ.” Nói xong, đắp chăn nằm trên sofa.

Hiểu được cô chính là muốn đuổi anh đi, nhưng là nhìn khuôn mặt an tường của cô khi nhắm mắt, trái tim anh lập tức mềm mại.

Anh chưa từng quan sát cô khi nghỉ ngơi, nhưng là anh biết mỗi lần khi anh thức đêm làm việc, cô nhất định sẽ không nghỉ ngơi, nhưng là đến sáng, cô nhất định dậy sớm hơn anh, chỉ cần anh đi ra cửa phòng, là có thể xuyên qua cửa sổ phòng khách nhìn đến cô ở trước sân luyện quyền.

Hơn một tuần nay, thời gian ngủ của cô luôn ngắn hơn anh, cô nhất định rất mệt, đêm nay anh hẳn là nên để cô hảo hảo nghỉ ngơi.

Ngồi xồm bên sofa, nhìn chằm chằm khuôn mặt yên tĩnh như phù dung trong nước, anh hạ giọng nói chuyện với cô.

“Sofa ngủ không ngon, trên lầu có phòng ngủ cho khách, em lên lầu ngủ đi, được không?” Đây là lần thứ bốn anh muốn cô đi lên lầu ngủ, nhưng là anh biết cô nhất định sẽ không chịu.

Anh biết vệ sĩ ở buổi tối phải nghỉ ngơi ở nơi có thể bảo hộ cổ chủ, cho dù thời gian nghỉ ngơi vẫn như cũ, nhưng anh thật sự không muốn để cô ủy khuất như vậy.

“.....” Cô im lặng trở mình, đưa lưng về phía anh.

Quả nhiên.

Thấy cô trầm mặc cự tuyệt, anh nhẹ nhàng thở dài, không làm ồn cô. “Được rồi, vậy ngủ ở đây đi, tôi bật điều hòa giúp em.”

Cầm lấy điều khiển điều hòa từ xa bật điều hòa, anh điều chỉnh độ ẩm điều đến hai mươi sáu độ thích hợp nhất cho giấc ngủ.

Quay đầu, lại nhìn cô một cái, anh nhẹ nhàng đi đến cửa phòng làm việc, không muốn tiếng bước chân của mình quấy rầy đến cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ, Tôi Sẽ Bảo Vệ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Đi vào phòng làm việc, nhìn cặp hồ sơ màu đỏ trên giá sách, Kinh Nhẫn trong mắt lóe lên sự chán ghét, giống như là nhìn đến thứ gì đó rất bẩn thỉu..

Cầm lấy tài liệu mở ra, bên trong là bản sao tờ di chúc, mặt trên có rất nhiều chữ, nhưng là lúc anh nhìn đến tên của mình trong văn bản, sự tức giận nhanh chóng bốc lên, bàn tay to vung lên, màu đỏ cặp hồ sơ lại lần nữa bị khép lại.

Nhiều chăt mảy, Kinh Nhẫn ngồi vào ghế tựa, cầm lấy ảnh chụp gia đình trên bàn, nhìn nụ cười xán lạn của người phụ nữ trong ảnh một hồi lâu, đôi mày nhíu chặt mới chậm rãi buông ra.

Cho tới bây giờ, anh vẫn là không hiểu “Người kia” vì sao lại đem hơn phân nửa tài sản lưu lại cho anh? Lúc trước rõ ràng tâm ngoan thủ lạt đưa mẹ đang mang thai anh đuổi ra khỏi nhà, bây giờ lại đem tên anh viết vào trong di chúc, quả là buồn cười muốn chết!

Ông ta cho rằng làm như vậy có thể bảo trụ tiền tài của ông ta không bị hai người con bất hiếu của mình dùng sạch? Hay là cho rằng làm như vậy có thể giảm bớt áy náy?

Anh không hiểu, cũng không muốn biết ý nghĩa hành động này của “Người kia”, nhưng anh lại phi thường rõ ràng con gái của “Người kia” vì khoản tiền thừa kế này mà hao hết chất xám, hoa chiều chồng chắt.

Đối với động tác nhỏ của bọn họ, anh vốn là lười quan tâm, nhưng cố tình anh lại lâm vào bể tình.

Nhớ tới Miêu Thủy Tĩnh, Kinh Nhẫn vô giác lộ ra một nụ cười thỏa mãn, nhưng nhớ tới cảnh cô không thèm nhìn mình, khoe miệng lại nhanh chóng rơi xuống.....

Ai, lo được lo mất, đúng tiêu chuẩn bệnh trunsgd độc tình yêu, xem ra anh thật là trúng độc, trúng một loại virus tên là “Miêu Thủy Tĩnh”.

Cô là người con gái khó làm nhất mà anh gặp (Miêu Thủy Tĩnh *cầm súng kè đầu gối lên* anh làm bao nhiêu cô rồi há??? Kinh Nhẫn: Không ... không có cô nào hết *tay lau mồ hôi gào thét trong lòng* Tên khốn nào nói lung tung vậy há??? Thạch Hoành Khải *đứng ngoài cửa sổ ngó vào cười hí hí* Lik *ngồi kế bên cạch cười hé hé hé*), nếu không đem “những người đó” xử lý, anh vĩnh viễn đều đừng vọng tưởng cùng cô phủ nhận quan hệ cố chủ và vệ sĩ.

Anh cũng không muốn cả ngày đều chỉ có thể nhìn đến nụ cười công việc của cô, bởi vì anh muốn nhìn là cô càng chân thật, càng mê người! Nghĩ đến đây, Kinh Nhẫn không chút nghĩ ngợi nhanh chóng cầm lấy điện thoại gọi điện!

“Luật sư Trang, tôi là Kinh Nhẫn, vấn đề về di sản chúng ta hẹn thời gian gặp mặt được chứ?”

“Đương nhiên là được a, nhưng là chúng ta không phải đã hẹn ngày kia gặp mặt sao? Không cần cậu ra cửa, tôi sẽ tự mình đến phỏng, đối với người ‘bận rộn’ như cậu không phải thuận tiện nhất sao?” Trang Bá Huân ở một đầu khác điện thoại chế nhạo.

“Ngày kia tôi bận, tôi chỉ có ngày mai rảnh!” Ông già đáng ghét!

“Được được được, tức giận như vậy làm gì? Tôi cũng không nói không được, hơn nữa nói trở về, cậu sắp được một khoản tiền lớn, cậu nên vui mừng mới đúng.”

“Tôi chưa từng nghĩ tới việc kế thừa khoản tiền đó.” Kinh Nhẫn lạnh lùng nói.

“Không muốn kế thừa a.....” Tuyệt không kinh ngạc, dường như biết rất nhiều nội tình. “Cậu chắc chắn? Nếu cậu quyết định bỏ kế thừa thì theo luật pháp, di và chú của cậu sẽ nhận được khoản tiền thừa kế của cậu nha.”

“Điều này nghe cũng không tệ.” Lúc trước anh là bởi vì tâm lý chướng ngại, không để ý tới nội dung di chúc, cho nên mới sẽ làm mấy người kia nghĩ lầm là anh muốn kế thừa di sản, tiền tới quấy rầy anh. Nhưng là cho tới bây giờ anh vẫn không để ý là ai lấy đến khoản tiền kia, cho nên chỉ cần có thể còn anh thanh tĩnh, anh không để ý hai tay đang tiền.

“Sai rồi!” Đầu bên kia điện thoại Trang Bá Huân không nhịn được nói thầm. “Cậu có nghĩ vì sao ông ngoại cậu lại chỉ định cậu kế thừa một nửa tài sản? Ông ấy thậm chí vì lo lắng đến an toàn của cậu mà ghi chú riêng trong di chúc, nếu như cậu chết phần thừa kế của cậu sẽ tự động toàn bộ chuyển nhượng cho hội từ thiện, ông ấy đối với cậu khổ tâm chẳng lẽ cậu còn chưa cảm nhận được?”

“Chuyện của ông ta tôi không muốn nghĩ.” Tuyệt tâm tuyệt tình.

“Ai..... Tôi biết thanh quan nan đoạn việc nhà, chuyện giữa mấy người nhiều lời vô ích, nhưng về vứt bỏ kế thừa chuyện tôi khuyên cậu thận trọng lo lắng một chút, dù sao kia đều là ông ngoại cậu vất vả kiếm ra bằng mồ hôi nước mắt, so với việc đem tiền lưu cho người không thích hợp, không bằng cậu kế thừa món thừa kế kia, sau đó lại đi quyên đi làm từ thiện. Cậu cũng biết đấy, trên đời này có rất nhiều người cần được giúp đỡ.”

Kế thừa sau lại quyên đi? Kinh Nhẫn nhíu mày im lặng.

Không nhân được câu trả lời, Trang Bá Huân đành phải mở miệng trước: “Được rồi, xem ra cậu cần chút thời gian suy xét, như vậy chờ khi chúng ta gặp mặt thì cậu hãy cho tôi đáp án cuối cùng là được, chúng ta khi nào thì gặp mặt?”

“Sáng mai.”

“Không thành vấn đề.” Lập tức đồng ý.

“Năm giờ.” Kinh Nhẫn lại nói.

“.....” Im lặng, sau đó nói: “Có quá sớm không vậy?” Tốt xấu gì thì tôi cũng coi như là người già nha, không cần phải tra tấn tôi như thế chứ?

“Buổi sáng không khí trong lành, thích hợp đến công viên tản bộ hít thở không khí mới, chúng ta gặp nhau ở cạnh ao trong công viên Đại An Lâm.”

Sáng sớm chim nhỏ đi bắt sâu, cho nên muốn một mình ra ngoài làm việc, đành phải so với con chim nhỏ bên ngoài kia còn dậy sớm hơn, mà công viên Đại An Lâm đúng là địa điểm lý tưởng, chỉ cần đi xe mười lăm phút, hẳn là có thể trở về nhà trước khi con chim nhỏ rời giường.

Thằng nhóc này thật là không đáng yêu, căn bản không biết kính lão yêu trẻ gì cả, nhưng mà..... Ai, chịu người nhờ vả, người có việc làm, bứt lâu năm ân ân oán oán kia vẫn sớm cho nó bay theo gió một chút thì hơn, bằng không ông già này cầm bản đi chúc lâu ngày thì cũng không biết báo cáo thể nào với ông chủ trên thiên đàng a.

“Được rồi được rồi, tôi đây đành phải ủy khuất một chút vậy.” ... một chút a, sau đó nói tiếp: “Đã muốn sáng sớm, tôi cũng đành phải đi ngủ trước, vậy sáng mai năm giờ gặp.” Khách! Gác điện thoại.

Dám gác điện thoại của anh?! Trừng mắt nhìn di động, Kinh Nhẫn âm trầm.

Quả nhiên là ông già đáng ghét! Hừ!

Ngay khi Kinh Nhẫn gọi điện thoại, trong phòng khách ngoài phòng làm việc, Miêu Thủy Tinh cũng cầm di động, chờ điện thoại.

“A lô?” Điện thoại cuối cùng cũng được nhận, đầu bên kia truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

“Đồng Tinh, là mình.”

“Tôi biết, chuyện gì?” Ngữ khí cứng nhắc, thanh âm lạnh lùng, Đồng Tinh luôn như vậy.

“Hiện tại mình đang trực, không có phương tiện điều tra chút việc, cậu có thể giúp mình chút không?” Cô và Đồng Tinh là cô nhi ở cùng một cô nhi viện được ông nội nhận nuôi, cho nên ở trong Hắc Xá, các cô hai người cảm tình tốt nhất.

“Cậu nói.”

“Cậu giúp mình tra gia phả một người tên là Kinh Nhẫn, đặc biệt là thân thích bên ngoại, tốt nhất là ngược dòng đến thế hệ ông ngoại bà ngoại của anh ta, nếu có thể, mình còn muốn biết giữa bọn họ thân thích gian có ân oán tình cừu gì không.” Dựa vào ngôn từ né tránh của anh hôm nay, rất rõ ràng là anh cũng không muốn cho cô biết chuyện liên quan đến di sản và cái kia luật sư Trang.

Lúc trước trong báo cáo ông nội đưa cho cô, chỉ ghi chú cha mẹ anh song vong, nhưng lại không nhắc tới anh có thân thích gì, đột nhiên toát ra chuyện di sản kế thừa, cô nghĩ thế nào đều cảm thấy kỳ quái.

Mặc dù là dựa vào lời của anh thì đó là di sản của bà con thân thích bên nội lưu lại cho anh, nhưng là dựa vào kinh nghiệm phán đoán của cô, sự thật bình thường cùng lời đương sự là trái ngược, cho nên cô nghĩ điều tra về góc độ này một phen, nói không chừng có thể đào ra dấu vết để lại.

“Cậu không phải đang trực sao, không có việc gì tra bát đại tổ tông người ta làm gì? Muốn kết hôn?”

Tuy là vô tâm nói đùa, nhưng Miêu Thủy Tinh vẫn đỏ mặt, may mắn đầu bên kia điện thoại Đồng Tinh không nhìn tới. Bằng không liền chết.

“Cậu đừng nói lung tung, là nhiệm vụ cần, cố chủ của tôi rõ ràng là bị người đe dọa lại luôn ra về không cần, tôi cảm thấy anh ta hình như đang che giấu điều gì đó.”

“Ông nội cho cậu làm cái nhiệm vụ kì quái kia?” Không đợi Miêu Thủy Tinh trả lời, Đồng Tinh ở đầu bên kia điện thoại lại tự nói tiếp: “Cậu chính là dễ khi dễ, cho nên mới bị ông nội ăn gấu gao.”

“Mình dễ khi dễ như vậy sao?” Miêu Thủy Tinh ngập ngừng hỏi, bởi vì cô cũng có chút cảm thấy chính mình bị Kinh Nhẫn ăn gấu gao.

“Có.” Chắc như đinh đóng cột.

“.....” Không nói gì.

“Kinh trong kinh cực (bụi gia), nhẫn trong nhẫn nại?” Đồng Tinh hỏi tên Kinh Nhẫn.

“Ừm.”

“Mình sẽ tra cho cậu, hai giờ sau sẽ gửi tư liệu.”

“Cám ơn.”

“Không cần khách khí, nhưng đây là lần đầu tiên cậu nhúng tay vào việc của cố chủ đúng không, đã xảy ra chuyện gì?” Đồng Tinh sắc bén hỏi.

“Chuyện gì cũng không có.” Miêu Thủy Tịnh từ lạng bạt thiên cân. =)))

“Không có việc gì mà lại nhờ mình? Mình mới không tin! Nhưng nếu cậu không muốn nói, mình cũng không miễn cưỡng, vậy nhé, bye.” Đồng Tình tự gác điện thoại.

Tắt điện thoại xong, Miêu Thủy Tịnh cất di động, sau đó đắm chiêu nhìn cửa phòng làm việc.

Cô có dự cảm, chuyện này sắp tra ra manh mối.

Bóng đêm, đen như mực, tĩnh như nước, vạn vật đều chìm vào giấc ngủ, 4 giờ rưỡi sáng, cách một tiếng, một cánh cửa bị người nhẹ nhàng đẩy ra, một bóng đen từ phía sau cửa đi ra, sau đó rón ra rón rén đi đến bên sofa.

“Thủy Tịnh?”

Nhẹ giọng gọi, xác định người trên sofa còn ngủ hay không.

“Thủy Tịnh em đang ngủ sao?”

Lần này thanh âm lớn chút, xác định người trên sofa không động dậy, hô hấp cũng bình thản, bóng đen mới yên tâm kéo ghế tròn nhỏ ngồi vào bên cạnh sofa.

“Ai.....” Vừa mở miệng đã thở dài.

Bóng đen này chính là Kinh Nhẫn từ trong phòng làm việc đi ra, anh dịu dàng lại bắt đầu nhìn Miêu Thủy Tịnh nằm trên sofa, thì thào.

“Tôi không ngờ em lại tức giận như vậy, rốt cuộc phải làm sao em mới nguôi giận đây?” Nhặt vài lọn tóc dài trên sofa đặt lên tay, anh vừa chơi vừa nói: “Ngày hôm qua, cái hôn kia là tôi kìm lòng không đậu, cũng không phải đùa giỡn hay là vui đùa, hy vọng em không vì vậy mà tức giận.”

“Nhưng cũng phải nói, không được em đồng ý mà hôn là tôi không đúng, nhưng vì em có đáp lại, tôi mới nghĩ em đối với tôi cũng có ý, không ngờ cuối cùng em lại trở mặt, tôi thật sự rất ủy khuất nha! Nhưng tôi biết những lời này tuyệt đối không thể nói đi ra, bằng không em nhất định sẽ theo tôi cả đời không qua lại với nhau.....”

“Tóm lại, tôi chỉ là muốn cùng em nói một tiếng xin lỗi, từ hôm nay trở đi, tôi tuyệt đối sẽ không lại đối với em hạnh kiểm xấu.” Khoan đã, đổi ý. “Không đúng, là khi muốn đối với em hạnh kiểm xấu, nhất định sẽ trải qua sự đồng ý của em, được chứ?”

Nhìn khuôn mặt an tĩnh dưới ánh trăng, Kinh Nhẫn hơi nuốt nuốt nước bọt, sau đó nhanh chóng quay đầu nhìn nhìn đồng hồ báo thức, sau đó lại hít sâu thêm mấy cái.

“Thăm thẳm, tôi lại muốn đối với em hạnh kiểm xấu rồi, nhưng em cũng không thể trách tôi nha, dù sao đối với một người đàn ông rơi vào bể tình mà nói, biết rõ người con gái mình yêu đang ngủ bên ngoài muốn không động tình là chuyện rất khó khăn, tôi đã nhìn thật lâu, bây giờ cũng vẫn đang nhìn, dù sao em cũng đã rất tức giận, hơn nữa em lại không biết.....”

Nói đến đó, Kinh Nhẫn căn bản là hồ ngôn loạn ngữ, bởi vì lúc này trong đầu anh chỉ có một ý nghĩ đó là đánh lên đôi môi đỏ mọng trước mắt, vì thế đầu anh càng cúi càng thấp.....

Nằm ở trên sofa Miêu Thủy Tịnh bỗng nhiên run lên, sau đó tay trái dùng sức vùng lên ——

“Con nhện, đừng tới đây!”

“Ui da!” Ôm má phải, Kinh Nhẫn đau đớn kêu một tiếng, trọng tâm bất ổn ngã từ trên ghế xuống.

“Con nhện..... Cút.....” Thở ra một hơi dài, Miêu Thủy Tịnh xoay người, đưa lưng về phía Kinh Nhẫn.

Từ trên đất đứng lên, Kinh Nhẫn sắc mặt khó coi nhìn Miêu Thủy Tịnh nằm trên sofa, thấp giọng nói: “Như vậy cũng có thể đánh tôi được, em đang mơ thấy gì vậy nha?” Vừa nói vừa xoa má phải, chặc! Đau quá.

“Nhưng mặc kệ là em đang mơ thấy gì, hi vọng đều là giấc mơ đẹp.” Đứng ở bên sofa nhìn ngắm dung nhan làm anh quyến luyến không rời hồi lâu, Kinh Nhẫn mới nghiêng người hôn xuống một cái lên vành tai trắng nõn. “Tình yêu của tôi, buổi sáng tốt lành, bây giờ tôi có chuyện phải đi ra ngoài một chút, em tiếp tục ngủ, chờ tôi trở về.” (Lik *tự bóp cổ* sến sến sến.. sến chết mệnh rồi)

“.....”

Nghe tiếng bước chân biến mất ở ngoài cửa, nguyên bản nên là ngủ say Miêu Thủy Tịnh chậm rãi mở mắt ra, ngồi dậy trên sofa.

Ngoài cửa sở ánh trăng sáng rọi, mơ hồ miêu tả đường nét tinh xảo trên khuôn mặt trái xoan làm ai đó mê đắm.

Che vành tai bị hôn môi, Miêu Thủy Tịnh không ngăn người quá lâu, chỉ thấy cô hờn dỗi mắng một tiếng ngu ngốc sau, liền nhanh chóng cầm lấy chìa

khóa xe đặt trên tủ đi ra ngoài, vụng trộm đi theo phía sau xe Kinh Nhân.

May mà nhờ Đông Tinh, bằng không cô thật không biết sẽ bị anh lừa chẳng biết gì bao lâu?

Thì ra sự tình một chút cũng không phức tạp như cô tưởng tượng, thuần túy là kỹ xảo tranh đoạt tài sản giữa thân thích.

Chẳng qua cô thật không hiểu anh đang nghĩ gì, rõ ràng biết đi ruột câu ruột của mình bởi vì mơ ước kia món thừa kế mà đe dọa anh, anh lại làm bộ như cái gì cũng không biết, làm hại Thạch thiết kế sư khắp nơi vì anh bôn ba, công ty cao thấp cũng đều thay anh lo lắng, anh cũng không coi là gì, đúng là đem người ta đùa giỡn như khi!

Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là anh dám bỏ cô một mình một người đi ra ngoài, đúng là nói chuyện không giữ lời!

Lúc trước rõ ràng nói chỉ cần cô đồng ý phối hợp thay đổi kiểu tóc cùng cách ăn mặc, anh sẽ ngoan ngoãn để cho cô bảo hộ, kết quả đâu? Tất cả đều là chuyện ma quỷ!

Vừa rồi nếu không phải vì muốn biết anh định làm gì, cô làm sao giả vờ ngủ? Không ngờ anh lại dám đánh lên cô, không chỉ nói mà còn chuyển ghế ngồi nghĩ là cô không có tri giác phải không?

Nhưng là..... Anh nói cũng không sai, kỳ thật cảm giác của cô đối với anh đã sớm không đơn thuần chỉ là vệ sĩ cùng cố chủ.

Không biết là từ khi nào, chỉ cần cùng anh một chỗ, cô sẽ trở nên mất cảm, chỉ cần anh thuận miệng một câu nói đùa, có thể làm cho tim cô rộn ràng như trống.

Trái tim bình tĩnh chỉ cần anh nhìn chăm chú thì sẽ mất đi yên tĩnh, cô hiểu, tình cảm của cô đang từng chút từng chút chảy về phía anh..... Chẳng qua tình cảnh trước mắt của anh còn nguy hiểm, thân là vệ sĩ, cô phải đem tình cảm cá nhân đặt ở một bên.

Nhìn xe hơi phía trước quẹo trái, cô cũng chuyển tay lái, một đường ẩn mật theo đuôi.

4 giờ 50 phút sáng, trong phòng, ba nam nữ vẻ mặt khác nhau đang ngồi.

“Chỉ phải ba người đi, có ổn không?” Người đàn ông trung niên, Hạ Nhật Chung nôn nóng hỏi.

“Có gì không ổn?” Người phụ nữ trung niên, Hạ Chân Hoa, không sốt ruột như anh mình, nhưng là cũng không ngừng dùng tay ấn vào điều khiển ti vi từ xa, liên tục chuyển kênh này sang kênh khác, hiển nhiên là tâm tình cũng không bình tĩnh.

“Bên người nó trừ bỏ tên họ Trang ra, còn có một vệ sĩ, em nên phải thêm vài người nữa thì hơn.” Hạ Nhật Chung nhăn mày, hiển nhiên là đối với quyết định của em gái rất không vừa lòng.

“Tên họ Trang kia mới mấy tuổi, có thể làm ra được chuyện gì? Về phần nữ vệ sĩ kia em nghĩ cũng không có gì phải sợ, ba người kia đều xuất thân từ bộ đội đặc chủng, tất cả đều được trải qua huấn luyện nghiêm khắc, em không tin ba người kia không thể đem thằng nhóc kia và nữ vệ sĩ của nó thu phục.”

“Nhưng là nữ vệ sĩ kia đến từ ‘Hắc Xá’, bọn họ ba cái được không?” Thành danh Hắc Xá ông cũng nghe thấy một hai, nghe nói vệ sĩ từ nơi đó đi ra người người đều là đồ xịn trong đồ xịn, thực lực rất mạnh.

“Làm sao lại không được? ‘Hắc Xá’ thì thế nào? Em cũng không tin một đứa con gái có thể đối phó ba người đàn ông và ba khẩu súng.”

“Em để cho bọn họ mang súng đi?” Nghe vậy, Hạ Nhật Chung cùng con là Hạ Sâm Lôi sắc mặt đại biến.

“Để ngừa vạn nhất, thuận tiện cho thằng nhóc đi một cái ra oai phủ đầu.” Hạ Chân Hoa vừa không ngừng chuyển kênh trên ti vi, vừa nhìn đồng hồ báo thức trên tường.

Chết tiệt! Thời gian làm sao lại trôi chậm như vậy? Ba người kia không biết làm được thế nào rồi?

“Nếu làm thương thằng nhóc kia thì làm bây giờ?”

“Bị thương thì bị thương, nếu nó dám phản kháng, đem nó đánh thành tàn phế cũng không sao!” Hạ Chân Hoa tàn nhẫn nói.

“Dì, làm sao dì lại làm như vậy? Nếu bắn trật một cái giết chết Kinh Nhân thì dựa vào di chúc, món thừa kế kia sẽ tự động quyên tặng cho tổ chức từ thiện!” Vẫn không ra tiếng Hạ Sâm Lôi lớn tiếng ồn ào.

“Nếu không thì làm sao bây giờ?” Đột nhiên ném điều khiển từ xa trong tay ra, Hạ Chân Hoa vẻ mặt không kiên nhẫn. “Tối hôm qua tên họ Trang thế nhưng đề nghị nó đem khoản tiền kế thừa nhận lấy sau đó lại quyên đi, nếu không hành động, chẳng lẽ thật sự muốn nhìn nó đem tiền không công đưa cho người ngoài?”

May mắn mình đã sớm mời người đặt máy nghe trộm vào điện thoại nhà và điện thoại di động của Trang Bá Huân, bằng không bút di sản khổng lồ kia đã sớm thân không biết quỷ không hay biến thành đồ của người khác.

“Nhưng em cũng không thể lỗ mồm như vậy a!” Hạ Nhật Chung nhảy dựng lên rít gào. “Nội dung di chúc em cũng không phải không biết, nếu thằng

nhóc kia có cái vạ nhất, tất cả những gì chúng ta làm từ trước tới giờ đều thành ngấm nước nóng !”

“Tôi làm như vậy cũng là vì lưu lại khoản tiền kia, hai người còn dám nói tôi không phải?! Tồ! Sáng nay thằng nhóc kia sẽ đem tiền quyền đi, hai người cứ ngồi ở đây mà vỗ tay ca ngợi lòng bác ái của nó đi!”

“Vẫn còn không xác định nó thật sự muốn đem tiền quyền đi mà, đi làm như vậy thật là quá lỗ mǎng.”

“Hai người còn dám trách tôi?” Trái một câu không phải, phải một câu không đúng, bị hai người phê phán Hạ Chân Hoa cuối cùng không chịu nổi nhảy dựng lên rống to: “Nếu không phải là anh và thằng con vô dụng của anh hành sự bất lực, tôi có cần phải ném thêm một đồng tiền đi nữa sao? Cho là mời người làm việc rất dễ phải không? Hai người cũng chỉ biết tiêu tiền của tôi, kết quả là cái gì cũng làm không tốt!”

“Đi đừng nói lung tung, ai nói làm không tốt.” Hạ Sâm Lôi cũng nhảy dựng lên. “Tôi cùng cha tôi đối với đi là nghe gì làm đó, đi muốn chúng tôi đến phá công trường của Kinh Nhẫn, chúng tôi đi ; Muốn chúng tôi đến công ty Kinh Nhẫn xi son chúng tôi cũng đi, thậm chí ngay cả phóng hỏa chúng tôi cũng mạo hiểm đi làm, nhưng là mỗi một lần không phải gặp được cảnh sát tuần tra chính là gặp gỡ làm kiểm, chúng tôi có thể làm gì?”

“Nguy hiểm!” Hạ Chân Hoa mới không tin chuyện ma quỷ này. “Trên đời này nào có chuyện khéo như vậy, rõ ràng chính là hai người không có gan đi làm. Sớm biết hai người nhất gan vô dụng như vậy thì khi đó tôi đã phải vài cái tiểu lưu manh đi còn tốt hơn nhiều!”

Vốn là cô muốn lợi dụng một ít phiền toái nhỏ chọc Kinh Nhẫn tức giận, buộc anh ra mặt đàm phán, sau đó dẫn quân nhập úng nhốt anh lại, lại chậm rãi tra tấn cho đến khi anh đồng ý giải quyết vứt bỏ kế thừa, kết quả đầu? Đừng nói phiền toái, mấy tuần đi qua, chuyện gì cũng không xảy ra.

Cố tình chết từ tế không được, tên họ Trang thế nhưng còn tại ở thời điểm mấu chốt này đề nghị thằng nhóc kia đem tiền quyền đi?! Hai cô khi nghe được đoạn đối thoại này, thiếu chút không học máu!

Nghĩ đến hai người kia hẹn nhau gặp mặt vào sáng sớm, cô đành phải vội vội vàng vàng xuyên qua quan hệ đặc thù tìm ba người, giúp cô ra mặt đem thằng nhóc kia cướp về.

Chỉ cần người ở trong tay cô, cô còn nhiều biện pháp buộc anh ký đơn bỏ quyền kế, nhưng chính là vì như thế, hại cô không công mất một khoản tiền lớn mời người, thật sự là tức chết mà!

“Đi nói cái gì!” Hạ Sâm Lôi tuổi trẻ khí thịnh, vừa nghe mình ngay cả tiểu lưu manh cũng không bằng, lập tức tức giận đứng lên muốn đánh người.

“Mày mà đánh tao, một xu đều đừng nghĩ lấy!” Hạ Chân Hoa hai tay ôm ngực, không biết sợ trừng mắt nhìn Hạ Sâm Lôi.

“Đi!”

“Nhưng cũng phải nói lại, từ đầu tới đuôi tất cả mọi chuyện đều là tôi ra tiền, nếu thằng nhóc kia vứt bỏ món thừa kế kia sau, phần tiền của hai người bù lại cho tôi cũng không đủ.” Hạ Chân Hoa bĩu môi, khinh thường trừng mắt anh anh ruột và cháu trai mình.

“Cô/dì tưởng độc chiếm kia món thừa kế?” Hạ Nhật Chung và Hạ Sâm Lôi đều hung ác trừng mắt to.

Hạ Chân Hoa hừ hai tiếng. “Đừng nói khó như vậy nghe, chúng ta là các bằng bản sự.”

(*) các bằng bản sự ~ công nào tiền nấy

“Bà già, bà định qua cầu rút ván?! Bà cũng không nghĩ lại xem tên sát thủ lần trước là ai tìm, nếu không phải hai chúng tôi, bà cho là ai sẽ nghe bà già xấu xí sai sử?”

Bà già xấu xí bốn chữ, làm cho Hạ Chân Hoa sắc mặt lúc xanh lúc trắng, hiển nhiên là tức giận không nhẹ.

“Hai cha con các người thì có gì tốt đẹp? Một cái là ma bài bạc, một cái là sắc quỷ, trừ bỏ thua tiền cùng chơi gái thì cái gì cũng không biết, ngay cả phần tiền ông già lưu lại cũng dùng hết sạch trogn một tháng, sớm muộn gì cũng nghèo rách mồng toi!”

“Hừ, chúng tôi là vậy, cô đừng tưởng rằng tôi không biết chuyện của cô, thời gian trước cô chơi cổ phiếu ngã cái đại giao, còn không phải đem đồng tiền của ông già kia bù hết? Nếu không phải là cô lợi dụng chức vị quản lý lấy trộm công khoản quay vòng của công ty, cô sẽ có tiền ở trong này vênh mặt hất hàm sai khiến chúng tôi?” Khuôn mặt gầy yếu của Hạ Nhật Chung đầy khinh thường và trào phúng. “Nếu không xem ở trên người cô còn có chút tiền bản, cô cho là tôi và nó vì sao nghe lời cô nói?”

Không ngờ anh trai mình biết rõ chuyện của mình như vậy, Hạ Chân Hoa trên mặt hiện lên kinh ngạc, nan kham và sợ hãi.

“Tôi cảnh cáo cô, chuyện đe dọa cô cũng có một phần, nếu cô dám qua cầu rút ván, tôi lập tức đến cảnh cục, sau đó a, mọi người cùng nhau ăn com tù!” Hạ Nhật Chung âm âm nói xong, liền ngồi xuống sofa.

Một bên Hạ Sâm Lôi nghe vậy, cũng từ giận chuyển cười, chế nhạo. “Muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm, đi, tôi thấy đi không cần đùa giỡn cái gì đại bài, ngoan ngoan hợp tác đi! Chúng ta cá giúp nước, nước giúp cá, không phải tốt lắm sao?” Nói xong, đắc ý đảo dạt cũng ngồi xuống sofa.

Trừng mắt nhìn hai người đàn ông vừa đáng giận lại vừa đáng ghét trước mắt, Hạ Chân Hoa tức giận phát run, nhưng là lời cảnh cáo còn văng vẳng bên

tai, cô đành phải bắt đắ dĩ cầg ngồ lại trẽn sofa, chờ đợi tin tức tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ, Tôi Sẽ Bảo Vệ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

“Chào buổi sáng.” Miêu Thủy Tịnh thoải mái đến bên cạnh hai người.

Vừa thấy cô, mặt Kinh Nhẫn lập tức hiện ra hai chữ lớn gặp-quý.

“Em, em làm sao có thể ở trong này?”

“Bảo vệ ngài a.” Cách ngôn một câu, sau đó bình thản ung dung ngồi vào ghế đá bên cạnh anh, cô gật đầu với Trang Bá Huân, thấp giọng nói chào buổi sáng, mà Trang Bá Huân cũng rất lịch sự nói chào buổi sáng.

“Nhưng em không phải. ....”

“Không phải cái gì?” Cô nhủ mảy nhìn anh, ánh mắt là lạnh nhạt cộng thêm không vui.

Mồ hôi lạnh lướt qua giữa trán, Kinh Nhẫn ở trong lòng hô to — xong đời.

“Em không ngủ?” Không cần nghĩ, chắc chắn là như vậy.

“Đương nhiên là có, nhưng ngài vừa mở cửa tôi liền tỉnh.” Cô làm vệ sĩ là đi chơi sao?

“Tôi không biết tại em lại tỉnh như vậy?” Cười gượng.

“Tôi trừ bỏ nhĩ lực tốt, trí nhớ cũng tốt lắm, trước khi ngài ra cửa đối với tôi làm gì tôi nhưng là đều nhớ rất rõ a.” Cố ý nói.

Xong rồi xong rồi, cái này đã không phải xong đời, mà là chết chắc rồi!

Cô ấy biết mình hôn trầm, lần này cô ấy nhất định sẽ cùng mình cả đời không qua lại. ....

Kinh hoảng, anh nở một nụ cười gượng đến không thể gượng hơn. “Em sẽ không định từ chức mặc kệ đấy chứ?”

“Tôi vì sao muốn từ chức?” Nhìn khuôn mặt tuần tú liên tục đổi màu, Miêu Thủy Tịnh cười thầm ở trong bụng.

Ừm hừm, ai nói cô dễ khi dễ? Cô cũng biết phản kích đó, không phải là lần nào cũng đều là cô bị ăn gấu gao.

“Bởi vì tôi. ....” Muốn nhận sai sao?

Nghĩ đến đây cũng thật là buồn cười, lúc trước anh ước gì cô tự động cút đi, hiện tại anh lại sợ cô sẽ đột nhiên biến mất không thấy, không ngờ trái tim bị tình yêu hòa tan lại yếu ớt như vậy, ai. ....

“Bởi vì ngài thế nào?” Không ngờ cũng có khi anh không nói được hết lời đi? Miêu Thủy Tịnh cười khanh khách nhìn anh hỏi, biểu cảm trên mặt làm cho người ta hoàn toàn đọc không ra suy nghĩ của cô lúc này.

Nhìn biểu cảm cô làm cho người ta đoán không ra, Kinh Nhẫn trầm nghĩ lập tức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, nhưng lúc này còn ngồi cạnh Trang Bá Huân, nếu anh mà quỳ thật, mặt mũi ném đi đâu?

Ho một tiếng, anh nghiêng người ở cô bên tai nhỏ giọng nói: “Nếu sau khi về nhà tôi tự động quỳ bần tnh, em có bớt giận một chút không?”

“Anh không có việc gì hay sao mà đi quỳ bần tnh?” Cô không hiểu hỏi.

“Lão công làm việc gì sai, không đều là phải quỳ bần tnh sao?” Nói một cách rất chi là đương nhiên.

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ lập tức đỏ lên.

Hồn dỗi trừng mắt nhìn anh một cái, cô hừ một tiếng xoay mặt sang chỗ khác. “Tôi không phải lão bà của anh, quỳ bần hay không anh tự đi mà hỏi cô ấy, không liên quan đến tôi.”

“Làm sao lại không liên quan? Em nhưng là vị hôn thê tiêu chuẩn của tôi, cho nên lão bà của tôi đương nhiên là em nha!” Nhìn thấy cô đỏ mặt, anh vui vẻ

vô cùng, bởi vì có đồ mặt có nghĩa là cô đối với anh là có cảm giác.

“Anh đừng có nói lung tung nói, tôi khi nào thì biến thành vị hôn thê của anh?” Nói là nói vậy, nhưng Miêu Thủy Tịnh vẫn không khỏi cảm thấy ngọt ngào.

“Bây giờ nha.” Anh cười lấy lòng, hy vọng cô có thể nguôi giận.

Nhìn khuôn mặt cực kỳ tội nghiệp lại hèn mọn, Miêu Thủy Tịnh vốn đang định lại kích thích anh, nhưng vẫn đánh không lại được ý cười trong lòng, không cần thận phốc xích một tiếng liền bật cười; Mà nhìn thấy cô cười Kinh Nhẫn, thế này mới nhẹ nhàng thờ ra.

Nhìn hai người có qua có lại, Trang Bá Huân ngồi đối diện hăm mộ lại cảm khái.

“Ài, tuổi trẻ thật tốt, nhớ năm đó tôi . . . . .”

“Bớt nói nhảm đi, đồ đầu?” Kinh Nhẫn nhanh chóng thu hồi tươi cười, không kiên nhẫn đánh gãy Trang Bá Huân.

Người đầu đã giết đến nơi này, kia cũng chỉ có thể đem chuyện làm xong xuôi, về sau nếu cô hỏi anh vì sao lại chuồn êm, đến lúc đó chỉ có thể kiểm có qua loa tắc trách, dù sao chỉ cần không để cho cô biết sự thật đằng sau thư đe dọa, hẳn là sẽ không có vấn đề gì đi?!

“Ài, người già luôn bị xa lánh, thật đáng sùng a!” Trang Bá Huân vừa ai thán, vừa lấy ra hai phần tài liệu từ trong cặp ra. “Đây! Tay phải là kẻ thừa, tay trái là vút bỏ, tự cậu chọn một phần viết đi.”

Nhìn hai phần tài liệu trước mắt, Kinh Nhẫn thật sự rất khó quyết định xem nên ký vào tài liệu bên nào.

Nếu có thể, anh tuyệt không nghĩ cùng “Người kia”—— người năm đó đưa anh mẫu thân đuổi ra cửa nhà, đối với cha mẹ anh mọi cách làm khó dễ, trên huyết thống là ông ngoại của anh, cố tình người kia âm hôn không tiêu tán, ngay cả chết rồi cũng tìm anh phiền toái, dám để lại món thừa kế cho anh.

Muốn anh kế thừa khoản tiền kia anh không làm được, nhưng là ông già đáng ghét trước mắt nói cũng không sai, trên thế giới này xác thực có rất nhiều người cần hỗ trợ, nhưng là muốn đem tiền quyên tặng đi ra ngoài nhất định phải giải quyết kế thừa trước, mà kế thừa thì có nghĩa là anh tiếp nhận đồ của người kia, mà cảm giác đó. . . . . Thật sự là chết tiệt đến khó chịu!

Ngay khi Kinh Nhẫn còn đang do dự, một bên Miêu Thủy Tịnh vốn định chậm rãi chờ anh nghĩ thông suốt, nhưng mà cô lại phát hiện phía sau có ba tiếng bước chân rất nhỏ, nghe qua như là bị người tận lực phóng khinh, thanh âm rất nhỏ nhưng tốc độ lại rất nhanh, cũng thẳng hướng tiếp cận bọn họ, hơi rung mình, cô lập tức đề cao cảnh giác.

Nhanh chóng quay đầu, cô lập tức phát hiện cách đó không xa có ba người đàn ông nhanh nhẹn đứng mảnh như hổ rình mồi nhìn bọn họ, cũng nhanh chóng tới gần bọn họ.

“Các người là ai! Muốn làm cái gì?”

Cô nhanh chóng đứng dậy, che phía trước Kinh Nhẫn gầm lên; Mà Kinh Nhẫn ngay khi nhận thấy được động tác không tầm thường của cô, cũng nhanh chóng quay đầu đứng dậy.

Dưới tàng cây, ba người đàn ông thân hình cao lớn đang đứng, dựa vào ánh mắt thâm trầm của bọn họ có thể nhận ra bọn họ không phải là người lương thiện.

“Kinh tiên sinh, luật sư Trang, mời hai người theo chúng tôi đi một chuyến.” Không có vô nghĩa, vừa mở miệng chính là mời người.

“Đưa trẻ ba tuổi cũng biết không thể đi cùng người lạ, nghĩ tôi sẽ theo mấy người đi sao?” Kinh Nhẫn hừ lạnh.

“Không sai, tôi căn bản là không biết mấy người, vì sao muốn cùng mấy người đi? Nhưng phải nói lại, tôi đột nhiên nghĩ trong nhà có chút việc, nếu không có việc gì, tôi đi về trước, mấy cứ từ từ nói chuyện.” Đứng phía sau Kinh Nhẫn cùng Miêu Thủy Tịnh, Trang Bá Huân thấy có chuyện không đúng, lập tức cất tài liệu, chân ngắn đi về phía sau.

“Đứng lại!” Ba người đột nhiên giờ sùng lên, tuyệt không lo lắng sẽ dọa đến những người tập thể dục sớm trong công viên, hành động vô cùng kiêu ngạo.

“A!” Thấy sùng lục, Trang Bá Huân lập tức cứng ngắc như đá.

“Anh và ông ta!” Chỉ vào Kinh Nhẫn cùng Trang Bá Huân. “Tốt nhất là ngoan ngoãn theo chúng tôi đi, nếu không chịu, vậy đừng trách chúng tôi không khách khí.”

Trùng mắt ba khẩu súng trước mắt, Kinh Nhẫn neoh con người đen lại, ánh mắt lạnh lẽo như bão tuyết, không dấu vết di chuyển đến phía trước Miêu Thủy Tịnh.

“Là ‘Bọn họ’ phải mấy người đến?” Anh hỏi.

Ba người lấy im lặng làm trả lời.

Nhìn nhìn Miêu Thủy Tĩnh và Trang Bá Huân phía sau, Kinh Nhẫn đánh giá tình huống trước mắt, nhanh chóng làm ra quyết định. “Tốt, tôi và mấy người đi, nhưng luật sư Trang và cô gái phía sau tôi phải lưu lại.”

“Ông chủ nói rõ, luật sư Trang cùng đi.” Một trong ba người lấy súng chỉ vào Trang Bá Huân, muốn ông tiến lên, làm cho người sau sắc mặt tro tàn.

“Mọi người đi hết nhiều nhảm chán, không bằng cũng mang tôi đi đi.” Miêu Thủy Tĩnh đột nhiên chậm rãi từ phía sau Kinh Nhẫn thông thả đi ra.

Nghe vậy, anh nghiêm khắc trừng mắt nhìn cô.

“Chuyện không liên quan đến em!” Cô ngốc này! Không thấy người ta cầm súng trong tay sao?

“Sao lại không liên quan đến tôi? Tôi là vệ sĩ của anh, anh đi đâu, tôi tự nhiên phải theo đến đó.” Cô cãi lại.

“Ông chủ phân phó, chỉ anh và luật sư Trang.” Ngắn gọn, vì muốn tốc chiến tốc thắng.

Kinh Nhẫn nghe vậy, lập tức quay đầu nói với cô: “Em đừng cùng, bọn họ không dám làm gì tôi.”

“Chó nóng nảy sẽ nhảy tường, ai biết bọn họ thực sự sẽ không làm gì anh?” Mắt xéch cổ điển lóe sáng, dường như đối với tình huống trước mắt đã hoàn toàn nắm giữ.

Sự thật chứng minh, dự cảm của cô quả nhiên không sai, sự kiện liên tiếp đe dọa quả nhiên cùng thân thích của anh có liên quan.

Tối hôm qua khi Đồng Tinh đem thân gia bối cảnh Kinh Nhẫn fax cho cô, thuận tiện đem ân oán tình cừu của anh và Hạ gia giải thích một lượt, trong lòng cô nghi hoặc cũng đã coi bỏ một nửa.

Cô rốt cục hiểu được “Buông tha cho thứ đó” là ý gì, thì ra chính là chỉ vứt bỏ quyền kế thừa di sản.

Bởi vì di, cậu và anh họ của Kinh Nhẫn mơ ước món thừa kế của anh, cho nên mới sẽ viết thư đe dọa, nhưng điều duy nhất cô không biết là, vì sao Kinh Nhẫn đối với những người đó đe dọa lại không biết sợ như vậy? Dù sao một khi anh đã chết, món thừa kế của anh sẽ tự động chuyển cho những người đó kế thừa.

Xem ra như thế này cô tìm một cơ hội hỏi một chút luật sư Trang, đem sự tình làm cái rõ ràng.

“Em không cần phải tỏ vẻ anh hùng, em không thể ngoan ngoãn nghe tôi nói một lần sao?” Tình huống trước mắt làm cho anh không dư thừa tâm lực phân tích câu nói của cô, chỉ cảm thấy cô không nghe lời, làm cho anh rất đau đầu.

“Thật xin lỗi, đây là trách nhiệm của tôi.”

Cô cười xin lỗi nhìn anh, sau đó bỗng nhiên sét đánh không kịp bưng tai toàn thân đá rơi xuống súng lục người bên cạnh, sau đó thừa dịp hai người khác còn đang kinh ngạc đem họng súng nhắm vào cô, đột nhiên cúi người đánh vào vị trí dưới khuỷu tay giữa hai người, tốc độ cực nhanh, sức bật cực mạnh, như một con báo hoa vừa bùng tỉnh.

Không ngờ cô gái trước mắt lại có thân thủ tốt như vậy, hai người đầu tiên là sững sờ, nhưng vẫn là người có huấn luyện lập tức di chuyển sang hai bên, sau đó nhanh ác chuẩn cầm súng nhắm ngay cô bấm cò .....

“Không ——” Kinh Nhẫn bị tình huống trước mắt dọa sợ, định tiến lên bảo vệ cô, nhưng ngay tại đây ánh chớp thạch hỏa đó, nguyên bản nên bị bắn trúng Miêu Thủy Tĩnh bỗng nhiên nhảy dựng lên khỏi sân cỏ.

Hai phát huy huy nhập vào trong đất, Miêu Thủy Tĩnh nhanh chóng đá chân phải ra, đem súng lục trong tay người đàn ông bên phải đá ra sau sso đưa tay bắt lấy, tiếp theo cô linh hoạt rơi xuống đất lại nhảy lên phi đá, lần này cô thay đổi phương hướng, nhắm ngay bên trái nguwofi đàn ông, nhưng lần này của cô mục tiêu không phải súng lục, mà là phía dưới.....

“A ——”

Ngay khi tiếng khóc thét vang lên, Miêu Thủy Tĩnh cũng không quay đầu lại đem khẩu súng trong tay trái, tinh chuẩn nhắm vào trái tim người đàn ông đang định đánh lên từ phía sau.

Tiếp theo cô nhanh chóng dùng chân đá bay súng lục trogn tay người đàn ông đang khóc thét, sau đó dùng tay phải bắt lấy, đương nhiên nháy mắt tiếp theo, cây súng này cũng nhắm ngay người đàn ông khác ở phía bên phải đang định dùng tay đánh cô vì bị cô cướp súng.

“Hai người nếu không muốn chết thì tất cả lập tức lùi ra phía sau cho tôi!”

Kinh Nhẫn lần đầu tiên nhìn thấy Miêu Thủy Tĩnh lạnh lùng.

Trong công viên, hoa thơm ngát, tiếng chim hót trong veo, mà cô lại dùng biểu cảm anh chưa từng nhìn thấy, cầm hai cây súng nhắm ngay vào hai người đàn ông, đồng thời, dưới chân cô còn một người đàn ông bị cô đâm gốc rễ, mà một hình ảnh như vậy thế nhưng chỉ gần năm giây.

Tất cả đều xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức anh thậm chí không có cơ hội để ra tay, ba cái tráng hán nhanh nhẹn dùng mảnh đã bị cô bãi binh. .... Anh nghĩ, cầm của anh sắp rơi xuống đất rồi, ông trời à!

“Phiền anh nhặt khẩu súng dưới đất lên.” Miêu Thủy Tịnh bỗng nhiên nói chuyện với Kinh Nhẫn còn đang sửng sốt. “Tôi nghĩ có ba khẩu súng này, bọn họ hẳn sẽ không phản đối tôi cùng đi với anh chứ?” Vừa nói, vừa lùi ra phía sau, súng lục trong tay vẫn nhắm vào mục tiêu, Miêu Thủy Tịnh cười yếu ớt trở lại bên người Kinh Nhẫn cùng Trang Bá Huân.

“Tôi cũng sẽ không phản đối.” Dem súng nhặt lên đồng thời, anh nhỏ giọng lầm bầm.

Nói đùa, cô trên tay có hai súng, anh một cái, còn dám không chịu? Nhưng quan trọng nhất là, anh còn muốn nói dối tông đường đâu!

Nhìn người đàn ông nằm trên mặt đất kêu rên, kết cục thảm nhất, Kinh Nhẫn trong lòng yên lặng vì anh ta chảy xuống một giọt nước mắt đồng tình.

Nghe thấy anh lầm bầm, cô không khỏi cười ra tiếng.

“Còn cười? Em có biết vừa rồi tôi thiếu chút bị em dọa chết không?” Nghĩ đến vừa rồi cô thiếu chút bị bắn trúng, trái tim anh mạnh lại co rụt lại, trong lòng đau như ứa máu.

Trời mới biết kia trong nháy mắt đó, anh có bao nhiêu thống hận bản thân! Anh hận chết mình phản ứng quá chậm, hận chết mình không kịp ngăn cản cô ra tay, càng hận chết mình mang đến tai nạn này cho cô, kết quả a? Hừ hừ! Chính là sợ bóng sợ gió một hồi.

“Thực xin lỗi, khiến anh lo lắng.” Cô đương nhiên không quên tiếng kêu hét tâm liệt phế của anh, nghĩ đến anh lúc ấy, cô ngọt ngào cong khóe miệng, trong lòng tất cả đều là hóa thành mặt.

“Em cũng biết tôi sẽ lo lắng.” Anh lại hừ một tiếng, trong lòng có chút không vui.

Cái gì mà nói chậm như rùa, thái cực quyền bước còn chậm hơn con bò già, căn bản đều là lừa gạt anh! Cô gái này rõ ràng hành động nhanh như chớp, anh nghiêm trọng hoài nghi cô là cố ý đùa giỡn anh cộng thêm giả làm heo ăn con hổ.

“Như thế nào? Bây giờ làm gì đây?” Nhìn ba người đàn ông sắc mặt khó xem, Miêu Thủy Tịnh quyết định vẫn là trước xử lý công chính sự, lại cùng anh nói chuyện phiếm sau.

Nghe vậy, Kinh Nhẫn sắc mặt đột nhiên trở nên rất khó xem.

Anh vụn vụn không ngờ những người đó sẽ cho anh chiều này, cái này cho dù anh muốn giấu diếm sự tình chân tướng chỉ sợ cũng làm không được, nếu làm cho cô biết chân tướng mọi chuyện. .... Ai, hậu quả anh ngay cả nghĩ cũng không dám, nhưng duy nhất có thể xác định chính là, lúc này khẳng định không chỉ quỷ bàn tính mới xong việc !

Nhưng phải nói lại, chuyện anh và Trang Bá Huân hẹn gặp ở trong này, chỉ có bọn họ hai người hiểu được, di bọn họ làm sao có thể tìm tới nơi này? Chẳng lẽ Trang Bá Huân cùng bọn họ là một người ?

Vừa nghĩ đến này điều này, Kinh Nhẫn lập tức dùng ánh mắt giết người bắn về phía Trang Bá Huân, kết quả ánh vào mi mắt cũng là một khối xơ cứng hoá thạch ảnh hình người.

Mang theo sát khí, anh dùng lực đẩy ông ta một cái.

“Ông già thôi!” Rót cục cũng nói được tiếng lòng.

“A. .... A?” Nghe tiếng, Trang Bá Huân mới như ở trong mộng mới tỉnh thần hồn trở lại. Vừa rồi, ông là nhìn thấy phim võ hiệp ?

“Ông nói đi, vì sao những người đó sẽ biết chúng ta hẹn nhau ở đây?”

“Những người đó?” Đầu óc kinh hãi quá độ vẫn còn chưa thể vận tác, qua ba giây mới khôi phục công năng bình thường. “A? Người nói là bọn họ. .... Di, đúng nha, bọn họ làm sao biết chúng ta hẹn nhau ở đây?”

“Ông đừng giả ngu, chuyện này chỉ có ông biết tôi biết, nếu ông không nói, bọn họ làm sao biết chúng ta hẹn nhau ở đây?”

“Tôi không có nói a, nghe điện thoại của cậu xong, tôi trở về phòng ngủ.” Oan uổng a đại nhân, người thực sự không phải tôi giết. Trang Bá Huân cố gắng giải thích.

“Tôi không tin!” Sự thật thẳng hùng biện, tình huống trước mắt làm cho anh không thể không hoài nghi ông.

“Là máy nghe trộm” Một bên Miêu Thủy Tịnh lạnh nhạt chen vào. “Đầu năm nay, chuyện lắp máy nghe trộm đã sớm nhìn mãi quen mắt, luật sư Trang, hôm nay trước khi về nhà, tôi đề nghị ngài tốt nhất mời tin cậy một người đáng tin cậy kiểm tra điện thoại ở nhà, công ty, thậm chí là trong điện thoại di động của ngài kiểm tra một chút, tôi tin nhất định có máy nghe trộm.”

“Thật sao?” Trang Bá Huân hiển nhiên là rất khiếp sợ.

“Thật là máy nghe trộm?” Kinh Nhẫn vẫn có chút nghi ngờ, dù sao ông già đáng chết này là luật sư riêng của ông ngoại, mà anh, rất ghét ông ngoại mình, cho nên những người bên người ông ta, anh cũng không thích.

“Về vấn đề này chúng ta có thể thảo luận sau, vấn đề quan trọng lúc này là ba người này xử lý thế nào?” Một chút, cố ý nói: “Bọn họ vừa mới có nói đến ông chủ, hiển nhiên còn có phía sau màn độc thủ, có lẽ chúng ta hẳn là nên báo nguy mời cảnh sát đến điều tra .....”

“Tôi biết ông chủ của bọn họ là ai.” Kinh Nhẫn đột nhiên mở miệng, sau đó thờ dài.

Nên đến vẫn là sẽ đến, sớm hay muộn đều phải giải quyết, dù sao chuyển cũng đi đến nước này, không bằng liền giải quyết hết một lần đi!

“Vậy sao?” Âm cuối kéo dài.

Nghe ra sự bất thường trong giọng cô, nụ cười trên trên khuôn mặt tuấn tú lại bắt đầu cứng đờ.

Từng chuyện từng chuyện phát sinh, trước đây anh không quan tâm vì cho rằng cô là một vệ sĩ không thực lực, nhưng lúc này trừ một thân công phu tốt ra, anh tin đầu cô khẳng định cũng tốt vô cùng! Chuyện tới giờ, chỉ sợ cô cũng đoán ra vài phần rồi đi?

“Chuyện này nói dài, chúng ta trước giải quyết đã.” Kinh Nhẫn đành phải chỉ vào ba người đàn ông to lớn trước mắt, tạm thời tránh nặng tìm nhẹ.

Nhiu mày, không có dị nghị, cô áp ba người đàn ông đi ra công viên, đi đến cạnh xe Kinh Nhẫn.

“Đi vào!” Miêu Thủy Tịnh dùng sức đem nhân đẩy vào bên trong xe, súng trên tay vẫn cầm chắc. “Ba khẩu súng này tôi tạm thời giúp mấy người bảo quản, tôi sẽ ở phía trước tòa giám sát mấy người, trên đường đừng nghĩ rằng cho tôi ra về, bằng không tôi nhất định sẽ cho các ngươi không ăn hết đầu, biết chưa?” Rất quyết đoán quát khê.

Ba người chật vật gật đầu, thiếu súng, bọn họ cũng không dám muốn uy phong, thái độ từ kiêu ngạo chuyển thành nghe lời, hoàn toàn đối với Miêu Thủy Tịnh nói gì nghe vậy.

“Trang tiên sinh, phiền ngài lái xe đi theo phía sau chúng tôi.” Ngồi vào trong xe, Miêu Thủy Tịnh vừa nhìn chăm chăm ba người ngồi sau, vừa phân thân cùng Trang Bá Huân đứng ngoài xe nói chuyện.

“Tôi cũng phải đi cùng?” Chỉ vào mình, Trang Bá Huân sắc mặt khó coi. Vừa rồi mới từ trong miệng hồ sống sót, cô lại đem ông đẩy vào miệng hổ, có thể lòng lang dạ sói thêm chút nữa không a?

“Có một số việc luôn phải làm cái kết, không phải sao?” Miêu Thủy Tịnh nháy mắt mấy cái, trong lời có thâm ý.

Làm ba người đàn ông chật vật bị người áp vào ngôi nhà lớn có kiến trúc theo phong cách Victoria, người trong phòng tất cả đều phát hoảng.

“Đây là chuyện gì xảy ra?” Hạ Nhật Chung, Hạ Chân Hoa cùng Hạ Sâm Lôi tất cả đều đứng lên khỏi sofa.

“Những lời này hẳn là tôi hỏi mấy người mới đúng.” Đi vào tráng lệ phòng khách, Kinh Nhẫn con người đen lợi hại đảo qua từng người trước mắt, tuy bọn họ chưa từng đã gặp mặt, nhưng từ hơi thở chán ghét toát ra từ bọn họ mà phán đoán, thật sự không khó đoán ra thân phận bọn họ. “Cậu, dì, anh họ.”

Bị kia con người đen dường như có thể nhìn thấu hết thảy đảo qua, ba người đều chột dạ rụt vai, nhưng trên miệng cũng là giả ngây giả dại.

“Tôi không hiểu cậu đang nói cái gì.” Ba người trăm miệng một lời trả lời.

“Không hiểu cũng được, đỡ phải tôi lãng phí miệng lưỡi từ trong miệng một đám vô dụng đảo xối.”

“Mày nói ai vô dụng!” Ba người lại trăm miệng một lời nói, hơn nữa biểu cảm rất có ăn ý đều trở nên phi thường khó coi, làm cho người ta có chút hoài nghi bọn họ ba người kỳ thực là xướng ba hoàng (=)) xướng ba hoàng, một kiểu kịch hài chỉ có ba người ấy, nhưng mà mình thấy chữ hoàng thì mình lại liên tưởng đến chó à ha ha ...)

“Ai nói chuyện chính là ai vô dụng.” Kinh Nhẫn cười khinh thường.

“Mày!” Hạ Chân Hoa chán nản, chỉ vào Kinh Nhẫn chửi ầm lên: “Mày đừng có mà quá đáng, tùy tùy tiện tiện xâm nhập nhà người khác loạn mắng chửi người, thật là không giáo dục, mẹ mày rốt cuộc là dạy mày thế nào.”

Nghe thấy có người chửi mẹ mình, Kinh Nhẫn trong mắt lập tức xuất hiện hai ngọn lửa lớn, nhưng trên mặt tươi cười cũng không giảm phân nửa phần. “Mẹ tôi dạy tôi thế nào không học bà lo lắng, nhưng thật ra bà luôn miệng nói nơi này là nhà của bà, bà xác định nơi này thật là nhà bà sao?” Anh vừa nói, vừa nhử mày nhìn cách bài trí hết mức xa hoa trong phòng.

Rõ ràng là một ngôi nhà, lại trang trí như hoàng cung, tuy huy hoàng nhưng lại lạnh như băng, mang theo hơi thở cao cao tại thượng, không ai bì nổi, đúng là ngôi nhà của người kia. Ngay từ giây đầu tiên anh bước vào, khiến cho anh không tự chủ được sinh ra một cổ bài xích cùng chán ghét, chắc!

“Mày nói thế là óc ý gì?” Những lời này nghe vào tai Hạ Chân Hoa đa nghi, tổng cảm thấy anh là đang diễn võ dương oai —— căn cứ phân phối tài sản trong di chúc, căn nhà này quyền kế thừa xác thực là của anh, chỉ cần anh kế thừa di sản, chủ nhân căn nhà này tự nhiên sẽ là anh.

“Không có ý gì cả, chính là cảm thấy này căn nhà thật sự quá mức xấu xí, bên trong bài trí trang hoàng quá tục làm cho người ta phát ngán, nếu bà đúng là chủ nhân của căn nhà này, tôi đây chỉ có thể nói thương của bà quá kém!” Ôm ngực xem kia Trương vừa sợ vừa giận khắc nghiệt sắc mặt, Kinh Nhẫn lạnh nhạt châm chọc.

Nghe vậy, Hạ Chân Hoa lập tức muốn phát cuồng. Thằng nhóc chết tiệt !

“Thương thức của tôi còn không tới lượt cậu tới bình luận, cậu chỉ là một ông chủ coongty nhỏ, làm sao biết được cái gì gọi là ‘Cao thượng!’” Hạ Chân Hoa bên miệng không chịu nhận thua, lập tức đáp trả.

“Bà nói không sai, tôi đây chỉ là ông chủ của một công ty nhỏ quả thật là không có khả năng hiểu được sự thương thức của một bà già trung niên bụng dạ khó lường, nói chuyện khắc nghiệt, hoa tàn ít bướm, người người ghét bỏ.” Hành văn liền mạch lưu loát, không hề tắt thở, thật sự tôn hại nhân tôn hại rất cuộc.

“Mày nói cái gì?!” Phát điên thét chói tai.

“Không nghe rõ? Không sao, tôi lại lặp lại một lần, tôi nói tôi đây chỉ là ông chủ của một công ty nhỏ quả thật là không có khả năng hiểu được sự thương thức của một bà già trung niên bụng dạ khó lường, nói chuyện khắc nghiệt, hoa tàn ít bướm, người người ghét bỏ.” Một chữ không kém, tốc độ không giảm nói lại một lần.

Oanh! Núi lửa lại lần nữa bùng nổ, mà hình ảnh này thật sự rất đặc sắc.

Vào cửa đã lâu, nhưng vẫn không mở miệng nói chuyện — Miêu Thủy Tịnh thật ra là không muốn mở miệng phá hủy trò hay, đã sớm tìm một vị trí cực tốt ngồi xuống, xem xét vở hài kịch đặc sắc vô cùng của một gia đình âm áp.

Cô cho tới giờ không biết rằng giữa thân thích lại cũng có thể ở chung như vậy, không khác gì kẻ thù với nhau. Nhìn bọn họ như vậy, cô có chút may mắn rằng mình là đứa trẻ mồ côi không thân không thích.

“Mày rốt cuộc muốn gì?” Không nhịn được Kinh Nhẫn răng nanh độc miệng, Hạ Chân Hoa thét chói tai ra tiếng cao quảng tám.

“Không gì cả, chỉ muốn đem chuyện giải quyết.” Kinh Nhẫn trên mặt đều là sáng khoái sau khi đã trả thù xong.

Ha ha, thật là thông khoái!

Lúc trước nếu không phải bọn họ, anh cũng không cần phải chịu tên ngọc ngạc nhiên cùng với nhân viên kinh doanh, cuối cùng còn bị bắt về nhà nghỉ dài hạn, cuộc sống yên ổn của anh bị bọn họ phá hư loạn thất bát tao, nếu không trả thù lại, anh làm sao lại có thể để lương tâm mình bị tổn thương?

Nhưng người đàn bà trước mắt thật là chị ruột của mẹ anh sao? Mẹ anh là một người phụ nữ dịu dàng uyển chuyển hàm xúc, mà người đàn bà trước mắt vừa khắc nghiệt lại vừa bị chứng cuồng loạn, so với mẹ anh còn kém một vạn tám ngàn dặm.

“Mày!” Hạ Chân Hoa còn muốn cãi lại, lại bị một bên Hạ Nhật Chung kéo trở về. “Anh giữ em lại làm gì?” Quay đầu lại nhìn anh mình.

“Em bớt tranh cãi chút sẽ chết sao? Chẳng lẽ em còn không nhận ra lúc này là lúc nào à?” Hạ Nhật Chung cắn răng nhỏ giọng quát khẽ.

Ngay khi thư đe dọa được gửi đi, bọn họ biết Kinh Nhẫn nhất định sẽ hoài nghi là bọn họ làm, nhưng bọn họ không lo lắng anh sẽ đi báo nguy, bởi vì bọn họ cũng không có lí tên cũng không lưu lại nửa dấu vân tay, cho dù cảnh sát tìm tới cửa đến, chỉ cần bọn họ đánh chết không thừa nhận, anh cũng không thể làm gì.

Nhưng hôm nay, tìm tới cửa đến không phải cảnh sát mà là Kinh Nhẫn, hơn nữa anh còn đem tên luật sư họ Trang cũng mang đến, cho dù anh không có muốn kế thừa món thừa kế kia, tình huống trước mắt cũng đối với bọn họ rất bất lợi, nếu là cứng đối cứng, bọn họ căn bản nửa điểm tiện nghi cũng chiếm không được.

Nghe anh mình nói vậy, Hạ Chân Hoa mới lộ ra vẻ mặt kinh ngạc như ở trong mộng mới tỉnh.

Không xong, mình làm sao lại dễ dàng bị chọc giận như vậy? Trước mắt người này nắm giữ di sản, mà mình lại cùng anh ầm ỹ?! Trời ạ! Mình đúng điên rồi, Hạ Chân Hoa hối hận không thôi.

“Tiểu Nhẫn a! Cháu đừng tức giận nha, di cháu chính là miếng tiền, cháu ngàn vạn đừng cùng đi so đo.” Hạ Nhật Chung lập tức cười.

Dám mắng mình miếng tiền?!

Nghe thấy mình bị người nói xấu, Hạ Chân Hoa còn định mở miệng lý luận, nhưng là..... Trùng trùng nhìn Kinh Nhẫn, cô nắm tay cổ họng tức giận, không ngừng ở trong lòng mặc niệm: Lấy đại cục làm trọng, lấy đại cục làm trọng.....

“Tôi làm sao có thể cùng đi so đo được? Tốt xấu bà ấy cũng là di ruột của tôi, mặc dù bà ấy khắc nghiệt lại dễ giận, hơn nữa bộ dáng khi tức giận rất giống là dạ xoa.” Kinh Nhẫn hoàn toàn không buông tha cơ hội để nói xấu người khác.

“Mày!” Nghe vậy, Hạ Chân Hoa tức giận lại muốn cãi lại, nếu không phải Hạ Nhật Chung ở bên cạnh ho một tiếng nhắc nhở cô, chỉ sợ một hồi môi sưng

khẩu chiến lại bắt đầu lần nữa.

“Tiểu Nhẫn a! Hôm nay làm sao cháu lại đột nhiên lại đây vậy, có phải có chuyện gì không?” Hạ Nhật Chung mở miệng chuyển đề tài.

“Cậu nói xem?” Kinh Nhẫn không đáp hỏi lại, ánh mắt biến hoá kỳ lạ làm cho da đầu người ta run lên.

“Cậu có thể nói gì nha? Cháu hỏi như vậy, cậu thật là không hiểu nha.” Hạ Nhật Chung lại cười giả ngu.

Tình huống trước mắt đã rất rõ ràng, ba người kia em gái mình thuê chẳng những không thành công đem thẳng nhóc Kinh Nhẫn mang về, còn bị người lấy súng áp trở về, ông dù ngốc, cũng sẽ không ngốc đến mức tự thừa nhận cùng ba người này có quan hệ gì.

“Phải không? Vậy ba người này thì sao? Cậu không biết?” Kinh Nhẫn chỉ vào ba người đứng phía trước.

“Đương nhiên không biết.” Hạ Nhật Chung kiên quyết phủ nhận đến cuối, nhưng này cũng là lời nói thật, bởi vì người là em gái mình mời, cùng ông một chút quan hệ đều không có.

“Phải không?” Kinh Nhẫn buông hai tay đang khoanh trước ngực, nhàn nhã vòng qua bàn đi đến bên người Miêu Thủy Tinh, sau đó chỉ vào một khẩu súng trên tay cô, nói: “Một giờ trước, ba người này đột nhiên cầm súng muốn tôi cùng bọn họ đi, cứ chỉ hành vi không khác gì bắt cóc, chẳng lẽ cậu thật sự không biết bọn họ?”

“Có chuyện này? Thật là vật đổi sao dời, lòng người dễ đổi a! May mà cháu không có việc gì. ....” Một chút, đặc biệt cường điệu: “Nhưng cậu thật sự không biết đám lưu manh này, cháu đừng đùa cậu nữa.” Thật là! Mấy thùng com vô dụng! Hạ Nhật Chung không dấu vết quay đầu trừng mắt nhìn ba người phía sau.

“Tôi không đùa, hơn nữa cậu không làm diễn viên đúng là đáng tiếc đó, cậu ruột.” Hai chữ cuối cùng được nhấn mạnh đặc biệt âm trầm, làm cho người ta không khỏi run lên.

“Này, cha tôi đã nói không biết, sao mày cứ quành đi quành lại vậy hả? Chẳng lẽ mày muốn vu oan chác?” Hạ Sâm Lôi biết tình huống đối với bọn họ bất lợi, cho nên vốn định yên tĩnh để cho cha và dì giải quyết là tốt rồi, nhưng là Kinh Nhẫn với anh mắt như nhìn thấu hết thảy cùng khí thế bức người làm cho anh đứng ngồi không yên, nhất thời xúc động, không nhịn được liền mở miệng.

Không thèm nhìn Hạ Sâm Lôi, Kinh Nhẫn hoàn toàn đem âm thanh vừa rồi là người nào đó đánh rắm.

“Nếu cậu không biết này ba người, tôi đây đành phải đem bọn họ giao cho cảnh sát, có lẽ làm cho cảnh sát tra tra một cái, làm không tốt có thể tra ra là ai sai khiến bọn họ đi bắt cóc tôi.” Dừng một chút, nói tiếp: “Bắt cóc nhưng là trọng tội số một, nếu như bị tra ra, cậu nói xem, người chủ sự sau màn phải ngồi tù mấy năm a?”

Bị đôi mắt lợi hại đảo qua, Hạ Nhật Chung tim chấn động trùng trùng, thiếu chút nữa là cười không được.

“Chuyện này cậu làm sao mà biết? Cậu cũng không phải học luật.” Nuốt mấy miếng nước miếng, mới làm cho giọng nói của mình không run.

“Này đơn giản.” Trang Bá Huân đứng phía sau đẩy kính mắt trên mũi, rất chuyên nghiệp cung cấp đáp án: “Bắt cóc tổng tiền khiến người chết, sẽ bị tử hình, nếu không khiến người chết, thấp nhất là ngồi tù bảy năm, cao nhất ở tù chung thân.”

Trang Bá Huân nói mới nói xong, Hạ Nhật Chung ba người sắc mặt lập tức đen như than.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ, Tôi Sẽ Bảo Vệ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

“Tù chung thân? Kia thật là thảm nha, mọi người nói có phải không a, cậu, anh họ và dì đáng mến của tôi. ....” Kinh Nhẫn đảo mắt qua ba người đang đứng trước mặt, không khí hiện trường trong nháy mắt rơi vào im lặng, không ai dám mở miệng nói chuyện.

“Đúng rồi.” Kinh Nhẫn dường như bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, không nhìn sắc mặt thăm dạm của ba người, vui chuyển sang đề tài khác. “Nghe ông già. .... luật sư Trang nói, ông ngoại để lại một bút tài sản rất lớn cho tôi, thật sự là làm tôi rất bất ngờ, dù sao chúng tôi cũng chưa từng gặp mặt, nhưng có lẽ chính là vì nguyên nhân đó mà, làm cho người nào đó nổi lên tà niệm, mới có thể sai sử ba người này bắt cóc tôi.”

Nói đến di sản, biểu cảm ba người lập tức thay đổi trong nháy mắt, nhưng đáy mắt tham lam vẫn không thể giấu được. Ba người anh nhìn tôi, tôi nhìn cô, dùng ánh mắt phân cao thấp, rõ ràng đều muốn được món thừa kế kia.

“Nhưng người này cũng quá ngốc, biết rõ nếu tôi trước khi kế thừa di sản mà xảy ra chuyện thì món thừa kế của tôi sẽ tự động chuyển nhượng cho tổ chức từ thiện, làm sao có thể làm cho người ta mang súng đến bắt cóc tôi đâu, thật sự là làm tôi nghĩ không ra nha.” Kinh Nhẫn từng câu từng chữ đẩy

ám chỉ, mà câu nói này của anh cũng giúp cho Miêu Thủy Tịnh ngồi phía sáng tỏ nghi vấn.

Thì ra chính là nguyên nhân này, cho nên anh mới có thể đối với sự đe dọa của ba người này coi như là không thấy không biết sợ, điều này cũng giải thích cho câu hỏi vì sao tên bắn tĩa lần đó lại nhằm vào đùi anh.

Xem ra tất cả mọi chuyện đều nằm trong tay anh, nếu không Thạch thiết kế sư cũng không phải vì bạn sốt ruột, đem sự tình phức tạp hóa, cô cũng sẽ không bị mời ra từ Hắc Xá.

“Có lẽ là như vậy, cái người đó, càng lúc càng lòng tham, may mắn ông ngoại cháu có dự kiến trước, ở trong di chúc ghi chú thêm điều kiện bảo hộ cháu, nhưng Tiểu Nhẫn vẫn phải cẩn thận một chút đấy.”

Kinh Nhẫn chế nhạo: “Cậu thật tốt, chúng ta rõ ràng còn chưa từng gặp mặt, cậu đã quan tâm tôi như vậy, thật là làm tôi rất kinh ngạc.”

“Cậu đương nhiên là phải quan tâm cháu rồi a, bởi vì cháu luôn cháu trai ruột của cậu nha, mặc dù ông ngoại cháu vẫn không cho cậu đi thăm cháu và mẹ cháu, nhưng bình thường cậu vẫn nhớ đến hai mẹ con cháu.” Hạ Nhật Chung mặt ngoài giả vờ thân thiện, nhưng trên thật tế, trong đầu lại sớm âm mưu lan tràn.

Thấy kế hoạch bắt người thất bại, như vậy cùng thẳng nhóc này mọi chút tình cảm cũng là biện pháp không sai, tốt xấu thẳng nhóc này cũng là ông chủ một công ty, hẳn là sẽ không quá hẹp hòi, chỉ cần nhân lúc này ông đánh tốt quan hệ hai bên, ngày sau mở miệng đòi tiền hẳn là sẽ không quá khó, dù sao ông cũng không thật sự muốn toàn bộ di sản, chỉ cần cho ông mấy trăm vạn chi tiêu là được rồi. ....

“Đúng vậy, cha tôi thật sự rất quan tâm em nha, còn thường thường khen đâu!” Không hổ là cha con, Hạ Sâm Lôi lập tức biết cha định làm gì, vì thế cũng biểu hiện ra bộ dạng thân thiện.

“Như vậy a. ....” Nghe vậy, Kinh Nhẫn không nhịn được trợn trừng mắt trong bụng.

Trời ạ! Hai người kia cũng thật biết cách trợn mắt nói dối, loại nói dối này một bọn họ có thể nói r amootj cách thân nhiên như vậy. Anh đều đã nói rõ ràng như vậy, bọn họ thế nhưng còn có thể giả ngây giả dại, thậm chí tham lam muốn cùng anh kéo quan hệ?! Đúng là vừa đáng buồn lại vừa đáng giận.

Người kia làm sao có thể dinh ra loại con cháu này vậy, chẳng lẽ đây là báo ứng của anh sao? A!

Nhưng ông già đáng ghét nói quả nhiên không sai, tiền hẳn là dùng trên người đáng dùng, những người này căn bản là bị tiền tài áp hôn đầu, ngay cả tính lại cơ bản cũng không làm được, một giây trước còn đang khần trương, một giây sau nghe thấy chữ tiền đã bắt đầu bị ma ám, nếu không cho bọn họ cái cảnh tỉnh, bọn họ vĩnh viễn không hiểu được hai chữ tỉnh lại nghĩa là gì.

Khóe miệng giương lên, Kinh Nhẫn trong lòng có một cái quyết định.

“Tuy rằng lẫn nhau đều còn chưa quen, nhưng nghe được cậu và mọi người quan tâm tôi như vậy, tôi thật sự rất là cao hứng, một khi đã như vậy, tôi cũng không ngại nữa.”

“Ngại cái gì?” Hạ Nhật Chung và Hạ Sâm Lôi đồng thời hỏi.

“Tôi vốn định muốn nói mẹ tôi cũng đã lập gia đình, nếu kế thừa món thừa kế mà ông ngoại lưu cho tôi, vốn có chút ngại, nhưng là mọi người đều quan tâm tôi như vậy, cũng không đem tôi làm như người ngoài, tôi đây cuối cùng có thể yên tâm thoải mái kế thừa món thừa kế này a.” Mím cười, anh cao giọng tuyên bố.

Nghe vậy, cha con Hạ Nhật Chung mặc dù trong lòng không chút tư vị, nhưng là nghĩ đến về sau có lẽ có tiền để lấy, cũng sẽ không nói gì thêm, nhưng mà Hạ Chân Hoa đứng một bên lại phản ứng lại rất lớn, vừa nghe đến anh tuyên bố muốn kế thừa di sản, lập tức lớn tiếng phản đối. “Mày không được kế thừa món thừa kế kia!”

“Ồ? Vì sao?” Kinh Nhẫn đối với sự phản đối này tuyệt không cảm thấy kinh ngạc.

“Mày rõ ràng mang họ Kinh, dựa vào cái gì lấy tiền của Hạ gia? Mày thậm chí không có tham dự tang lễ ông ngoại mày, nghĩa vụ của một đứa cháu trai mày cũng làm không làm tốt thì lấy tư cách gì lấy tiền của Hạ gia!” Không được! Tuyệt đối không thể làm cho nó lấy đi khoản tiền kia, tiwvfn trong tài khoản của cô đều ném vào ở thị trường cổ phiếu, còn trộm công ty không ít tiền, nếu cô không lấy được món thừa kế kia trả lại cho công ty, cô liền xong đời!

“Nghe đi nói vậy hình như cũng rất có đạo lý.” Giận cong khóe miệng, Kinh Nhẫn nghiêng đầu giống như suy xét, một hồi lâu mới lại mở miệng: “Được rồi, đi đã đều nói tôi không tư cách lấy khoản tiền kia, tôi đây đem tiền quyền đi thì sẽ không vấn đề gì chứ? Như vậy đi có vừa lòng? Di của tôi.” Dứt lời, Kinh Nhẫn hai tay giơ ra, trên mặt là biểu cảm tà ác.

Hạ Chân Hoa ba người vừa nghe anh muốn đem tiền quyền đi ra ngoài, sắc mặt toàn trắng, một đám giống như té xỉu đồng thời tê liệt ngã xuống sofa.

“Mày nói thật?” Hạ Nhật Chung là người duy nhất nói được ra lời. Thằng nhóc chết tiệt này điên rồi! Thế nhưng muốn đem một khoản tiền lớn như vậy không công đưa cho người khác?!

Cười cười, Kinh Nhẫn không trả lời, nhưng lại quay đầu nhìn về phía Trang Bá Huân. “Ông già đáng ghét, đem tài liệu có liên quan lấy ra, tôi ký cho xong luôn nào, mau!”

Tuy rằng bị người đe dọa và tấn công, nhưng nhân niệm ở bọn họ là anh chị cháu của mẹ phân thượng, anh sẽ không thật sự làm cho bọn họ ngồi tù, hơn nữa thứ bọn họ muốn nhất chính là món thừa kế kia, bây giờ anh đem tiền quyền đi ra ngoài liền cũng đủ tức chết bọn họ, huống chi vừa rồi nên tồn tại nên chê bai cũng đều đã nói, tức giận tích tụ trong lòng cũng đã phát tiết, chuyện đến đây là dừng!

Lúc ở công viên còn chần chừ chần chừ, bây giờ trái lại quay đầu thúc giục ông, thằng nhóc này thật là đủ khó trị, còn có, rõ ràng ông có tên có họ, khi nào thì đổi thành ông già đáng ghét? Thằng nhóc này thật là không lễ phép!

Trang Bá Huân mặc dù trong lòng OS(*) rất nhiều, nhưng vẫn rất phối hợp mở cặp tài liệu ra tìm tài liệu, chẳng qua là tốc độ cố ý thả chậm.

(*) OS: đại khái là u oán, tức giận đi :D

“Nhanh chút!” Kinh Nhẫn lại thúc giục.

“Nhanh nhanh. ....” Cố ý kéo dài điểm thời gian chán chê xong, Trang Bá Huân mới đưa tài liệu lấy ra. “Đây, tài liệu cậu muốn. Cậu xem đi, nếu có gì thì nói, k ộc thì kí cái tên vào, tôi cũng giải quyết một cộc tâm sự.”

Cầm lấy tài liệu, Kinh Nhẫn đang định mở miệng muốn bút, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng hét chói tai kinh động lòng người ——

“Không! Mày không thể làm vậy!” Hạ Chân Hoa đột nhiên cầm lấy dao hoa quả trên bàn, sau đó dang dẳng sát khí chạy về phía Kinh Nhẫn, trên mặt biểu cảm vận vẹo, ánh mắt điên cuồng, hiển nhiên đã đánh mất đi lý trí.

Kinh Nhẫn nghe vậy nhanh chóng quay đầu, thấy thế, anh nhanh chóng nheo mắt lại, không chút nghĩ ngợi bước về trước mấy bước, dự tính đem hướng chính mình chạy tới Hạ Chân Hoa chế phục, kết quả chân của anh mới bước ra một bước, bên tai liền truyền đến tiếng .. của cái gì đó bay qua ——

Hưu! Anh dùng khoe mắt nhìn gấp thấy một cái điện thoại không dây gì đó dùng tốc độ cực kỳ sắc bén bay qua vành tai anh, sau đó tinh chuẩn đánh vào trán Hạ Chân Hoa, trong phút chốc, một tiếng nổ lớn phát ra trong phòng khách, nếu là cẩn thận nghe, còn có tiếng vang đâu!

Phanh! Tiếp theo là một tiếng bùm, thì ra là Hạ Chân Hoa cầm dao định ám sát anh đột nhiên trợn trắng mắt, tay chân mềm nhũn ngã xuống thảm trên sàn, mà bên người bà có một điện thoại không dây đã vỡ thành mảnh nhỏ. ....

Hiện trường một mảnh lạnh ngắt như tờ, mỗi người đều chỉ nghĩ đến một sự kiện —— là ai làm? Là ai mưu sát chiếc điện thoại kia?

“Đầu óc của bà ấy bị kích động mạnh, cần trấn định một chút.” Miêu Thủy Tịnh đánh vỡ trầm mặc nhẹ giọng mở miệng, nháy mắt kéo lấy sự chú ý của mọi người, chỉ thấy cô thanh thản ngồi ở trên sofa, vẻ anwtj thân nhiên, chẳng qua chiếc bệ điện thoại bên người cô thiếu mất cái tai nghe.

“.....” Thì ra là cô làm, Hạ Nhật Chung cùng Hạ Sâm Lôi nuốt mấy miệng nước bọt, cảm thấy vô cùng may mắn vì người ngã trên đất không phải bọn họ.

Không ngờ vệ sĩ của Hắc Xá lại lợi hại như vậy, về sau bọn họ sẽ an phận thủ thường không tìm Kinh Nhẫn phiền toái.

Kinh Nhẫn sắc mặt không đổi. “Em không thể cho tôi một lần cơ hội biểu hiện một chút sao?” Mỗi lần đều là cô bãi binh, anh rất mất mặt nha.

“Thật xin lỗi, bản năng phản ứng.” Cô vô tội chớp mắt mấy cái.

Cô đều nói như vậy, anh còn có thể nói gì?

Chửi thầm mấy tiếng, Kinh Nhẫn quay đầu cầm lấy tài liệu nhanh chóng nhìn một lần, sau đó nahnhc hống kí tên vào, đem toàn bộ sự việc kết thúc.

“Đây! Cầm, về sau không có việc gì đừng tới tìm tôi.” Đem tài liệu nhét vào trong lòng Trang Bá Huân xong, anh dắt Miêu Thủy Tịnh rời khỏi căn phòng chường khí mù mịt này.

“Này! Chờ tôi một chút, tôi và các người cùng nhau đi.” Trang Bá Huân luống cuống tay chân đem tài liệu nhét vào cặp tài liệu, sau đó cấp tốc đuổi kịp Kinh Nhẫn bước chân.

Nói đùa, trong căn nhà này thiếu chút trình diễn một màn mưu sát án, mặc dù là kết thúc một cách hữu kinh vô hiểm, nhưng này đòi cha con “Sài lang hổ báo” vẫn còn ở đâu, anh cũng không nghĩ ở lạideer xảy ra thêm cái gì “vạn nhất”.

Cứ như vậy, ba người hai trước một sau từ từ đi ra cửa lớn, mà ngay khi Kinh Nhẫn đem cửa lớn mở ra, Miêu Thủy Tịnh bỗng nhiên đem súng trên tay quăng trả lại cho ba người đàn ông to lớn đứng ở góc tường làm hoa bên vách tường thật lâu.

“Bắt lấy!” Cô kêu, mà ba người kia cũng nhanh chóng tiếp lấy súng lục, chẳng qua là vào giây tiếp theo bọn họ cầm súng vào tay, dĩ nhiên là hướng miệng súng vào Miêu Thủy Tịnh bóp cò, ngay lập tức, Kinh Nhẫn tâm thần dục liệt, không chút nghĩ ngợi lập tức che ở phía trước cô, kết quả. ....

Khách khách khách ba tiếng sau, chuyện gì cũng không xảy ra, ba người đều kinh ngạc trừng mắt nhìn súng lục trên tay.

“Đạn đều đang nằm trong súng tôi,mọi người không cần phải lo lắng.” Mỉm cười nhìn bọn họ, cô từ bị động chuyển thành chủ động dắt tay Kinh Nhẫn cũng đang kinh ngạc, ung dung đi ra khỏi cửa lớn.

“Lần sau trước khi em ra chiếu, có thể nói cho tôi biết không?” Trên xe, Kinh Nhẫn không nhận được mở miệng yêu cầu.

“Vi sao?”

“Như vậy tôi sẽ không biến thành tên ngốc.” Nếu mỗi lần đều giống hôm nay, mỗi khi anh gặp nguy hiểm, cuối cùng lại đều là từ cô bãi binh, anh mặt mũi nhét đi đâu?

Nghe anh nói cô bật cười. “Yên tâm, anh tuyệt đối sẽ không lại làm việc ngu ngốc, sau khi về nhà anh, tôi sẽ lập tức thu thập hành lý rời đi.”

Kít ——

Tiếng phanh xe chói tai lập tức vang lên trên đường lớn!

“Em nói cái gì?” Kinh Nhẫn hung ác quay đầu.

“Nhiệm vụ của tôi đã xong.” Cô nhàn nhạt nói, trong mắt lại hiện lên một tia không tha.

Quan hệ giữa cô và anh vốn là thành lập trên hiệp ước, bây giờ tất cả nguy hiểm của anh đều đã giải trừ, cô cũng không có lý do để ở lại.

“Em không thể đi!” Anh nắm chặt cổ tay cô, vẻ mặt khẩn trương như thể bất cứ lúc nào bất cứ nơi nào cô cũng có thể biến mất khỏi tầm mắt anh.

“Vi sao không thể đi?” Nhìn anh, cô cảm giác được lực nắm trên cổ tay đầy khủng hoảng và độc chiếm, anh lại khiến trái tim cô đập mạnh, nhiệt độ cơ thể trên người cũng lặng lẽ lên cao.

“Bởi vì tôi yêu em, tôi còn muốn theo đuổi em, em làm sao có thể chạy trốn?”

“Tôi không phải chạy trốn, nhiệm vụ đã hoàn thành, tôi tự nhiên phải về Hắc Xá.” Nói giống như cô thật sự nhất gan, lại nói lung tung rồi! Cô không nhận được hòn sỏi trúng mắt anh.

Cô gái này thật là không chút lương tâm, chẳng lẽ cô thật sự không có chút cảm giác nào đối với anh?

Mới từ căn nhà kia đi ra không bao lâu đã nói phải rời khỏi anh, còn tỏ vẻ như giải việc công việc, thật là tức chết anh !

Không được, anh nhất định phải nghĩ biện pháp đem cô cột vào bên người!

“Nhiệm vụ khi nào thì kết thúc?” Anh đột nhiên nói.

“VẬY CÒN CHƯA KẾT THÚC?” Cô hỏi lại, đoán rằng anh lại định chơi xấu.

“Nếu tôi nhớ không lầm, trên hiệp ước ghi rõ, em phải bảo hộ tôi cho đến khi tên ngốc và anh trai của tên ngốc đó tìm được người đe dọa tôi, đúng không?”

“Không sai.” Cô gật đầu.

“Vậy đúng rồi, tên ngốc và anh trai của tên ngốc kia đến bây giờ vẫn còn chưa có tìm được người đe dọa tôi, vậy nhiệm vụ em làm sao mà kết thúc được?” Anh lưu manh cười, không nhận được tự tán thưởng mình có bản lĩnh làm gian thương rất cao.

Nghe vậy, Miêu Thủy Tinh không nhận được trợn lớn mắt. “Nào có như vậy, những người đó rõ ràng đã tìm được a.”

“Đó là bị tôi tìm được, không phải mắt tên ngốc kia.” Kinh Nhẫn đắc ý dào dạt nói.

“Anh..... Đúng là vô lại!” Không nhận được mắng to, nhưng là trong lòng lại không khỏi ngọt ngào.

Vì giữ cô lại, anh thật sự là hoa chiều chuộng chất, anh đối với cô chấp nhất, làm cho cô uất ức không thôi.

“Không sai không sai, tôi chính là vô lại, tôi chính là lại định em, cho nên em tuyệt đối không thể rời xa tôi.” Anh một tay lấy cô kéo vào trong lòng, sau đó nhìn sâu vào khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng đầy chất cổ điển làm anh tâm thần mê say.

Động lòng không có đạo lý, tình yêu tới đột nhiên, tình yêu này mầm trong một lúc lơ đãng, vừa quay đầu, bóng hình xinh đẹp của cô cứ như vậy lạc vào trong lòng anh, làm cho anh tâm thần niệm niệm, tất cả mọi lưu luyến đều là cô.

Nụ cười của cô, đôi mắt của cô, mỗi một cái động tác của cô đều là phong cảnh đẹp nhất trên thế giới, làm khiến anh đui mù không nhận ra phương hướng.

Tim đập thình thịch, nếu có thể ôm cô cả đời thì tốt biết bao nhiêu.....

Đôi người màu đen trước mắt quá mức thâm thúy, tình ý là như vậy nóng rực, dường như đang thiêu đốt cô!

Không chịu nổi ánh mắt quá mức mãnh liệt của anh, khuôn mặt nhỏ của Miêu Thủy Tịnh nhanh chóng nổi lên hai rặng mây đỏ, xấu hổ rũ mắt xuống, không dám nhìn thẳng vào anh.

“Anh..... Lại hạnh kiểm xấu.” Cô chỉ vào cánh tay của anh đang đặt trên lưng cô, nũng nịu oán giận.

Giống như là không nghe đến câu oán giận của cô, anh khàn giọng hỏi lại: “Này, làm sao bây giờ?”

“Cái gì?” Cô nghi hoặc ngược mắt, lại vẫn không dám cùng anh nhìn thẳng, ánh mắt chỉ liếc mắt nhìn anh, rồi vội vàng dời đi.

“Tôi đột nhiên rất muốn hôn em.” Thu nhỏ lại vòng tay làm cho lẫn nhau càng thêm thiếp hợp, anh đột nhiên cúi đầu gần sát môi cô.

“Anh nói cái gì..... Ngớ!” Kinh ngạc vừa mới mở miệng nói chuyện, trên môi đã nóng rực.

Một cổ lửa nóng trong nháy mắt lan ra toàn thân, cô cảm giác mình như rơi vào một ngọn lửa nóng, trên người, trong não đều là lửa, thiêu đốt hoàn toàn lý trí của cô, không biết nên như thế nào cho phải. Nhưng vào lúc này, trên môi vốn nhẹ nhàng đột nhiên mạnh hơn, một thứ gì đó ẩm ướt lại nóng như rắn nhẹ nhàng cạy mở đôi môi cô, len vào trong môi cô.

Cô phát hoảng, theo bản năng muốn ngậm môi lại để ngăn chặn sự xâm nhập, nê hà con rắn ẩm nóng kia lại bỗng nhiên lướt qua viền môi, lập tức, một cảm giác vừa ngứa lại vừa tê dại từ môi di chuyển lên óc, làm cho cô không nhận được há miệng rên rỉ ra tiếng.

Bất lý cơ hội này, rắn lửa không kiêng nể gì quy mô đi vào, chẳng những nhanh chóng tham lam hút mỗi một giọt ngọt ngào, còn quán quanh trụ đầu lưỡi cô, quấy rầy cô đáp lại, mà cô hình như cũng bị mê muội, cũng lặng lẽ làm đáp lại.....

“Ông trời! Em thật sự làm cho tôi điên cuồng.”

Hồi lâu sau, Kinh Nhẫn thờ gấp rời khỏi môi cô, mà Miêu Thủy Tịnh vẫn còn mơ mơ màng màng, nhìn con người đen sâu của anh, sau một lúc lâu vẫn không thể bình tĩnh lại được, trên mặt đỏ bừng như ánh nắng chiều ở chân trời, đỏ bừng dần dần mơ màng.

“Thật muốn ném em lên giường lập tức.....” Nhìn hai tròng mắt cô say mê mê ly, anh không chịu nổi phát ra trùng trùng rên rỉ, sau đó ngã vào gáy cô.

Ông trời, cô rốt cuộc là thiên sứ hay là ma quỷ? Chỉ một ánh mắt lại có thể làm cho lý trí anh hồng mắt.

Câu nói của anh làm cho cô thanh tỉnh không ít, sau khi nhận ra bản thân đã làm ra chuyện tốt gì, cô xấu hổ không dám nhìn anh, nhưng đầu vừa chuyển, lại ngược mắt trừng anh.

“Anh nói sẽ trải qua tôi đồng ý.” Sáng nay trước khi ra cửa, anh rõ ràng nói qua.

“Em đã quên? Bây giờ tôi là vô lại, vô lại là không nói đạo lý.” Kinh Nhẫn khàn giọng cười quỷ dị, tuyệt không che giấu dục vọng nơi đáy mắt.

Ánh mắt của anh làm cho cô hoảng sợ, nhanh chóng thu lại tầm mắt, cũng không dám nói chuyện tiếp. Mà ngay lúc này, di động trong túi trước vừa văng vang lên.

Vì làm chậm lại tim đập cũng vì dời đi lực chú ý của bản thân, cô nhanh chóng nhận điện thoại.

“A lô? Tôi là Miêu Thủy Tịnh.”

“A lô! Thủy Tịnh a, là ông nội đây.” Ở đầu khác điện thoại truyền đến giọng nói của ông chủ Hắc Xá.

“Ông nội?!” Cô vội vã đẩy anh ra, sau đó đứng đắn đoan chính ngồi tahwng. “Có chuyện gì sao? Ông nội.”

Bị đẩy ra Kinh Nhẫn lập tức chặc một tiếng, sau đó ở một bên nói thầm: “Gặp ông nội quên bạn trai.” Mà cử chỉ của anh tự nhiên đòi lấy một cái trừng mắt giận dữ của Miêu Thủy Tịnh.

Ngón trỏ đặt ở trước môi, cô dùng ánh mắt muốn anh câm miệng.

“Thủy Tịnh a, ông nội có tin tức tốt muốn nói cho con, vừa rồi khi ông nội giúp con bói toán, phát hiện con hồng loan tình động nha!”

Giọng nói đầu bên kia điện thoại như tiếng chuông đồng, thanh âm cực lớn, làm cho Kinh Nhẫn ngồi một bên cũng nghe được rõ ràng, kết quả chỉ thấy anh nhanh chóng trừng mắt chiếc điện thoại trong tay cô, vẻ mặt hung ác như là muốn giết người đầu bên kia điện thoại.

“Hồng loan tình động?” Miêu Thủy Tịnh phản ứng không lớn như Kinh Nhẫn, chỉ cảm thấy ông nội quá rảnh, lại loạn nói lung tung.

“Đừng vậy, cho nên ông nội lại bốc cái quẻ, giúp người tìm ra chánh chủ tinh của con, kết quả a, con nói xem đó là gì? Trên đời lại chuyện có khéo như vậy, cái kia chánh chủ tinh chính là cổ chủ hiện tại của con —— Kinh Nhẫn nha!”

Nghe vậy, vẻ mặt hung ác của Kinh Nhẫn lập tức thay thành mặt cười, còn giơ ngón tay cái lên thầm khen rất chuẩn, rất chuẩn!

“Ông nội ngại đừng đùa.” Thật hay giả, Miêu Thủy Tịnh học theo biểu cảm lúc này của Kinh Nhẫn, trừng mắt nhìn điện thoại trong tay.

“Ông nội đang nghiêm túc đấy, con dám nghi ngờ!” Giọng nói đầu bên kia điện thoại tỏ vẻ không lắm cao hứng.

“Thủy Tịnh không dám.” Miêu Thủy Tịnh lập tức xin lỗi.

“Tốt nhất là không dám.” Ông cụ hừ hai tiếng, sau đó lại vui sướng nói: “Ông nói với con, dựa vào kết quả bói toán hai đứa năm nay sẽ kết hôn, nhưng là ông nội tính tính, hiện tại đã là tám tháng rồi, nếu trễ nhất mười hai tháng mới kết hôn thì hai đứa trước khi kết hôn mới quen nhau được bốn tháng, cho nên vì cho hai đứa đã thân càng thêm thân, con cứ tiếp tục ở lại nhà thẳng nhóc tên Kinh Nhẫn kia đi, không được về.” Ban hạ chỉ dụ.

“Cái gì?!” Miêu Thủy Tịnh hô nhỏ. Đây là chuyện ma quỷ gì vậy?

“Nhân cơ hội này hiểu biết thêm đôi phương thêm chút, thuận tiện liên lạc tình cảm một chút, như vậy tương lai sau khi kết hôn mới không bị ăn một biết chưa?”

“.....” Cô có thể nói là không biết không?

“Chính là thế đấy, không có việc gì nữa, ông nội muốn đi ăn sáng, gấp láiau.” Cách! Tắt điện thoại.

Trừng mắt nhìn chiếc điện thoại đang phát ra tiếng đơ đơ, Miêu Thủy Tịnh chỉ cảm thấy trên đầu vẽ ba vạch đen lớn.

Đột nhiên nói với cô như vậy, cô làm sao có thể tin được? Huống chi, cô chưa bao giờ cho rằng ông nội bói toán tinh chuẩn đến nơi nào, bây giờ cứ nhiên vì kết quả bói toán mà không cho cô về?! Thật là quá đáng.

“Thiên ý khó trái, thiên ý khó trái nha! Ông nội em cũng đã nói như vậy rồi, chúng ta đây đành phải làm quen thêm chút nữa.” Kinh Nhẫn đột nhiên cười cực kỳ không có ý tốt.

“Anh định làm gì?” Phòng bị hỏi.

“Chẳng lẽ em không thấy cảnh phố xung quanh có chút quen thuộc sao?” Không trả lời, chính là chỉ vào khung cảnh bên ngoài cửa sổ.

“Đúng là có chút.....” Mang theo nghi hoặc, cô nhìn trái phải một lần, trí nhớ tốt làm cho cô rất nhanh nhớ ra đây là đâu, chỉ thấy cô lập tức trừng lớn mắt, mặt lại đỏ bừng. “Nơi này..... Không phải là khu nhà cạnh nhà ăn kia sao?”

“Hắc hắc, không sai, anh chàng nhân viên phục vụ kia không phải đã nói này gần đây có một khách sạn tốt sao? Không bằng chúng ta liền đến nơi đó hảo hảo làm quen lẫn nhau đi?” Cười một cách rất .. dâm, anh buông tay nhấn phanh xe, đem tay lái nhanh chóng chuyển, sau đó quay lại phá sau.

“Anh quay xe lại cho tôi ngay!” Anh thế nhưng còn nhớ chuyện này?! Cô vừa tức vừa thẹn giờ tay đánh vào tay anh, không ngờ anh lại cười càng vui vẻ.

“Có tiến bộ, có tiến bộ, đánh là tình, mắng là yêu, tôi càng lúc càng có thể cảm nhận được tình yêu của em.” Thẳng tắp hướng mục tiêu mà đi.

“Anh! Sắc lang! Nếu anh dám làm gì tôi, cẩn thận tôi đánh cho anh răng rơi đầy đất!” Cô đe dọa.

“Không sao, tôi rất thích bị em chà đạp.” Anh bày ra biểu cảm nhẫn nhục chịu đựng. “Hơn nữa chúng ta sẽ kết hôn, em muốn thế nào liền thế đó, tôi thừa nhận được.” (Lìk *hung phấn gào to*: SM! SM đề chị Miêu !! Roi da, nên đỏ, dây thừng, kim kẹp, tất lưới, đi mua nhanh chị Miêu!!! *mặt đỏ bừng vì hưng phấn tột đỉnh*)

Nghe thấy anh nói chuyện càng lúc càng không đứng đắn làm cho cô mặt đỏ ửng. “Đó là ông nội nói lung tung, anh đừng có tin.”

“Không được, ông ấy đã nói tôi làm sao lại có thể không nghe! Ngày mai tôi sẽ mang chút lễ vật đi quý phủ bái phỏng ông nội tài giỏi của em, thuận tiện cùng ông nội em thảo luận ngày kết hôn.” Trưởng bối cũng đã mở miệng, anh làm văn bói làm sao có thể không lấy hành động bày tỏ chút tâm ý đâu?

Hắc hắc, tốt nhất không cần chờ đến mười hai tháng, tháng sau liền đem người cưới vào cửa luôn.

Ha ha ha.....

“Kinh Nhẫn!”

“Đây là người lần đầu tiên em gọi tên rồi, nhưng em có thể gọi một cách dịu dàng hơn nữa thì càng hay.”

“Ai muốn dịu dàng với anh, mau cho quay đầu lại cho tôi!”

“Không dịu dàng cũng không sao a, SM tôi cũng có thể nhận, nhưng em nhớ phải nhẹ nhàng chút nha.....” (Lìk *quay cuồng* Trời ơi... còn gì để nói nữa đây... máu mũi điên cuồng chảy ah... phấn khích a....)

“Kinh Nhẫn thôi tha!” Cô rốt cục biết vì sao Thạch thiết kế sư luôn gọi anh như vậy, người đàn ông này, thật sự là thật sự rất rất rất đáng ghét!

“Xem ra em thật sự không hiểu được dịu dàng, nhưng không sao, như thế tôi sẽ hảo hảo dạy cho em.”

Kinh Nhẫn nhếch miệng cười to, nắm tay lái, thẳng hướng mục tiêu; Hoàn toàn không quan tâm đến Miêu Thủy Tinh hô to gọi nhỏ, bởi vì anh biết, cô đối anh kỳ thật cũng không phải hoàn toàn thờ ơ, chỉ cần anh thêm sức lực quyến rũ dụ hoặc cô, sớm hay muộn nhất định có thể có được trái tim của cô.

Nhưng là trước đó, hắc hắc! Vì không làm thất vọng dục vọng bản thân, có một số việc kỳ thật thật sự rất đáng giá mạo hiểm để thử một lần, tuy rằng anh rất có khả năng sẽ bị đánh răng rơi đầy đất, nhưng chết dưới hoa mẫu đơn, anh thành quỷ cũng phong lưu a, ha ha ha.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ, Tôi Sẽ Bảo Vệ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.